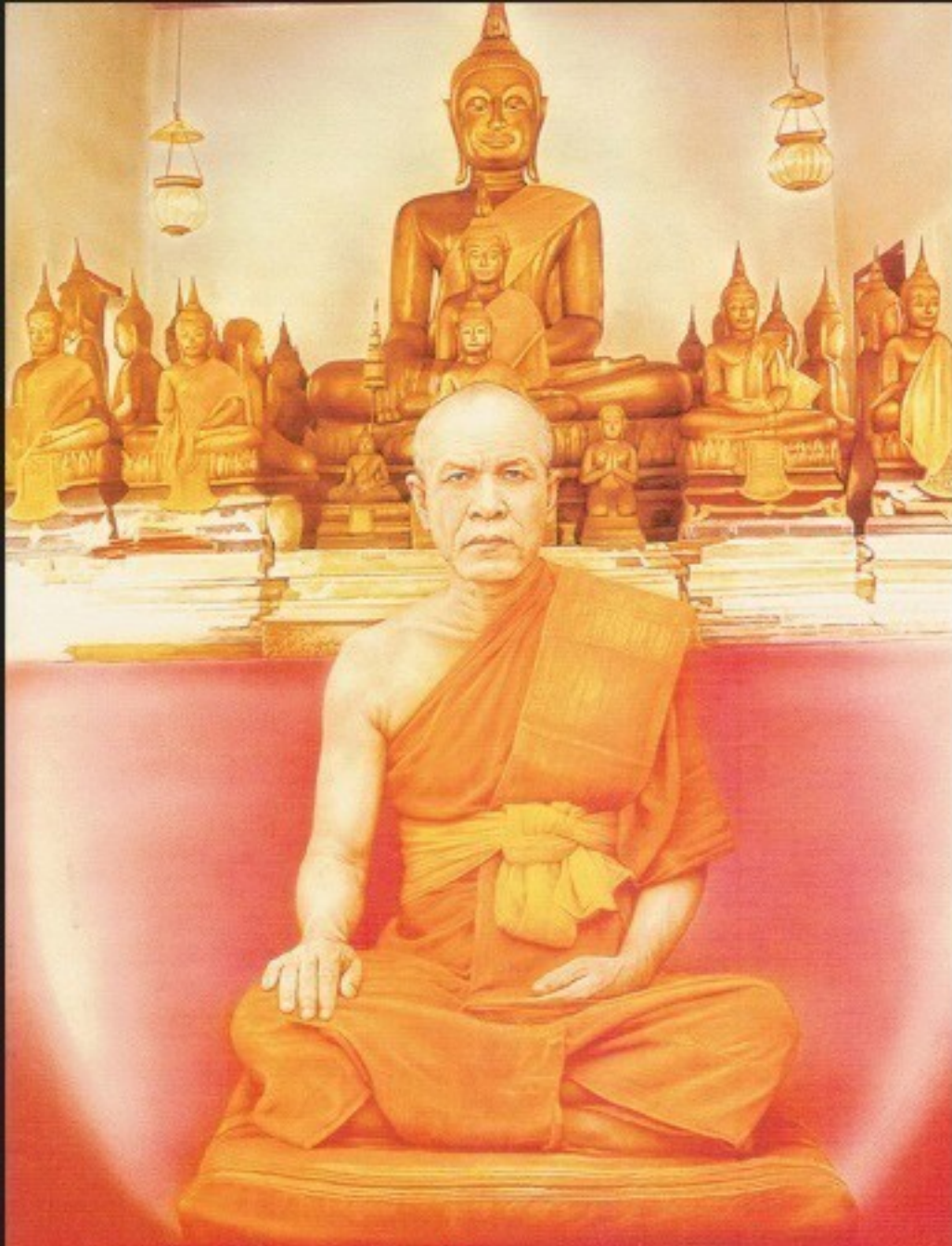
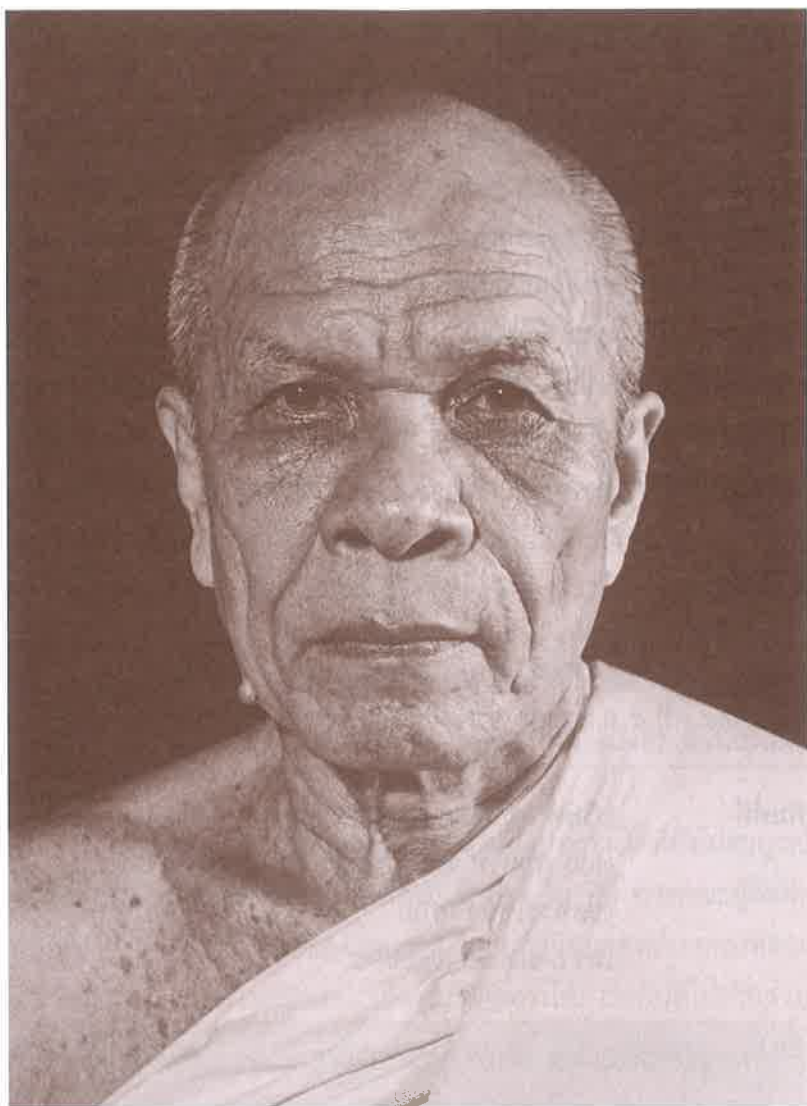

บุคคลยุคต้นวิชา เล่ม ๑
โดย สิงห์

บุคคลยุคต้นวิชา

โดย สิงหล

บุคคลยุคต้นวิชา

โดย สิงหล

ISBN 974-90179-5-1

พิมพ์ครั้งที่ ๑	๑๔ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๔๕	๕,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๒	๒๖ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๔๕	๒,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๓	๒๒ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๔๕	๑๕,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๔	๖ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๔๕	๑๐,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๕	๕ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๔๕	๕,๐๐๐ เล่ม

ลิขสิทธิ์

ชมรมส่งเสริมการศึกษาและเอกลักษณ์ไทย

๑๗/๗๔ หมู่ ๕ ถ.สวนผัก แขวงฉิมพลี เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ ๑๐๑๗๐

พิมพ์ที่

บริษัท สุขุมวิทการพิมพ์ จำกัด

๓๐๐ สุขุมวิท ๙๗/๑ ถ.สุขุมวิท แขวงบางจาก

เขตพระโขนง กทม.

โทร.๐-๒๓๓๒-๘๖๒๓-๖

พระครูมงคลพัฒน์คุณ เจ้าอาวาสวัดโบสถ์ (บน) บางคูเวียง จ.นนทบุรี
อนุญาตให้จัดพิมพ์เป็นกรณีพิเศษ ถวายพระสังฆาธิการทั่วประเทศ
เนื่องในวาระโอกาสครบรอบ ๘๕ ปี ในการค้นพบวิชาธรรมกายของ
หลวงพ่อดปากน้ำภาษีเจริญ พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) วันที่ ๒๑
กันยายน พุทธศักราช ๒๕๔๕ ตรงกับวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๐

คำนำ

เอกสารนี้ได้ถูกรวบรวมขึ้นจากการที่ได้อ่านและศึกษาประวัติชีวิตของหลวงพ่อดปากน้ำ ภาชีเจริญ พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) แล้วเกิดความสนใจในประวัติและเรื่องราวของหลวงพ่อดปากน้ำ จึงได้เดินทางไปเก็บรวบรวมข้อมูล ไปสนทนากับบุคคลที่ได้เคยพบหลวงพ่อด ครั้นสมัยหลวงพ่อดยังมีชีวิตอยู่ ท่านต่างๆ เหล่านั้นก็ได้แนะนำให้ไปหาบุคคลในยุคนั้นต่อไป เกิดเป็นสายสัมพันธ์เชื่อมโยงขึ้นในเส้นทางชีวิตและปณิธานของหลวงพ่อดปากน้ำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งวิชชาธรรมกาย ซึ่งบุคคลที่ให้ข้อมูล ไม่ว่าจะเป็นพระภิกษุ แม่ชี รวมทั้ง พระวาสที่เป็นคุณลุง คุณป้า ต่างก็ให้ความเคารพและศรัทธาหลวงพ่อดเป็นอย่างมาก

ทางคณะผู้จัดทำจึงมีความเห็นตรงกันว่า ควรรวบรวมจัดทำเป็นหนังสือเอกสารข้อมูล ซึ่งจะเป็นหลักฐานทางประวัติศาสตร์ของวิชชาธรรมกาย เพื่อยืนยันให้พุทธศาสนิกชนได้รับทราบว่าวิชชาธรรมกายมีจริง คักดีลืทธีจริง และเข้าถึงได้จริง โดยมีบุคคลต่างๆ ในหนังสือเล่มนี้เป็นหลักชีพยาน

ในการจัดพิมพ์หนังสือเล่มนี้อาจมีสิ่งหนึ่งประการใดที่ยังไม่สมบูรณ์ขาดตกบกพร่องหรือมีเรื่องราวใดที่ยังมิได้กล่าว ใน ที่นี้ ทางคณะผู้จัดทำก็ขออภัยมา ณ ที่นี้ และขอความกรุณาท่านที่รู้จักบุคคลที่เคยพบหลวงพ่อดปากน้ำ สามารถติดต่อมายังคณะผู้จัดทำได้ เรายินดีไปเก็บรวบรวมข้อมูล เพื่อเผยแพร่สู่สายตาพุทธศาสนิกชนต่อไป ทางคณะฯ ขอขอบคุณล่วงหน้ามา ณ โอกาสนี้

คณะผู้จัดทำ

ชมรมส่งเสริมการศึกษาและเอกลักษณ์ไทย
ร่วมกับศิษยานุศิษย์ หลวงพ่อดปากน้ำ ภาชีเจริญ

๑๔ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๔๕

เกริ่นนำ

สายลมแห่งกาลเวลาได้พัดพาหลายสิ่งหลายอย่างให้เปลี่ยนแปลงไป รวมทั้งความทรงจำอันดีงามในชีวิตของผู้คน แต่กาลเวลาเพียงแค่นี้ ทำให้ความทรงจำของมนุษย์ลางเลือนไปได้เท่านั้นแต่ก็มีอาจที่จะทำลายความเป็นจริงที่เกิดขึ้นในอดีตของผู้คนไปได้ เรื่องราวต่อไปนี้ เป็นเรื่องจริงของบุคคลที่มีโอกาสได้อยู่ร่วมยุคร่วมสมัยกับหลวงพ่อดปากน้ำ ภาษีเจริญ มหาปูชนียาจารย์ที่โลกได้จารึกไว้ว่า เป็นผู้ค้นพบวิชาธรรมกาย บางคนได้ใกล้ชิด ได้อุปฐากดูแลและสนองงานของหลวงพ่อดปากน้ำ ในรูปแบบต่างๆ จนได้สัมผัสถึงจริยาวัตร การประพฤติปฏิบัติอันงดงาม และมโนปณิธานอันยิ่งใหญ่ของท่าน

ข้อความทุกตัวอักษรที่ปรากฏสู่สายตาของผู้อ่านต่อไปนี้ เป็นเรื่องจริงที่ไม่เคยเปิดเผยที่ไหนมาก่อน ที่จะนำพาผู้อ่านทุกท่านได้ย้อนยุคเข้าไปสัมผัสถึงความมหัศจรรย์และอนุภาพของวิชาธรรมกาย ร่วมกับบุคคลในอดีตที่เคยได้ประจักษ์มาแล้วด้วยตัวเอง

สิงหล

๑๔ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๔๕

สารบัญ

คำนำ	๓
เกริ่นนำ	๔
ประวัติย่อ พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)	๗
โอวาทของเจ้าคุณพ่อ	๑๓
คติธรรมพระมงคลเทพมุนี	๑๕
พระครูปัญญารัต (ถวิล ศรีบุญรัตน์)	๑๗
ลุงชม ทองสุขมาก	๑๙
พระดร.มหาทวนชัย อธิจิตโต	๒๓
ลุงเตชวัน มณีวรรณวรวิจิ	๕๓
ลุงสมจิตร นั้วรัมย์	๖๔
ป้าจินตนา ไอสถ	๗๗
ป้าฉลวย สมบัติสุข	๙๓
พระอาจารย์บำเรอ (พระครูภาวนานันทวัตร)	๑๐๑
แม่ชีรั่มภา โพธิ์คำฉาย	๑๐๕
แม่ชีทวีพร เลียบประเสริฐ	๑๑๒
แม่ชีพรหมณ์ ช่างเขีย	๑๑๖
ลุงประคอง ทับจ้อย	๑๒๓
พระมหาบุญชอบ สุนทโร (ฉายสุวรรณ) ป.ธ.๓	๑๒๙
พระอาจารย์สุวิชา เปสโล	๑๓๒
แม่ชีศรีปรุง อุบลนุช	๑๓๖

ประวัติชีวิตของ พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย

ชาติภูมิเดิมเป็นพ่อค้า ตั้งภูมิลำเนาอยู่ที่บ้านหมู่เหนือของวัดสองพี่น้อง คือทิศใต้ของวัด แต่ต่างฝั่งกับวัด วัดอยู่ตะวันออกเฉียงเหนือ บ้านอยู่ตะวันตกเฉียงใต้ มีคลองกั้นกลางระหว่างวัดกับบ้าน ค้าขายมาตั้งแต่อายุ ๑๔ ปีเศษๆ นับตั้งแต่บิดาล่วงไป ก็เป็นพ่อค้าแทนบิดา เลี้ยงมารดา มาจนถึงอายุ ๑๙ ปี

ตรงนี้ได้ปฏิญาณตัวบวชจนตายด้วยมามีอุปสรรคเกิดขึ้นในระหว่างชายข้าว แล้วนำเรือเปล่ากลับบ้านเข้าลัดที่คลองบางอีแทนเหนือตลาดใหม่ แม่น้ำนครชัยศรี จังหวัดนครปฐม ในลัดนี้ไม่สู้ไกลนัก แต่พวกโจรซุกซุม พอเข้าลัดไปเล็กน้อยก็มาคิดแต่ในใจของตัวว่า

“คลองก็เล็ก โจรก็ร้าย ท้ายเรือเข้าก็ไล่เลยกับฝั่งเรา ไม่ต่ำไม่สูง กว่ากันเท่าไรนัก น่าหวาดเสียวนั่นจริง เมื่อโจรมา ก็ต้องยิง หรือทำร้าย คนท้ายก่อน ถ้าเขาทำเราเสียได้ก่อน ก็ไม่มีทางที่จะสู้เขา ถ้าเราเอาอาวุธปืนแปดนัดไว้ทางหัวเรือ แล้วเราไปถ่อเรือทางลูกจ้างเสีย เมื่อโจรมาทำร้ายเรา ก็จะมีทางสู้ได้บ้าง”

คิดดังนี้แล้ว ก็เรียกลูกจ้างที่ถ่อเรือแถบทรายมาถือท้าย เราออกไปถ่อแทน ถ่อเรือไปก็คิดไป เรือก็เดินเข้าไปหาที่เปลี่ยวหนักขึ้นทุกที ความคิดก็ถี่ขึ้นว่า

“ลูกจ้างที่เราจ้างมานี้ คนหนึ่งก็ไม่กี่บาท เพียง ๑๑ บาท หรือ ๑๒ บาทเท่านั้น ส่วนตัวเราเป็นเจ้าของ ทั้งทรัพย์ ทั้งเรือหมด ส่วนตายจะให้ลูกจ้างตายก่อน ไม่ถูก เอาเปรียบลูกจ้างมากเกินไป ไม่สมควร”

ถ่อไปก็คิดไปดังนี้ และคิดถี่หนักเข้าก็ตัดสินใจเด็ดขาดออกไป

“เราเป็นเจ้าของให้เราตายก่อนดีกว่า จึงจะสมควร”

คิดตกลงแล้ว ก็เรียกลูกจ้างให้มาถ่อ ตัวก็หยิบปืนแปดนัดที่เอาไปไว้ข้างหัวเรือมาไว้ใกล้ตัวข้างท้ายเรือ ก็ถือท้ายเรือไป

ใกล้ออกจากลัดเต็มที่ น้ำก็ขึ้น เรือข้าวที่หนักก็ตามหัวน้ำขึ้น สวนเข้ามา ประดังกันแน่น จินก็ส่งเสียงแต่ว่า ตู้อ่าๆ ประดังกันแน่น ออกก็ไม่ได้ เข้าก็ไม่ได้ น้ำก็น้อยเลยต้องต่างฝ่ายต่างก็ปักหลักกราบหน้า จอดกันนิ่งอยู่ เราเป็นคนท้าย ผ่านพันอันตรายมาแล้ว ก็มาคิดว่า

“การหาเงินหาทองนี้ลำบากจริงๆ เจียวหนา บิดาของเราที่หามา ดังนี้ เราก็หาซ้ารอยบิดาตามบิดาบ้าง เงินแลทองที่หากันทั้งหมดด้วยกัน นี่ ต่างคนก็ต่างหาไม่มีเวลาหยุดด้วยกันทั้งนั้น ถ้าใครไม่เร่งรีบหาให้มั่งมี ก็เป็นคนต่ำและเลว ไม่มีใครนับถือแลคบหา เข้าหมู่เขาก็อายเขา เพราะเป็นคนจนกว่าเขา ไม่เทียมหน้าเทียมบ่าเทียมไหล่กับเขา

ปุรพชนต้นสกุลของเราก็ทำกันมาดังนี้ เหมือนๆ กันจนถึงบิดาของเรา แลตัวของเรานี้ ก็บัดนี้ปุรพชน แลบิดาของเราไปทางไหนหมด ก็ปรากฏแก่ใจว่าตายหมดแล้ว แลตัวของเรานี้ก็ต้องตายเหมือนกัน”

แต่พอคิดถึงตายขึ้นมามีดังนี้แล้ว ใจก็ชักเสียวๆ นึกถึงความตายที่จะมาถึงตัว โดยไม่มีสงสัยเลย

“เราต้องตายแน่ๆ บิดาเราก็มาล่องข้าว ขึ้นจากเรือข้าว ก็เจ็บมาจากตามทาง แล้วขึ้นจากเรือข้าวได้ไม่กี่วันก็ถึงแก่กรรม เมื่อถึงแก่กรรมแล้ว เราที่ช่วยพยาบาลอยู่ ไม่ได้เห็นเลยที่จะเอาอะไรติดไป ผ้าที่นุ่ง แลร่างกายของแก เราก็ดูแลอยู่ ไม่เห็นมีอะไรหายไป ทั้งตัวเราและพี่น้องของเราที่เนื่องด้วยแก ตลอดถึงมารดาของเราก็ออยู่ ไม่เห็นมีอะไรเลยที่ไปด้วยแก แกไปผู้เดียวแท้ๆ ก็ตัวเราเล่าต้องเป็นดังนี้ เคลื่อนจากความเป็นอย่างนี้ไปไม่ได้แน่”

เมื่อคิดตกลงใจดังนี้แล้ว ก็ลองทำเป็นตายดู นอนแผ่ลงไปที่ท้ายเรือนั้น แล้วก็ทำตาย ตายแล้วทำไปหาคนที่เป็ญญาติบ้าง พี่น้องบ้าง เพื่อนที่ชอบกัันบ้าง เขาก็ไม่เห็นเรา เพราะเราเป็นผี เราก็เอกัอนดินบ้าง ไม้บ้าง โยนหรือปาเข้าไปให้ถูก เพราะเขาไม่เห็นตัวเรา เขาก็ต้องบอกผี โยนมา หรือปาเข้ามา ไปหาคนโน้นก็ไม่เห็น มาหาคนนี้ก็ไม่เห็น คิดไปดังนี้แหละจนเพลอตัว แต่พอรู้สึกตัวขึ้นมา ก็รีบลุกขึ้นจุดธูปอธิษฐานในใจของตัวเองว่า

“ขออย่าให้เราตายเสียก่อน ขอให้บวชเสียก่อนเถิด ถ้าบวชแล้วไม่สึกจนตลอดชีวิต”

ตรงนี้บวชจริงมาเสียแต่อายุ ๑๙ ปีเศษ แล้ว ตั้งแต่นั้นก็ประกอบอาชีพตามปกติของพ่อค้า จนอายุครบ ๒๒ โดยปี แล้วก็ปรารภถึงการบวช ในปีนั้น พอถึงเดือน ๘ ข้างขึ้นก็ขนข้าวลงเรือเต็มลำดีแล้ว ก็บอกกับลูกจ้างให้นำเอาข้าวไปขายโรงสีในกรุงเทพฯ ส่วนตัวก็เข้าอยู่วัดเป็นเจ้านาค ฝึกหัดเบื้องต้นแห่งการอุปสมบทในสำนักพระปลัดยัง ผู้เป็นหลวงตาของตัวเอง ซึ่งเป็นน้องคนเล็กของตาน้อย ผู้เป็นมารดาของตัวเอง ท่านสงวนียย่อๆ ให้เป็นหนังสือสมุดข่อย เขียนตัวบรรจงสวยงามมาก ก็ท่องวิธีขอบรรพชา แลดูวินัยไปด้วยกันทีเดียว

พอจวนเข้าพรรษาก็มีผู้ไปนิมนต์พระอุปัชฌาย์ดี วัดประตูลาศ จังหวัดสุพรรณบุรี มาเป็นอุปัชฌาย์ ก็ได้อุปสมบทในต้นเดือนแปด ของ พ.ศ. ๒๔๔๙ ได้อยู่จำพรรษาในวัดนั้น รวมอยู่ที่อุปสมบทนั้น ๗ เดือนเศษๆ เท่านั้น

ออกจากวัดที่อุปสมบทนั้นแล้ว ก็ตรงมาอยู่จำพรรษาในวัดพระเชตุพนทึเดียว เรียนมูลกัจจายน์ถึงสามจบ แล้วเรียนธรรมบทที่ปณีและสารสังคหะ แต่พอเป็นว่าแปลออกพอสมควรแล้ว ก็หยุดการเรียนคันถธุระ เรียนวิปัสสนาธุระต่อไป

ถึงในระหว่างคันถธุระอยู่ก็เรียนวิปัสสนาไปด้วยเหมือนกัน เวลา

วันแปดคำ ลิบห้าคำ ก็มักไปแสวงหาครูสอนฝ่ายสมถวิปัสสนาอยู่เสมอๆ โดยมากแต่ที่เรียนโดยตรงทีเดียว ตั้งแต่บวชใหม่ๆ ก็เรียนแต่อนุสาวนาจารย์ที่หนึ่ง

บวชแล้วรุ่งขึ้นวันที่สอง ก็เรียนที่หลวงพ่อนิยม วัดน้อย จังหวัดสุพรรณบุรี ที่สามเจ้าคุณสังวรานุวงษ์ (เอี่ยม) วัดราชสิทธิาราม ที่สี่เรียนกับพระครูญาณวิโรติ (โป) วัดพระเชตุพน ที่ห้าเรียนกับพระอาจารย์สิงห์ วัดละครท่า หลังระฆังโฆสิตาราม ได้ตามแบบของท่านสององค์ พระครูญาณวิโรติแลพระอาจารย์สิงห์ ท่านรับรองว่าได้ตามแบบของท่าน ท่านมอบให้เป็นผู้สอนเขาได้ทั้งสองอาจารย์ แต่ก็ยังไม่พอใจที่จะเป็นครูสอนเขา จึงค้นคว้าหาต่อไปอีก

ถึงพรรษา ๑๑ ก็สำเร็จในการเล่าเรียนคันถธุระได้พอสมควรแก่ที่ตั้งใจไว้ว่า ต้องเรียนแปลให้ออก จะได้คันธรรมในมคธภาษาได้ตามต้องการ ก่อนแต่จะมาเรียนคันถธุระนั้น ได้ตั้งหนังสือใบลานมหาสติปัฏฐานลานยาวไว้ที่วัดสองพี่น้องผูกหนึ่งว่า ถ้าไปเล่าเรียนคราวนี้ต้องแปลหนังสือผูกนี้ให้ออก จึงเป็นที่พอแก่ความต้องการ ถ้ายังแปลไม่ออก ก็เป็นอันไม่หยุดในการเรียน แต่พอแปลออกก็หยุด

ในพรรษาที่ ๑๑ เมื่อหยุดต่อการเรียนปริยัติแล้ว ก็เริ่มทำจริงในทางปฏิบัติ ก็คิดว่าในวัดพระเชตุพนนี้ในอุโบสถก็ตีมีบริเวณกว้างขวางดีมาก เป็นสถานที่ควรทำภาวนามาก แต่มาหวนระลึกถึงอุปการคุณของวัดบางคูเวียง ในคลองบางกอกน้อย เจ้าอธิการชุ่มได้ถวายมูลกัจจายน์ แลคัมภีร์พระธรรมบทให้ในตอนเล่าเรียนปริยัตินั้น ก็มีอุปการคุณอยู่มาก ควรไปจำพรรษา แล้วจะได้แสดงธรรมแจกแก่ภิกษุสามเณร อุบาสก อุบาสิกา เป็นบรรณาการต่ออุปการคุณแก่วัดนั้น

จึงได้กราบลาเจ้าคุณสมเด็จพระพุฒาจารย์ (เข้ม) เจ้าอาวาสวัดพระเชตุพน ไปจำพรรษาวัดบางคูเวียง ในพรรษาที่ ๑๒ แต่พอได้กึ่งพรรษา

ก็มาทวนระลึกขึ้นว่า

“ในเมื่อเราตั้งใจในการบวช ตามเดิมอายุสิบเก้า เราได้ปฏิญาณตนบวชจนตาย ขออย่าให้ตายในระหว่างก่อนบวช บัดนี้ก็ได้บอกลามมาถึง ๑๕ พรรษาอย่างเข้านี้แล้ว ก็พอแก่ความประสงค์ของเราแล้ว บัดนี้ของจริงที่พระพุทธเจ้าท่านรู้ ท่านเห็น เราก็ยังไม่ได้บรรลु ยังไม่รู้ไม่เห็นสมควรแล้วที่จะต้องกระทำอย่างจริงจัง”

เมื่อตกลงได้ดังนี้แล้ว วันนั้นเป็นวันกลางเดือน ๑๐ ก็เริ่มเข้าโรงอุปสมถแต่เวลาเย็น ตั้งลัจจาธิฐานแนนอนลงไปว่า

ถ้าเรานั่งลงไปครั้งนี้ไม่เห็นธรรมที่พระพุทธเจ้าต้องการ เป็นอันไม่ลูกจากที่นี่จนหมดชีวิต

เมื่อตั้งจิตมั่นลงไปแล้ว ก็เริ่มปรารภนั่ง จึงได้แสดงความอ่อนน้อมแด่พระพุทธเจ้าว่า

“ขอพระองค์ได้ทรงพระกรุณาโปรดข้าพระพุทธเจ้าทรงประทานธรรมที่พระองค์ได้ทรงตรัสรู้อย่างน้อยที่สุด แลง่ายที่สุดที่พระองค์ได้ทรงรู้แล้วแก่ข้าพระพุทธเจ้า ถ้าข้าพระพุทธเจ้ารู้ธรรมของพระองค์แล้ว จักเป็นโทษแก่ศาสนาของพระองค์แล้ว ขอพระองค์อย่าทรงพระราชทานเลย ถ้าเป็นคุณแก่ศาสนาของพระองค์ ขอพระองค์ได้ทรงพระกรุณาโปรดพระราชทานแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ขอรับเป็นทนายศาสนา ในศาสนาของพระองค์จนตลอดชีวิต”

แต่พออ่อนน้อมเสร็จแล้ว ก็เริ่มปรารภเข้าที่นั่งสมาธิต่อไปมานึกถึงมดคี ที่ตามช่องของแผ่นหินที่ยาวๆ แลบนแผ่นหินบ้าง ไต่ไปมาอยู่บ้าง แต่ไม่มากนัก จึงหยิบเอาขวดน้ำมันกาดมา เอาน้ำมันมาจุกเข้าที่ปากขวด แล้วตะแคงขวดให้เปียกนิ้วเข้า แล้วเอามาลากเป็นทางให้รอบตัว จะได้กันไม่ให้มาทำอันตรายในเวลานั่งลงไปแล้ว แต่พอทางนิ้วที่เปียกน้ำมันนั้นไม่ทันถึงครึ่งของวงตัวที่นั่ง ความคิดอันหนึ่งเกิดขึ้นว่า

“ชีวิตสละได้ แต่ทำไมยังกลัวมดคืออยู่เล่า”

ก็นึกกายตัวเองขึ้นมา เลยวางขวดน้ำมัน แล้วนั่งเข้าที่เลยใน
เดี๋ยวนั้น ประมาณครึ่งหรือค่อนข้าง ไม่มีนาฬิกา ไม่แน ก็เห็นผั่งของจริง
ของพระพุทธเจ้า ซึ่งมีอยู่ในหนังสือธรรมกาย ที่ **“คุณพระทิพย์ปริญา”**
เรียบเรียงพิมพ์แจกไปแล้วนั้น

ในขณะนั้นก็มาปริวิตกว่า

“คัมภีร์โรจายัง ธรรมเป็นของลึกถึงเพียงนี้ ใครจะไปคิดคาด
คะเนเอาได้ พันวิสัยของความตรึก นึกคิดอยู่ก็เข้าไม่ถึง ที่เข้าถึงต้อง
ทำให้รู้ตรึก รู้นึก รู้คิดนั้น หยุดเป็นจุดเดียวกัน แต่พอหยุดก็ดับ แต่พอดับ
แล้วก็เกิด ถ้าไม่ดับแล้วไม่เกิด ตรองดูเถิดท่านทั้งหลาย นี่เป็นของจริง
ห้วงต่อมีเป็นอยู่ตรงนี้ ถ้าไม่ถูกส่วนดังนี้ ก็ไม่มีไม่เป็นเด็ดขาด”

วิตกอยู่ดังนี้สักครู่ใหญ่ๆ ก็กลัวว่าความมีความเป็นนั้นจะเลื่อนไป
เสีย จึงเข้าที่ต่อไปใหม่ รวาลักสามสิบนาที ก็เป็นวัดบางปลาปรากฏ
เหมือนตัวเองไปอยู่ที่วัดนั้น แต่พอชัดดีก็รู้สึกตัวขึ้นมา จึงมีความรู้สึกขึ้น
มาว่าจะมีผู้รู้เห็นได้ยากนั้น ในวัดบางปลาจะต้องมีผู้รู้เห็นได้อย่างแน่นอน
จึงปรากฏขึ้นบัดนี้

ต่อแต่นั้นมาก็ค้ำึงที่จะไปสอนที่วัดนั้นอยู่เรื่อยๆ มา จนถึงออก
พรรษา รับกฐินแล้วก็ลาสมภารวัดบางคูเวียงไปสอนที่วัดบางปลา รวาลีเดือน
มีพระทำเป็นสามรูป คฤหัสถ์สี่คน

นี่เริ่มต้นแผ่ธรรมกายของจริง ที่แสวงหาได้มาจริงปรากฏอยู่จน
บัดนี้

พระเดชพระคุณพระมงคลเทพมุนี

หลวงพ่อดัดปากน้ำ ภาษีเจริญ

เป็นผู้บันทึก

โอวาทของเจ้าคุณพ่อ

ผู้เทศน์เกิด วันศุกร์ ปีวอก บวชมา ๕๐ พรรษา คั่นคว่ำธรรมะเรื่อยมา การออกธุดงค์ ใจเป็นมรรคผล สงบสมาธิ เป็นทางรู้ว่าเป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา เป็นปัญญา (ไม่ใช่ธรรม)

ดวงธรรมที่ทำให้เป็นพุทธรัตนะ ผู้เทศน์รู้จักเกือบ ๕๐ ปี (ตำราไม่มี) โดยการค้นคว้าทางปฏิบัติ

ดีที่สุด คือ พระพุทธเจ้า

ชั่วที่สุด คือ มาร

ผู้เทศน์มารู้ตัวเมื่อบวชแล้ว ว่าต้นธาตุ (คือพระพุทธรูปองค์แรก ขณะนี้อยู่ในอายตณนิพพาน) ใช้ให้จุติมาเกิด เพื่อปราบมาร (ไม่ให้เจ็บ ไม่ให้แก่ ไม่ให้ตาย)

ถ้ามารไม่แพ้ ผู้เทศน์ยอมตายอยู่วัดปากน้ำ

มารปล่อยสายมาปกครองมนุษย์ มนุษย์ตกเป็นบ่าวเป็นทาสของโลกะ โทสะ โมหะ (ผลคือความเสียหาย) มีแก่ มีเจ็บ มีตาย เช่นสงครามที่แล้งมาเกิดจาก โลกะ คือ ความโลภเป็นเหตุให้คนเจ็บ คนตาย ลูกชายหญิงมีความหลง โมหะ ว่าตัวเก่งแล้ว พ่อแม่ว่าไม่ได้มีโทสะ โมโห ได้เถียงไม่กลัวเกรง

ที่เป็นเช่นนี้เพราะนายโลกะ โทสะ โมหะ เขาปกครอง เขาสั่งให้ทำเช่นนั้น เอาบ้านเมืองมาล้อ เอาความเจ็บความตายมาให้ ปราบมารเหล่านี้เสียได้ มนุษย์จะได้อยู่เป็นสุข เจ้าตัวมารเหมือนผีเที่ยวสิง บังคับให้เป็นไปตามคำสั่งของเขา

เราต้องเข้าวิชาธรรมกายจึงรู้ เห็นหมด เพราะธาตุธรรมไม่เหมือนกัน

วัดปากน้ำช่วยเหลือแก่คนป่วยไข้ ให้อยู่ ไม่ต้องกินยา มารมัน

ยอมให้คนใช้หาย แต่มันไม่ยอมแพ้ มันแพ้หลอกๆ (ตามวิสัยของมาร)

มนุษย์ชายหญิงเป็นพระก็มาก เป็นมารก็มาก

เป็นธรรมกาย ดูเป็น รักษาตัวได้ เราจับสายธรรมะเสีย เขาก็ไม่
รบกัน เก็บสมบัติให้หมด เก็บอาวุธให้หมดตามจุด เขาก็ไม่รบกัน (จับหรือ
เก็บในที่นี้หมายความว่าเก็บในทางปฏิบัติธรรมะ)

กวัดกันอย่างนี้ ๒๕ ปีแล้ว แยกพระ แยกมาร ไม่ให้ปนกัน ไม่ให้
กระทบกัน ต่างฝ่ายต่างเป็นสุข (เหมือนรัฐกันกระทบในมนุษย์โลก)

จะให้สัญญาไม่รังแกกัน ถ้าไม่ยอมก็เก็บฤทธิ์เสีย ที่ไม่ตกลงกัน
เพราะเขาลองฤทธิ์กัน

ผู้เทศน์ปล่อยชีวิต (ยอมตายถวายชีวิตแด่พระพุทธเจ้า) ถึง ๒ คราว
จึงได้พบ “ธรรมกาย” (พระพุทธเจ้าเป็นเจ้าของ)

ชายหญิงผู้ปฏิบัติธรรมะ ถึง “ธรรมกาย” โคตรภู เท่ากับได้บวช
ข้างใน เป็นหญิงบวชใน เป็นชายบวชทั้งในทั้งนอกเป็น ๒ ชั้น

ความอยากเป็นเหตุให้เกิด เกิดเป็นผล

หยาบดับได้ ดับเป็นชั้นๆ ดับตั้งแต่กายมนุษย์หยาบจนถึงธรรมกาย
ความเกิดเป็นของจริง ละได้ก็เห็นดับ ดับนั้นเป็นนิโรธ นิโรธมีขึ้นได้ เพราะศีล
สมาธิ ปัญญา

ดับหยาบไปหาละเอียดเป็นชั้นๆ เข้าไป จนเป็นพระโสดา ตาดีก็
เห็น ญาณดีก็รู้ มีบาฬีรับรอง

พระพุทธเจ้าทั้งหลาย “ธรรมกาย” นั้นแหละเป็นผู้รักษาความสงบ

แสดงเมื่อวันที่ ๗ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๔ ตรงกับวันแรม ๖ ค่ำ เดือน ๑๑
ซึ่งเป็นวันคล้ายวันเกิดของเจ้าคุณพ่อ บันทึกโดยนางแฉล้ม อุดมรัตน์ ตีพิมพ์
ในหนังสือ เรื่องธรรมกาย ของพระมงคลเทพมุนี หลวงพ่อวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ
พ.ศ. ๒๕๔๔

คติธรรมพระมงคลเทพมุนี

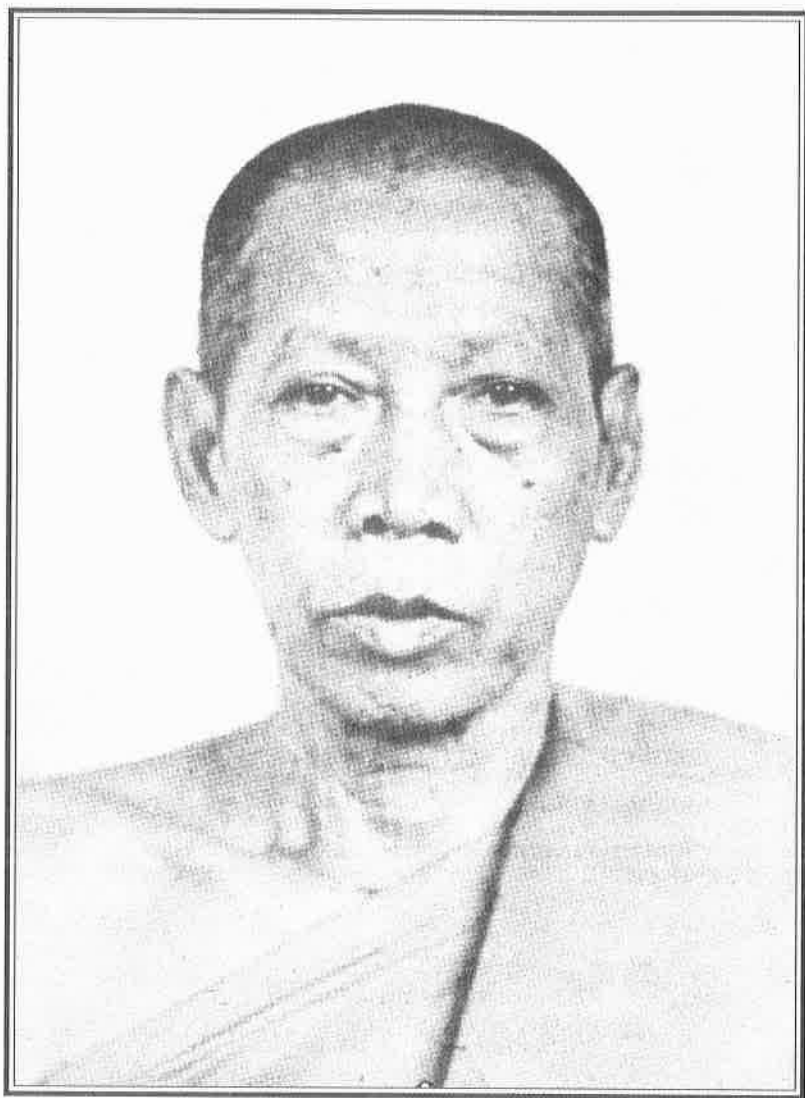
เกิดมาว่าจะมาทานแก้ว
พบแล้วไม่กำ จะเกิดมาทำอะไร
อายสิ่งที่อยาก เขาก็หลอก
อายสิ่งที่หยอก เขาก็ลวง
ทำให้จิตเป็นท่วงเป็นไข
เลิกอยาก ลาหยอก รีบออกจากกาม
เดินตามขันธสามเรื่อยไป
เสร็จกิจสิบหก ไม่ตกกันดาร
เรียกว่านิพพานก็ได้

รักษาร่างพอสร้างร้าย	รอดตน
ยอดเยี่ยม “ธรรมกาย” ผล	ผ่องแผ้ว
เลอเลิศล่งกุศล	ได้อื่น
เชิญท่านเลิ้อาณแก้ว	ท่องหล้า เรื่องสกล

ประกอบเหตุ	สังเกตผล
ทนเอาเค็ด	ประเสริฐนัก
ไม่ทยุต	ไม่ถึงพระ
ตัวทยุตนี้แหละ	เป็นตัวสำเร็จ

พระครูปัญญาภิรัต (ถวิล ศรีบุญรัตน์)

พระครูปัญญาภีรต (ถวิล ศรีบุญรัตน์)

พระครูปัญญาภีรต นามเดิมว่า ถวิล ศรีบุญรัตน์ เกิดเมื่อวันเสาร์ ที่ ๓ ตุลาคม พ.ศ.๒๔๕๗ เกิดที่ อ.พระประแดง จ.สมุทรปราการ เมื่ออายุ ๗ ปี นายกล่อมผู้เป็นโยมบิดา เป็นคนบางคูเวียงได้ทราบกิตติศัพท์ของ หลวงพ่อวัดปากน้ำจึงเกิดศรัทธาในวิชาธรรมกาย จึงไปๆ มาๆ ติดต่อกับวัดปากน้ำ จนเกิดความคุ้นเคย ได้นำบุตรชายซึ่งติดตามมาวัดอยู่เสมอ เข้าฝากเป็นศิษย์ของหลวงพ่อก และเมื่ออายุครบ ๘ ปี ก็เข้าศึกษาอักษรสมัยที่โรงเรียนประชาบาลวัดปากน้ำ ซึ่งหลวงพ่อดำเนินขึ้นด้วยความปรารถนา เพื่อสร้างกุลบุตร กุลธิดาให้มีความรู้ความฉลาดจนจบ ป.๔ ของโรงเรียน

เมื่อออกจากโรงเรียนประชาบาลเพราะจบหลักสูตรแล้ว ด้วยความพอใจและความปรารถนาของพ่อที่จะให้บรรพชา เพื่อศึกษาทาง พระศาสนา จึงได้บรรพชาเป็นสามเณรเมื่ออายุได้ ๑๖ ปี โดยบวชวันที่ ๕ พฤศจิกายน ๒๔๗๓ ซึ่งวันนั้นเป็นวันพุธ ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๒ พอดี เป็นวันลอยกระทง บวชที่อุโบสถวัดโบสถ์ (บน) บางคูเวียง อ.บางกรวย จ.นนทบุรี ซึ่งสมัยนั้นมีพระอธิการนก วัดโบสถ์ (บน) เป็นพระอุปัชฌาย์ บวชให้ สามเณรไปมาหาสู่ระหว่างวัดโบสถ์ (บน) กับวัดปากน้ำเป็นประจำ เมื่ออายุได้ ๒๑ ปี

จึงอุปสมบท ณ พัทธสีมาวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ กรุงเทพมหานคร ในวันจันทร์ที่ ๘ กรกฎาคม ๒๔๗๔ ตรงกับวันขึ้น ๘

พระครูปัญญาภีรต มาเยี่ยมวัดโบสถ์ (บน)

คำ เดือน ๘ ปีขุน
โดยมี พระครู
บริหารบรมธาตุ
(ป่วน) วัดนางชี
เป็น พระ
อุปัชฌาย์ มี
พระครูสมณ

พระครูปัญญาภิรต สนทนากับพระครูใบฎีกาสังเวียนในโบสถ์ ธรรม-สมาทาน
(สด จนทสรวเถร) วัดปากน้ำภาษีเจริญ เป็นพระกรรมวาจาจารย์ ได้รับ
ฉายาว่า ธมมภิรโต

ในสมัยที่พระเดชพระคุณ พระมงคลเทพมุนี (หลวงพ่อดาววัดปากน้ำ)
ยังมีชีวิตอยู่ ท่านได้รับมอบหมายจากหลวงพ่อดาวให้เป็นที่เจ้าหน้าที่ยานชื่อพระ
และได้เป็นผู้ปกครองดูแลความประพฤติของพระ เป็นหูเป็นตาแทน
หลวงพ่อดาว และได้ช่วยหลวงพ่อดาวหาเงินบูรณะปฏิสังขรณ์และก่อสร้างเสนา
สนะภายในวัด จนกระทั่งหลวงพ่อดาววัดปากน้ำมรณภาพ ท่านพระครู
ปัญญาภิรต เป็นเพื่อนสหายธรรมกับพระครูมงคลพัฒน์คุณ และได้มา
เยี่ยมเยียนไปมาหาสู่กันอยู่เสมอในสมัยที่พระครูมงคลพัฒน์คุณยังดำรง
สมณะศักดิ์ เป็นพระครูใบฎีกา

ในปี พ.ศ.๒๕๐๗ ท่านได้รับแต่งตั้ง เป็นผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัด
ปากน้ำ ได้ช่วยดูแลกิจการงานของสงฆ์ ในวัดปากน้ำมาตลอด จนถึงวันที่
๑๓ กันยายน พ.ศ.๒๕๒๖ พระครูปัญญาภิรต ท่านก็มรณภาพ นับว่า
หลวงพ่อดาวพระครูปัญญาภิรต เป็นผู้ทำประโยชน์ให้อย่างมากกับพระพุทธ-
ศาสนา โดยเฉพาะวัดโบสถ์ (บน) และวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ

ลุงนม ทองสุขมาก

ลุงชม ทองสุขมาก

ลุงชมเกิดปีชวาล พ.ศ.๒๔๔๕ เป็นคนบางคูเวียง พบหลวงพ่อด (หลวงพ่อวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ) ครั้งแรก ลุงอายุได้ ๑๕ ปี หลวงพ่ออิการชุ่ม (เจ้าอาวาสวัดโบสถ์) เคยถวายคัมภีร์มูลกัจจายน์ และคัมภีร์พระธรรมให้ หลวงพ่อดตอนเรียนปริยัติธรรม หลวงพ่อดท่านรู้จักกับหลวงพ่อนกที่ วัดสองพี่น้อง สุพรรณบุรี ตอนท่านไปเอาดินมาปั้นหุ่นพระ และเอามาทำ ดินสอเขียนขอมแท่งใหญ่เอาไว้เขียนบนกระดานชนวน ดินมีลักษณะเป็น ดินขาว ช่วงนั้นหลวงพ่อดเรียนอยู่ที่วัดโพธิ์ ส่วนหลวงพ่อนกอยู่ที่วัดโบสถ์ (บน) บางคูเวียง แล้วมีวันหนึ่งหลวงพ่อดท่านมาเยี่ยมหลวงพ่อนกที่วัด โบสถ์ สมัยนั้นพระอิการชุ่ม เป็นเจ้าอาวาส หลวงพ่อนกจะชวนหลวงพ่อด ไปฉันด้วยกัน ๒ องค์ บนหอนั้น ทุกเช้าลุงชมจะเอาเรือพายออกไปรับ อาหารบิณฑบาต พายเรือไปตามคลองบางกอกน้อย แล้วนำภัตตาหารมา ถวายหลวงพ่อนก หลวงพ่อนกก็เรียกหลวงพ่อดมาฉันด้วยกัน นอกจากนี้ ลุงชมคอยอุปัฏฐากหลวงพ่อนก พอเวลาหลวงพ่อดมาก็ต้องมา อุปัฏฐากหลวงพ่อดด้วย หลวงพ่อดเห็นไอ้ชมก็เมตตา สอนหนังสือหนังสือให้ หลวงพ่อนกท่านจะให้หลวงพ่อดไป เทศน์แทน มีครั้งหนึ่งลุงชมพาย เรือพาหลวงพ่อดไปเทศน์ที่วัด ลิงห์ ลุงชมไม่เคยฟังหลวงพ่อดเทศน์ เทศน์กับเจ้าคุณวัดโมลี ซึ่งตอนนั้นท่านยังเป็นแค่พระครู (เจ้าคณะอำเภอบางบัวทอง) จำ

ได้ว่าหลวงพ่อบอกพระครูว่า ท่านตอบให้ดีๆ นะ ท่านเป็นถึงพระครูนะ พระครูนั้นทปรีชา แปลว่าเป็นผู้มีปรีชาในมณฑลนี้ เป็นการบูชา-วิสัยนา ระหว่างพระ ๒ รูป พอเย็นลงซมก็พายเรือพาหลวงพ่อดกลับ กิจวัตรที่ หลวงพ่อบอกท่านทำเป็นประจำคือ เวลาบ่าย ๒ โมง ท่านจะเข้าปฏิบัติ สมาธิในโบสถ์ บรรยากาศแต่ก่อนรอบโบสถ์จะมีต้นไม้มาก เป็นป่าล้อมรอบ บริเวณโดยรอบเงียบ มีอาจารย์ซึ่งเป็นอาจารย์สอนหนังสือขอม มาจาก สำนักวัดระฆัง ท่านชอบมาลองภูมิหลวงพ่อบอกอยู่เรื่อย หลวงพ่อบอกท่าน รำคาญก็กลับไปอยู่วัดโพธิ์ หลวงพ่อบอกท่านไปๆ มาๆ วัดโบสถ์อยู่เรื่อย และอีกทั้งท่านรำลึกถึงอุปการะคุณที่หลวงพ่อบอกให้การช่มถวายเป็นคัมภีร์มูล กัจจายน์ และคัมภีร์พระธรรมให้สมัยเรียนปริยัติธรรม หลวงพ่อบอกจึง บังเกิดความคิดว่า ถึงแม้ในวัดเซตุนา จะมีที่กว้างขวางก็ตาม แต่หลวง- พ่อบอกท่านก็มีอุปการะคุณอยู่มากทีเดียว จึงควรที่จะแทนคุณท่าน ใน พรรษาที่ ๑๒ หลวงพ่อบอกจึงเดินทางมาจำพรรษาที่วัดโบสถ์ (บน) หลวง- พ่อบอกมักจะให้หลวงพ่อบอกไปเทศน์แทนท่านเสมอ ลงซมก็ไปปฏิบัติ ไป นวดหลวงพ่อบอกเป็นประจำ มีอยู่วันหนึ่งกำลังนวดหลวงพ่อบอกอยู่ในโบสถ์ หลวงพ่อบอกก็ถามว่า “ไอ้ซม มึงกำลังนวดอะไรอยู่” ลงซมตอบ “ก็นวด อาจารย์ยังงี้” หลวงพ่อบอก “มึงนวดตู้พระธรรมเขยวนะ”

ในช่วงพรรษาจำได้ว่าวันนั้นเป็นวันพระจันทร์เต็มดวงวันเพ็ญเดือน ๑๐ หลังจากหลวงพ่อบอกท่านลงปาติโมกข์เสร็จ ท่านก็ล้างน้ำแล้วก็เข้า โบสถ์ในเวลาเย็น เพื่อปฏิบัติธรรม ขณะนั่งลงก็เห็นมีมดคันขึ้นเต็มหมด ตามร่องแผ่นหินในพื้นโบสถ์ ตอนนั้นยังไม่มีมด ท่านก็เรียกไอ้ซม มึงไปหา น้ำมันมาวางให้อาจารย์ที่ซม ไอ้ซมก็ลุกไป แต่ยังไม่ทันออกจากโบสถ์ พอ จะก้าวออกจากโบสถ์ ท่านก็เรียกกลับไป ท่านบอกว่า “ไอ้ซม ภูมิดตัว เล็กไม่ได้ ภูมิดสำเร็จอะไรไม่ได้” แล้วในคืนนั้นเองหลวงพ่อบอกท่านก็ได้ บรรลุวิชชาธรรมกายในโบสถ์หลังนี้ โดยมีมดเป็นสักขีพยาน

ในช่วงที่หลวงพ่อสดไปเป็นเจ้าอาวาสที่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ มีคนแถววัดโบสถ์ ที่ตามไปบวชอยู่กับท่าน เป็นลูกของตากล่อม ชื่อ นายถวิล นายถวัลย์ คนชื่อถวิล ได้เป็นพระครูปัญญารัต เป็นลูกศิษย์ก้นกุฏิของหลวงพ่ มีหน้าที่คอยดูแลเฝ้าให้หลวงพ่อสด หลวงพ่ (พระครูมงคล-พัฒนคุณ) บอกว่าคั่นเคยกับพระครูปัญญา เวลาไปวัดปากน้ำ ก็จะไปทักกุฏิของพระครูปัญญา ไปตั้งแต่สมัยที่ยังไม่ได้เป็นพระครู

ลุงชมอายุได้ ๒๐ ปี ก็บวชเป็นพระที่วัดโบสถ์ มีหมายเรียกให้ลุงไปเกณฑ์ทหาร สมัยนั้นทุกคนกลัวการไปเป็นทหารมาก จะไปให้หมดดีๆ ช่วยโยมของลุงชมไปขอให้หลวงพ่อสดช่วย ไม่ให้ถูกทหาร บอกว่าอยากให้ไอ้ชมบวชอีกสัก ๑-๒ พรรษาแล้วค่อยสึก ท่านก็บอกว่า “เออคุณ มันการบ้านการเมืองนะ ถ้าคนไม่ถูกทหารหมด บ้านเมืองจะอยู่ได้ยังไง” ลุงชมก็นั่งฟังท่าน แล้วท่านก็หันมาทางลุงชม แล้วก็บอกว่า เอ้าคุณลองดู คุณไปตักน้ำมาถึงหนึ่ง เอาภาชนะนี้ไปภาวนา จดรูปจุดเทียนเข้า ภาวนาว่า **“นะ มะ พะ ทะ หลิงชายทั้งหลายเห็นหน้าเมตตาคิด พุทธะสังมิ”** พอใจนี่ดี ก็เอาน้ำมนต์รดเลย รดแล้วก็เปลี่ยนผ้าไปเลย ไม่ต้องไปคุยกับใคร จนกว่าเราจะเสร็จกิจที่ไปทำ ลุงชมตอนนั้นเป็นพระอยู่ ก็กลัวเป็นทหาร ท่องบทภาวนาไปเรื่อยๆ เดินไปภาวนาไป พอไปถึงที่ เขาเรียกลุงชมไป เขาก็ตรวจตา ตรวจหัวเขา เขาก็ถามว่าคุณไม่เคยเป็นอะไรหรือ ลุงชมก็ตอบว่าไม่เคย (ขณะนั้นในใจลุงชมภาวนาตลอด) แล้วเขาก็บอกประเภท ๒ ให้กลับบ้านได้ ลุงชมดีใจ เดียวนี้ลุงชมไม่อยู่แล้ว ถ้าอยู่อายุก็ร่วม ๑๐๐ ปี ไม่งั้นคงจะได้พูด ได้คุยเรื่องราวต่างๆ กับลุงชม หลวงพ่พระครูมงคล-พัฒนคุณ เจ้าอาวาสวัดโบสถ์ (บน) องค์กรปัจจุบัน ท่านบอกว่า นี่เป็นเรื่องราวที่ลุงชมได้เล่าให้ท่านฟังเกี่ยวกับหลวงพ่อสดครั้งมาที่วัดโบสถ์ (บน) บางคูเวียง

พระดร.มหาทวนชัย อธิจิตโต

พระคร.มหาทวนชัย อธิจิตโต

ได้ร่ำบารมีหลวงพ่อ

“อาตมาเกิดปี ๒๔๘๓ เมื่อก่อนเป็นเณรตัวเล็กๆ จบชั้น ป.๔ บ้านเกิดเมืองนอนอยู่จังหวัดนครราชสีมา อำเภอพิมาย บ้านท่าหลวง คือมันมีเรื่องมหัศจรรย์สมัยที่หลวงพ่อวัดปากน้ำ ยังมีชีวิตอยู่นั้นท่านมีเมตตาเลี้ยงดูพระเณรแล้วก็กระจายชื่อเสียงความเมตตาไปทั่วประเทศไทยทั่วโลกก็ว่าได้ อาตมาเป็นผลิดผลองค์น้อยๆ องค์หนึ่ง ซึ่งมีบุญเกี่ยวพันกับหลวงพ่อมา โดยที่ไม่ได้รู้จัก ไม่ได้มากรุงเทพฯ เลย อยู่ในป่าในดงห่างไกลความเจริญ แต่มีพระที่มาปฏิบัติธรรมกาย อยู่ที่วัดปากน้ำเป็นพระรุดงค์ จะมีพระทั่วประเทศมาปฏิบัติธรรมสายธรรมกายของหลวงพ่อวัดปากน้ำที่หลวงพ่อรับผิดชอบสอนอยู่แล้วกลับไปประพฤติปฏิบัติ แล้วองค์นี้ก็เหมือนกันกลับไปนครราชสีมา อาตมาตอนนั้นจบชั้น ป.๔ บวชเป็นสามเณรเรียบร้อยแล้ว เห็นมีลักษณะดี พระรุดงค์เลยบอกว่า “สามเณรอยากศึกษาเล่าเรียนก็ให้ไปวัดปากน้ำ ภาษีเจริญนะ ตลาดพลูนั่นแหละไปไม่ยากหรอก นครราชสีมาไปหัวลำโพงเอง”

อาตมาก็ไม่เคยมา เป็นเณรยังเด็กด้วย แต่ด้วยบุญบารมีของหลวงพ่อวัดปากน้ำ มีฤทธิ์มีเดช ท่านสามารถทำให้อาตมาตัดสินใจโดยที่เป็นเด็ก แปลกเหมือนกันปู่ป๊าบอกว่าจะไปหาหลวงพ่อวัดปากน้ำ ใครห้ามก็ไม่ได้ ซึ่งมันเป็นประสบการณ์ที่แปลก ไม่มีใครเขาทำกัน **ซึ่งบารมีและแรงดลใจของท่าน ท่านคงจะรู้ว่าเราคงจะมีประสิทธิภาพ จะช่วยงานพระศาสนา ช่วยงานหลวงพ่อ ช่วยกู้เกียรติชื่อเสียงหลวงพ่อ และช่วยกู้พระศาสนาด้วย** ก็ตัดสินใจขึ้นรถไฟจาก อ.พิมาย มาที่ จ.นครราชสีมา ตอนนั้นปี พ.ศ.๒๔๙๕ อายุ ๑๒ ปีนั่งรถไฟ มาถึงก็ช่าง ไม่ถึงก็ช่าง เราก็ไม่เคยนั่งแต่ด้วยบารมีของท่านคุ้มครองมา คอยป้องกันจนกระทั่ง

มาถึงหัวลำโพงก็ห้าโมงเย็น ไร่เราก็ไม่เคยไปต่างจังหวัดไม่เคยออกจากบ้าน ไม่รู้จะไปไหน พอออกจากหัวลำโพงแล้ว พอตีห้าก็ดลบันดาลให้พระเจ้า พระมหามาโนช ซึ่งไม่รู้ของท่านมรณะหรือยังตอนนี้ ท่านเดินผ่านมา เราก็บอกท่านว่า “หลวงพี่ ลีไปไหนเล่า” พุทธราชาโคราช ท่านก็บอกว่า “จะไปวัดปากน้ำ” นี่มันมหัศจรรย์ขึ้นแล้ว เราก็จะไปวัดปากน้ำ หลวงพี่ก็จะไปวัดปากน้ำเห็นมัยนี้ หลวงพ่อท่านดลบันดาลให้ เราก็บอกว่า “ผมขอไปดาวหวัด ขอไปด้วยได้ไหมครับ” พุทธราชากรุงเทพก็ไม่เป็น ตอนนั้นใช้ภาษาอีสาน ภาษานครราชสีมาซึ่งมันเป็นไทเบ็ง มันก็ไม่ใช่ไทยแล้วก็ไม่ใช่ภาษาลาว เราคงเข้าใจกันดี หลวงพี่ก็บอกว่า “ไปซิ ไปเถร ไปด้วยกันเลย” ท่านก็รับไป

พอถึงตลาดพลูก็มีดคำฟ้าก็มีดเราก็ลงเดินตามท่านไปที่วัดปากน้ำ ก็มาด้วยดีแบบปาฏิหาริย์ เหมือนเทวดานำส่ง พอถึงแล้วท่านก็บอกว่า ถึงแล้ววัดปากน้ำ แล้วท่านก็เดินไปที่กุฏิของท่าน ท่านก็ไม่ได้บอกให้สามเณรไปที่ไหน ไร่เราพอถึงหลวงพ่อก็ดีใจลี นี่หรือวัดปากน้ำ หลวงพ่อวัดปากน้ำที่มีชื่อเสียง ก็ตัดสินใจเดินไปที่โบสถ์ ที่โบสถ์มีผู้นำเขาเรียกว่าเป็นผู้นำ ดูแลหัวหน้าพระเจ้าเรียกว่าหลวงพี่เขียน ชื่อเขียน อาตมาก็อุ้มบาตร ห่มจีวรตัวเล็กๆ เดินยังไม่คล่องเพราะว่ายังเล็กอยู่นะ เสร็จแล้วก็ไปที่โบสถ์ ไปนั่งพักอยู่ ก็ไม่รู้ว่าจะไปไหน เพราะยังเล็กอยู่นะ ความเป็นเด็กบ้านนอก พุดจากก็ไม่เก่ง ลังคมไม่เป็น ก็ไปนั่งอยู่ที่เจดีย์ ก็ไปนั่งอยู่ตรงหน้าโบสถ์จนกระทั่งมืด คำ หลวงพ่อก็ออกมารับแขกตอนห้าโมงเย็น ไร่เราก็ไม่รู้หลวงพ่อยู่ที่ไหน ความไม่กล้า เป็นเด็กก็นั่งเฉยอยู่เกือบจะร้องไห้แล้ว ก็ไม่รู้นี่ฉันมาอย่างไร ทำนองว่าหลงมา กรรมอะไรหนอ ต้องมาอยู่เดียวดาย ไม่มีพ่อแม่ดูแล ไม่มีใครคอยช่วยเหลือ ก็นั่งนึกอยู่ ประเดี๋ยวเดียวก็มีพระมาเจอ ก็ถามว่า “เณรมาจากไหน” “ผมมาจากโคราชครับ” “จะไปไหน” “ลืมาอยู่วัดปากน้ำครับ” “เอานี้แหละวัดปากน้ำ

จะมาอยู่วัดปากน้ำ ก็ต้องไปพบหลวงพ่เจ้าอาวาสก่อนสิ” “ครับ หลวงพ่ออยู่ไหมครับ” “โน่น ท่านกำลังรับแขก”

สมัยก่อนมีโยมอุปัฏฐากอยู่สองคน คนหนึ่งดำ คนหนึ่งขาว ประยูรนั้นคนขาว คนดำนั้นชื่อเปล่ง เสร็จแล้วก็เดินทางเข้าไปกราบหลวงพ่อ ตอนนั้นมีผู้ใหญ่มาพบท่านเป็นประจำ เป็นกิจวัตรท่านจะออกไปรับแขก ตอนห้าโมงเย็น เสร็จแล้วก็มีอาสนะโยมมยุร (ลุงประยูร) เขาจัดไว้ตรงกุฏิหลังเก่า แล้วก็มิ้วลั้งกะลิมิประตู่เก่าๆ ท่านใช้เป็นที่รับแขก อาตมาก็เดินไป พอถึงประตูเห็นท่านรับแขกอยู่ ตอนนั้นมีท่านมหาเป็นเปรียญธรรมสูงมากเลย เข้าไปคุยกับท่าน

ลุงประยูร

ไปเถียงธรรมะกัน เราก็เข้าไปนั่งก้มกราบท่าน พอกราบเสร็จแล้วท่านนั่งอยู่บนเก้าอี้ เราก็เข้าไปด้านซ้ายของท่าน ด้านติดประตู เข้าไปกราบเสร็จแล้ว ท่านก็หันมาถาม “เออ เณร มาจากไหน” รู้สึกว่าท่านจะเมตตามากเลย “ผมมาจากนครราชสีมาครับ” “จะไปไหนละ” “จะมาอยู่วัดปากน้ำครับ” “เออ งั้นก็รับๆ ไว้” “มีที่พักหรือยังละ” ท่านถาม “ผมอยู่ในโบสถ์ครับ” “เออดีแล้ว อยู่กับท่านเขียนนะ” ท่านก็รับไว้เรียบร้อยแล้ว นี่เอง เป็นเรื่องประหลาด ว่องไว ได้พบท่านตามเจตนา มา นั่งรถไฟมาตั้งแต่เช้า มาถึงนี่ก็หนึ่งทุ่มแล้วท่านอนนั้นนะ นี่ก็ได้อยู่วัดปากน้ำเป็นอันว่ารับตัวมาวัดปากน้ำเรียบร้อยแล้ว

ระหว่างอยู่ที่ในโบสถ์ เป็นหน้าที่ของสามเณร มีเพื่อนสามเณรมาอยู่ด้วยกันชื่ออะไรก็ลืมไปแล้ว อยู่กันสององค์ มีหน้าที่เทกระโถน เวลาฝึกงานพิธีกรรมต่างๆ เช่น วันพระ ทุกวันหลวงพ่ท่านจะลงจากกุฏิ ท่านมาแจกของขวัญ ญาติโยมจากทั่วประเทศมารับพระของขวัญของ

หลวงพ่อบุญมาเรียกขุนหนึ่ง ขุนสอง สมัยอาตมาทั้งนั้นแหละ ทำด้วยมือในโรงงาน ใช้อะไรทำเหอ ดอกบัว ดอกบัวมีเยอะ เอาไปตากแห้ง เสร็จแล้วโยมอุบาสิกาแม่ชี นำไปตากแห้งแล้วเอามาปนๆ ที่กลายเป็นพระของขวัญ ที่ว่าศักดิ์สิทธิ์ มีชื่อไปทั่ว มีปาฏิหาริย์ รุ่นอาตมา รุ่นสามเณรตัวเล็กๆ เสร็จแล้วก็ เวลาตอนบ่ายเนี่ย จะมีท่านมหาเจียก ตัวดำๆ เล็กๆ นิสัยดีมากเลย นีดูแลไฟฟ้า กิจกรรมต่างๆ ท่านจะดูแลเรื่องไฟฟ้า เปิดเครื่องเสียง หลังจากหลวงพ่อบุญมาทำวัตรเช้าท่านจะเทศน์ หลวงพ่อบุญมาต้องอบรมพระเณรทั่ววัดปากน้ำ ที่ฉันเสร็จแล้วต้องมาฟังเทศน์ชะก่อนขัดเกล้าเข้าเย็น เรียกว่าอบรมอย่างดี ให้เป็นคนดี ให้เป็นตัวแทนเพื่อที่จะสืบต่ออายุพระพุทธศาสนา แล้วก็ศึกษาเล่าเรียน ทั้งปริยัติ ปฏิบัติ วัดปากน้ำนี้สายปฏิบัติ สายธรรมกายดังมาตั้งแต่สมัยนั้นแล้ว

ขอเล่าเรื่องตอนวันพฤหัสบดี วันพฤหัสบดีถือว่าเป็นวันครู เป็นวันแรง วันศักดิ์สิทธิ์ หลวงพ่อบุญมาท่านจะถือว่าวันนี้เป็นวันขึ้นธรรม หมายความว่า เป็นวันที่มาปฏิบัติธรรมสายพระธรรมกาย สายที่ท่านสอน จะต้องมารับธรรมะ คือจะต้องมาขึ้นธรรม จะต้องมารับหลักการซึ่งท่านจะลงไปสอนในช่วงบ่าย ฉันเพลเสร็จในช่วงบ่าย ประเดี๋ยวเดียวญาติโยมเต็ม ถือเป็นประเพณี ธรรมะสายปฏิบัติของหลวงพ่อบุญมาต้องมาวันครู วันพฤหัสบดี อาตมาเป็นเณร หลวงพ่อบุญมาไปไหนก็ตามไปเพราะว่าเป็นคนจิตใจอาสนะ แล้วที่สำคัญเป็นพนักงานขัดรองเท้าแตะ เพราะเราจะคอยดูอยู่ตลอดเวลาว่า รองเท้าฟองน้ำของหลวงพ่อบุญมาดำเมื่อไหร่ อยู่มาวันหนึ่งท่านไปฉันนอกวัด กลับมามันก็ดำ เราก็มีหน้าที่ใช้แปรงเกาขัด เวลาท่านมาในโบสถ์ ท่านมาแจกพระของขวัญ หรือว่าเวลาลงอุโบสถสังฆกรรมเราเป็นเณรลงไม่ได้ เราก็รออยู่ข้างนอก เสร็จแล้วก็ดูรองเท้าท่าน หยิบไป เอาแปรงโรยๆ เอาน้ำขัด เอาแปรงขัด ใส่ หลวงพ่อบุญมาออกมาจากรองเท้าตัวเองไม่ได้ เอ๊ะ! รองเท้าฉันหรือเปล่า มันสวยมันเงาแวบเลย ก็มารู้ทีหลังว่าเณรตัวเล็กนี่เอง

ลูกตัวนี้เอง ที่ท่านเมตตาเคยรับไว้ ท่านก็ยิ้มๆ

เมื่ออยู่ครั้งหนึ่ง อาตมามีจีวรตัวเดียว ห่มมาตั้งแต่เจ็ดแปดปีแล้ว ละมั่ง เสร็จแล้วมันก็เก่า ก็เลยตัดลินใจไปขอจีวรหลวงพ่อกใหม่ดีกว่าเราก็เข้าไปกราบท่าน “ก็เออ..มาอะไรลูก” “ผมไม่มีจีวรครับ จีวรตัวนี้มันเก่า มันจะขาดหมดแล้ว” ว่านั้น พุทธภาษากrungเทพยังไม่ค่อยขัด ติดภาษาโคราชอยู่เรื่อย หลวงพ่อก็เรียกๆ ไปเอาจีวรมาให้เถรหน่อย โยมยุรก็ขึ้นไปค้นจีวร ตัวยังเล็กอยู่ก็เลือกขนาดที่มันพอดีกับตัวเรา แล้วเราก็กราบท่าน **นี่แหละคือของขวัญที่ท่านให้ เป็นที่ประทับใจมาก คือได้จีวรจากหลวงพ่อกวัดปากน้ำ เหมือนของขวัญที่ล้ำประเสริฐ** ที่มีชีวิตอยู่ร่วมสมัยกับท่าน และอีกสิ่งหนึ่งที่ได้จากท่าน ก็คือพระของขวัญซึ่งล้ำลือเพราะปาฏิหาริย์

เขาสื่อกันว่า ตอนนั้นสงครามเกาหลีนะ หนังสือพิมพ์ “พิมพ์ไทย” ยังมองเห็นติดตามเลย จับใส่กรอบติดไว้ที่หน้ากุฏิหลวงพ่อนั้นแหละว่า ทหารไทยโดนทหารฝ่ายคอมมิวนิสต์เกาหลีเหนือยิงเหมือนว่าไม่แตะต้อง ผิวหนังคือไม่เข้า ไม่ตาย เหมือนยาง เหมือนบอน เสร็จแล้วมันก็จะเป็นอย่าง รอย ไม่ตาย เขาเรียกว่าไอ้พวกนี้เป็นทหารผี ฝ่ายคอมมิวนิสต์เกาหลีเหนือนี้กลัวมากเลย เจอทหารไทยนี้ไม่กล้าที่จะต่อแหยหรือว่าเข้ารบด้วย สาเหตุมาจากเล่าลือกันว่าพระหลวงพ่อกวัดปากน้ำนี้ศักดิ์สิทธิ์มาก เออทหารนี้เข้าศึกยังไม่ตาย ยิ่งไม่เข้าก็เลยดั่งกันใหญ่เลย หนังสือพิมพ์ “พิมพ์ไทย” ก็ลงข่าวทหารผู้นั้นแขวนไว้อีก ที่หน้ากุฏิที่เรือนฝาไม้ อาตมาก็ไปอ่านดูเสร็จแล้วต่อมา เออ...อาตมาก็เฝ้าสักองค์หนึ่ง ที่จริงพระหลวงพ่อกจำนายเป็นการบูชาของคณะสามสิบบาทนะ เสียมกรอบทอง สีเงินเงาวับเลย อย่างที่เราทราบๆ กัน โชคดีเดียวกันที่เราเห็นแต่ว่าเป็นรุ่นที่ทำขึ้นในสมัยท่าน ญาติโยมก็แตกตื่นกันทั่วประเทศเลย ฝรั่งมังคาก็มากันเยอะแยะเลย เพราะพระท่านมีปาฏิหาริย์ ด้วยอำนาจมณของ

สมาธิเป็นหลักของวิชาธรรมกายที่สอนอยู่นี้เนะ เรื่องนี้มันก็เป็นเรื่องแปลกเป็นเรื่องอิทธิปาฏิหาริย์ คนเขาเถียงกัน บางคนก็เชื่อ บางคนก็ไม่เชื่อ บางคนก็ต่อว่า บางคนก็พอใจ มันเป็นเรื่องนานาจิตตัง คนที่ไม่รู้เข้าไม่ถึงก็หาว่าโกหก หาว่าเป็นการหลอกลวง บางคนที่เขาผ่านมาประสบด้วยตนเองเขาก็เชื่อ เขาก็ศรัทธาในเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์

เสร็จแล้วอาตมาก็ได้รับพระของขวัญจากหลวงพ่อกองค์หนึ่งนะ แขนวนไว้ พระทุกองค์ในวัด จะมีพระของขวัญนี้ติดไว้ที่อังสะ มันจะมีที่เหน็บแขนไว้ ทุกองค์ เพื่อคุ้มครอง เพื่อสิริมงคล เพื่อปลอดภัยใช้ได้ทุกสถาน ใช้ได้ทุกโอกาส แต่ว่ามีหลักอยู่ว่าถ้าเราจะไปไหนเราต้องอาราธนาพระหลวงพ่อกให้คุ้มครองคือบอกกล่าว เหมือนกับบอกกล่าวท่านนี้ เออ..ลูกจะไปธุระที่จังหวัดนครราชสีมา ขอให้ไปดีมาดี สวัสดิ์มีชัย คล้ายๆ กับบอกกล่าวสิ่งศักดิ์สิทธิ์คือว่าสิ่งที่เรามองไม่เห็นนะ ครูบาอาจารย์ คุณของพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ให้ช่วยคุ้มครองให้ด้วย เสร็จแล้วเราก็เดินทางไป เราก็ปลอดภัยดีนะ รถก็ไม่คว่ำ เครื่องบินก็ไม่ตก เรือก็ไม่ล่ม อะไรต่ออะไรมันก็ศักดิ์สิทธิ์ ดังมาก จนกระทั่งตอนหลังแม้กระทั่งหลวงพ่อมรณะภาพลงไปแล้วยังดังอยู่ ทำขึ้นมา คนไปรับไม่รู้ก็แสนกล้าน เหยียบกันตายก็มี ดังที่มีข่าวที่แล้วนะ หนังสือพิมพ์ลง นี่ขนาดรุ่นหลังนะ ตอนนั้นพระหลวงพ่อรุ่นแรกๆ คนถามหามากเลย แล้วก็มีหลักอยู่ว่า ถ้าพระนี้หายให้บูชา หมายถึงอธิษฐานให้พระนั้นกลับคืนมา ถ้าของๆ เราสมบัติของเราประพตติปฏิบัติชอบ พระนั้นก็อยู่ด้วยกับคนดีคนประพฤติชอบ แต่ถ้าทำไม่ดี พระของหลวงพ่อกจะหายนะ หายไปเฉยๆ ท่านเสด็จได้ เสด็จหนีได้ เสด็จกลับได้ เพราะฉะนั้น เออ..ถ้าพระหายก็หมั่นบูชา เดียวก็กลับมาเหมือนพระธาตุ พระสารีริกธาตุของพระพุทธเจ้าเหมือนกัน ถ้าคนนำไปบูชาดีจะเพิ่มนะ จากสองสามองค์กลายเป็นเต็มเลย เป็นร้อยองค์แบ่งไม่หมดทำนองนั้น

อาตมา
เป็นสามเณรอีก
องค์ที่ครูบา
อาจารย์มุ่งหวังที่
จะรับสืบทอดใน
วิชาธรรมกาย
อาตมาก็ทำดีที่สุด
เพราะว่าสมัย
เป็นเณรปฏิบัตินี้

จิตมันไม่วอกแวก จิตมันไม่ฟุ้งซ่าน เรื่องรูปเสียงกลิ่นรสนี่มันไม่มี
ผู้หญิงนี้รักไม่เป็น ความรักนี้ไม่รู้จัก เพราะฉะนั้นจิตมันก็แน่นแน่ นี่ง
สงบเย็น เบิกบานแล้วก็พร้อมที่จะปฏิบัติธรรมได้ เข้าถึงธรรมกายได้
ง่ายก็สำเร็จธรรมกายตั้งแต่ตอนเป็นเณร หลวงพ่อเรียกให้ไปเป็นทหาร
เอก คือเป็นเณรน้อยๆ เข้าไปปฏิบัติในโรงงาน เขามีศัพท์เรียกว่าโรงงาน
คือผู้ที่ได้ธรรมกายขั้นสูงแล้วจะต้องได้ระดมพลกันมาเพื่อที่จะทำงาน
ต่อสู้กับฝ่ายอธรรม คือคนที่ชั่วมันก็ชั่วสุดๆ เหมือนกันนะ คนที่ชั่วสุด
ๆ มันก็มีหัวหน้าใหญ่เหมือนกันนะ เหมือนกับฝ่ายข้าศึก ฝ่ายคอมมิวนิสต์มัน
ก็ใหญ่จริงๆ มันก็เป็นหัวหน้าฝ่ายชั่ว ฝ่ายเสรีก็มีอเมริกาเป็นฝ่ายหัวหน้า
หัวโจกอะไรอย่างนั้นนะ เราเป็นพระฝ่ายธรรมะ ฝ่ายพระพุทธศาสนาที่จะ
มีมารมารังควาญตั้งแต่สมัยพุทธกาล มีพระเทวทัต มีมาร นางฉินฉมาร-
วิกา อะไรต่างๆ คอยมาเบียดเบียน แล้วก็มาทำลายพระพุทธเจ้า นัยยะ
เดียวกันสมัยที่เราปฏิบัติธรรม ผู้ที่เข้าถึงธรรมกายแล้ว สามารถเดินธรรมได้
สามารถที่จะถอดกายได้ ไอ้ที่ประหลาดที่สุดคือให้ถอดกาย การถอดกาย
คือถอดจิตไปในที่ จากจุดหนึ่งไปยังอีกจุดหนึ่ง ไปดูสิ่งต่างๆ ไปพบเห็นใน
แดนที่ไม่เคยไป ไม่รู้จัก ไปพบบุคคลที่ไม่เคยรู้จัก ไม่เคยเห็น อันนี้เป็น

อำนาจแล้วก็เป็นสิ่งปาฏิหาริย์ของวิชาธรรมกาย อยู่มาครั้งหนึ่งท่านเจ้าอาวาส นี่ก็ลืมชื่ออีกแล้วองค์ผมมๆ นั้นแหละซึ่งเป็นรองของหลวงพ่อดาวตกน้ำ อยู่กันมานานก็สนิทสนม แต่พอมาลืบลืมทำลืมนึกก็ลืมชื่อไปหมด แต่เห็นภาพอยู่ในสมาธิ เสร็จแล้วท่านทดลองอาตมาเป็นเนรธรรมกายมีเนรอยู่ด้วยกัน องค์นั้นก็ตัวเท่ากันอายุสิบสองขวบ ไม่รู้ไปไหนแล้ว เสร็จแล้วท่านจับเรามา นั่งให้ถอดกายไปดู ตอนนั้นมันมีแมลงวันตัวหนึ่ง แมลงวันตัวหนึ่ง อีท่าไหนก็ไม่รู้ มาตายต่อหน้าท่าน “เออ เนรเข้าสมาธิ ตามดูวิญญานของสัตว์ตัวนี้ ไปไหน” เราก็ตกสมาธิติดตามดู ก็ติดตามดูไป ท่านก็ให้ติดตามไป ติดตามไป วิญญานเขาอยู่ที่ไหน ไปที่ไหน เราก็ตกสมาธิไปดูนะ ก็ตอบคำถามท่าน ท่านถามว่า “เห็นอะไรบ้างลูก” เราก็ตกสมาธิแล้ว “เห็นแล้ว ตอนนี้เขายังอยู่ที่นี้ ยังเจ็บปวดแล้วก็เขาก็ยังไม่รู้ว่าตัวตาย” การตายนี้มันมีสภาพที่ตัวเองไม่รู้ละ บางคนตายไปแล้ว ทำงานศพแล้วแต่ตัวยังไม่รู้ว่าตาย แต่เขาจะสามารถมามองย้อนดูตัวเอง เอ๊ะมันฉันนี่ ใ้รูปที่ตั้งอยู่ที่งานศพนี้ตัวฉัน แล้วทำไมตัวฉันถึงมาอยู่ในสิ่งมีชีวิตอยู่ตรงนี้ ในกายใหม่ ภพใหม่ บางคนที่ไม่เข้าใจธรรมะ เขาจะประหลาดใจตัวเองว่าเอ๊ะ นี่มันอะไร มันศพใคร เอ๊ะนี่มันตัวเรานี่นา เรามันตายแล้วนี่นา มันจะเกิดสิ่งที่ประหลาดแบบนี้ เพราะฉะนั้นเราต้องเรียนการเกิด การแก่ การเจ็บ การตาย ให้คล่องแคล่ว การเข้าฌาน ออกฌาน พุดเรื่องฌาน เตียวจะหาว่าเป็น อวดอุตตริอีก ก็พุดให้ฟังในฐานะที่ได้ศึกษาผ่านมา มา ก็เป็นการให้วิพัสสนาเป็นผลของการปฏิบัติ สายวัดปากน้ำ เป็นวิชาถอดกายมีความสำคัญมาก เราจะถอดกายบางทีก็ไปเฝ้าพระพุทธรเจ้า ซึ่งคนส่วนใหญ่มาๆ ที่เดียวเขาก็ต่อต้าน บางคนที่ไม่ได้ปฏิบัติ ก็จะมีมันเพี้ยน และบางทีเราก็ตกกายไปสวรรค์ ไปพบพระอินทร์นะ ไปพบเจ้าผู้ครองนครสี่ทิศอะไรนี่ หรือบางทีเราก็ตกกายไปเฝ้าผู้ที่มิมีบทบาทในพระพุทธศาสนาหรือไปถามปัญหาหรือมีข้อขัดข้องอะไร มีปัญหาอะไร

เกิดแก่พระศาสนา คือแม้แต่เกิดแก่วัด แก่พระ แก่เณรในวัดปากน้ำ เรา
จะเข้าไปทูล ไปกราบเบื้องบน พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ เราสามารถ
อธิษฐานถอดกายไปพบปะแล้วก็ไปพูดคุย หลวงพ่อเคยเล่าเสมอว่า เรียก
ว่าไปจับเข่าคุยกัน มันก็เหมือนกับเราคุยกันขณะนี้แหละ มีตัวมีตน
สามารถที่จะพูดคุยได้ตอบคำถาม ได้เหมือนกับเคยฝันมัยละ คนที่ฝันจริงๆ
มันมีเนื้อแท้ มันมีความจริงที่เดียว แล้วมันก็เป็นจริงด้วย ฝันที่จิตผู้บริสุทธิ์
หรือเทวดาเฉลใจให้ฝันหรือเนื่องจากอำนาจสมาธิมันจะเหมือนเป็น
ของแท้ของจริงเลย

ครูสององค์อยู่ในวัดปากน้ำ คือท่านพระครูอนิธฯ พระครูอนิธ
นิสัยดีมากเลย โอบอ้อมอารี ยังนึกถึงบุญคุณท่าน ท่านเป็นคนที่ไม่เตตา
ธรรมสูง ท่านไม่ดู ไม่ตี ไม่ลงโทษใครหรอก พูดเพราะ แล้วห่มจีวรสวย
เป็นตัวอย่างดีมากเลย ส่วนพระครูปัญญาคุณะ ตัวท่านดู หน้าท่านเครียด
เห็นพระครูปัญญาต้องเตรียมหลบนะ เออ...ถ้าไม่หลบ เพียงแค่เห็นหน้า
ท่านเราก็ต้องหลบวูบวาบ เพราะท่านเป็นคนหน้าเครียด หน้าดู ต่างกับ
พระครูอนิธ อาตมาเป็นเณรเล็กๆ ก็สมัยที่ทีวีมาเป็นเครื่องแรกใน
ประเทศไทย ๒๕๐๐ ตั้งแต่นั้นนะ เป็นสิ่งที่แปลก เราไม่เคยรู้จักคำว่าโทรทัศน์
หรือทีวี เทเลวิชั่น เขาตั้งที่สนามหลวงประมาณ ๕ เครื่อง ให้ประชาชนดู
ล้อมรั้วล้อมเชือกให้คนเข้าไปดูว่า มีภาพมันส่งมาปรากฏในจอภาพได้
ตอนนั้นเราก็ตกใจ ตกตะลึงมากเลย วิทยาศาสตร์นี่มันเจริญนะ สามารถ
เห็นหน้าเห็นตาส่งภาพได้ ท่านพระครูอนิธก็เอาใจเณร มีเมตตาธรรมมาก
ท่านก็ไปซื้อทีวีมาเครื่องหนึ่งเออ..แต่ก็ไม่ให้เสียการเรียนนะ เณร..ดูทั่วไปนะ
แต่ว่าจะเอาใจเณร วันหยุด หรือวันพระที่ไม่เรียนหนังสือ ท่านจะมาเปิดแบบ
public แบบสาธารณะเลย ตอนห้าโมงเย็นมันมีมวย ท่านก็มาตั้งไว้ที่
โรงเรียนหลังปัจจุบันนี่แหละ ให้พระเณรได้มอดมวย เอ้า..เณรมวย
ดูข่าว ท่านก็มีเมตตาให้เราได้รับรู้ อ้อว่านี่คือเทคโนโลยีชั้นสูงนะ เทคโนโลยี

ของนอกเขาถึงนี้แล้ว แต่ยังซ้ำกว่าธรรมกาย ธรรมกายนี้ปุปเดียว ไบไหนๆ ได้หมดทั้งจักรวาลนะ มันซ้ำกว่าเรา อำนาจจิตนี้ไวกว่า ไวกว่าเทคโนโลยี เทคโนโลยีต้องมีเครื่องมือ ต้องมีถ่าน ต้องมีปุ่มกด ต้องต่อสายผ่าน โทรศัพท์หรือต่อผ่านดาวเทียม แต่สมาธิหรืออำนาจของฌาน คนอยู่ใน ฌานสูงๆ ที่ระดับชั้นเกจิอาจารย์ เขาจะติดต่อโทรจิตกันได้เลย เขาสามารถที่จะรู้วาระจิตของกันและกัน นัดหมายกันโดยที่ไม่ต้องบอกกล่าว เหมือนมาพบๆ ซึ่งพระอรหันต์สามารถที่จะมาประชุมโดยไม่ต้องโทรศัพท์ โทรมือถือ ไม่มีในสมัยก่อนโน้น นี่ก็เหมือนกัน เราสามารถคุยกันในสมาธิ ท่านก็ออกคำสั่งไป อุบาสิกที่นั่งอยู่ในโรงงาน มันจะมีไฟไม้กั้นกลาง ระหว่างอีกด้านหนึ่ง คือฝ่ายเราซึ่งเป็นพระเณรที่ได้ธรรมกายนั่งอยู่ ทั้งสองฝ่ายนี้จะต้องทำงานเพื่อจะควบคุมจักรวาล ควบคุมเรื่องความเป็นไป ของภพภูมิแล้วก็เกี่ยวกับเรื่องความอยู่รอดของพระพุทธศาสนา ทำยังไง คำสอนของพระพุทธเจ้าหรือว่าพระเณรจะอยู่เย็นเป็นสุข โดยเฉพาะด้าน ความสวัสดิภาพของพระเณรก็เป็นห่วงมาก ไม่อยากให้อดอยาก หลวงพ่อ เริ่มเล่าให้ฟังด้วยหู ฟังมาด้วยปากของท่านเลย

สมัยอยู่วัดโพธิ์ เช้าวันหนึ่งท่านไปบิณฑบาตเสร็จแล้วก็ได้กล้วย มาใบหนึ่ง ได้ข้าวมาช้อนหนึ่ง เนียมมันอดสมัยก่อน เสร็จแล้วเวลาท่านฉัน มีหมาแม่ลูกอ่อนหมาตัวเมียตัวหนึ่งทิวมานั่งคอยอยู่ต่อหน้าขอเศษอาหารนะ ไ้อ้เขาก็ชีวิต ไ้อ้เราก็คชีวิต ท่านก็มานั่งปลงพิจารณาธรรมว่า ไ้อ้ นี่หนอ... ชีวิตของสัตว์ สัตว์ในวิญญูสงสาร ไ้อ้เราก็คหิว ไ้อ้เขาก็หิว ไ้อ้เราก็คบิณฑบาต ได้แค่ทัพพีเดียว มีกล้วยมาใบหนึ่ง ถ้าฉันหมดที่เหลือให้ลูกศิษย์ หมาตัวนี้ มันก็จะหิว ไ้อ้...ทำใจดี ท่านก็เลยหักกล้วยครึ่งหนึ่ง เสร็จแล้วก็เอาไปให้ หมาครึ่งหนึ่ง หมามันหิวมันก็กิน เสร็จแล้วท่านก็เข้าสมาธิสลดใจ ..ขอ อธิษฐานจิต ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปทุกภพทุกชาติ ขอให้ข้าพเจ้าอย่าได้ อุด อย่าได้อดอยาก ในเรื่องอาหารการรับประทานด้วยประการทั้งปวง

เทอญ ท่านก็อธิษฐานจิตด้วยบารมีแล้วก็บุญที่ท่านทำไว้ให้ท่านกล้วยคริ่งเดียวแก่สุนัขตัวนั้น ในวันนั้น ณ บิณฑบาตเข้านั้น ท่านสามารถเลี้ยงพระวัดปากน้ำได้เป็นพันๆ รวมทั้งอุบาสิกา แม่ชี เด็กวัดอีกนะ นี่บารมีของท่านจากกล้วยคริ่งซัก ครึ่งใบกลายเป็นบารมี ปาฏิหาริย์ ยมกปาฏิหาริย์เห็นไหม สามารถเลี้ยงคนเลี้ยงพระ ดูแลรับผิดชอบงานพระศาสนาได้อย่างกว้างขวาง แถมยังเอาเงินไปให้โรงพยาบาลสงฆ์ ตอนนี้อาตมาจำได้ดีทอดผ้าป่าจนกระทั่งมีกิจกรรมมาจนถึงปัจจุบัน บริจาคเลือดอะไรต่ออะไร ทำงานเพื่อสังคม วัดปากน้ำทั้งนั้น ไม่ว่าจะเป็นโน้น หรือรุ่นนี้ ผลงานของวัดปากน้ำทั้งนั้นเลย หลวงพ่อไปสร้างโรงพยาบาลสงฆ์ นำเงินไปให้ไม่รู้กี่ล้านต่อกี่ล้าน สมัยนั้นสร้างตึกได้เป็นหลังๆ นี่ก็บารมีของหลวงพ่อ

วัดปากน้ำก็มีญาติโยมมาเลี้ยง เลี้ยงทุกวันต้องเข้าคิว ต้องจองนี่มันเป็นเพราะอะไร ก็ตอบได้ว่าก็เพราะปาฏิหาริย์ของหลวงพ่อ เพราะอิทธิฤทธิ์บารมี คนเรามีบารมีไม่เท่ากันนี่เชื่อไหม บางคนเกิดมามีปัญญามาก บางคนเกิดมามีเงินมาก มีทรัพย์สินมาก บางคนก็จน อย่างอาตมานี้จน เด็กเลี้ยงควาย ข้าวแต่ละมือก็ไม่มีจะรับประทาน นี่ไม่ได้สร้างบารมีไว้ ส่วนหลวงพ่от่านมีบารมีอีกด้านหนึ่ง ท่านสามารถที่จะเป็นร่มโพธิ์ร่มไทร เป็นที่พึ่งของพระของเณรได้ เกิดมาในยุคกันดาร ถ้าไม่มีหลวงพ่อวัดปากน้ำแล้ว ศาสนาก็จะเสื่อมทรามแล้วก็จะลดความเจริญก้าวหน้าไปเยอะเลย มันก็จะลำบาก อตๆ อยากๆ ใครจะมาบวชละ สึกหมด ไม่มีการศึกษา ก็ไม่มาบวช เพราะบวชแล้วไม่ได้เรื่อง หลวงพ่от่านเวลาฉันจะมีมโหรี จะมีดนตรีมาเล่นด้วย มีอ่างกะลุง พระเณรก็นั่งเต็มเสร็จแล้วก็มีการถวายอาหารฉัน ขณะกำลังฉันก็มีมโหรีประโคมอยู่ แหมครบเครื่องเลย หลวงพ่อไม่ให้ขาดเลยเห็นไหม ฉันเสร็จให้ศิลาให้พร หลวงพ่อให้พรเพราะนะ หลวงพ่อให้พรศักดิ์สิทธิ์ ญาติโยมประทับใจ แล้วก็มาทำบุญอีก กลับไปร่ายทุกคน แปลกจริงๆ หลวงพ่อพูดอะไร คำ

ไทนเป็นค่านัน กลับไปร่ำรวยสุขสบาย เสร็จแล้วก็กลับมาเลี้ยงพระอีก
 ประจำปี เลี้ยงเป็นรายประจำปี รายวัน วันนั้นของฉัน วันนั้นของเธอ
 ตรง เข้าคิวจองล่วงหน้า หลวงพ่อทำในสิ่งที่ประหลาดอย่างนี้ เออ...เสร็จ
 แล้วก็หลวงพ่อกันเป็นองค์ที่ลักษณะอ้วน ท่านไม่ผอม ตอนหลังท่านถึงผอม
 อ้วนต้วนึ้ยที่เดียว สมนัดสมส่วน แล้วก็ที่ใบหน้าท่านจะมีไฟใดๆ อยู่ด้าน
 ขวามือ ไฟเม็ดโต ตาท่านเหมือนพญาช้างนะ สมัยก่อนท่านเป็นพญาช้าง
 ท่านก็จะเป็นหัวหน้าช้าง เกิดเป็นสัตว์ตระกูลใด ท่านก็จะเป็นหัวหน้า อยู่
 ในวัดปากน้ำก็จะเป็นสมภารเป็นเจ้าอาวาส เป็นเจ้าคุณ ใบหน้าท่านเนี่ยก็
 มีหยักๆ นะ หน้าผากท่านเป็นหยักๆ ตาท่านโอ้โหนากลัว เหมือนตาของ
 เทพเจ้า ผู้คุ้มครอง เพราะฉะนั้นตามร้านค้า ร้านขายทั้งหลายนี้จะมีรูป
 หลวงพ่อไปแขวนไปสักการบูชา เสร็จแล้วก็คุ้มครอง แต่ว่าครั้งหนึ่งไฟ
 เกิดไหม้ขึ้นตามตึกอาคาร ไหม้หมดพอมมาถึงห้องที่มีภาพหลวงพ่อยู่นี้
 ปรากฏไฟมันดับ มันพัดไปทางอื่น มันไม่ไหม้ ไม่ลามมาที่ห้องเจ้าของที่มี
 ภาพหลวงพ่อยู่ อย่างนี้ก็ถือว่าเป็นปาฏิหาริย์ซึ่งเขาก็อึ้งกัน เรื่อง
 ปาฏิหาริย์นี้มีเยอะเลย เพราะว่าเป็นเรื่องพลังจิต มันเป็นของที่พิสูจน์กัน
 ได้ยาก และมันเป็นนามธรรมไม่ใช่รูปธรรม มันจับมาให้ได้ไม่ได้ แต่มัน
 เป็นของที่มี เป็นของที่ซ่อนเร้น เป็นของซึ่งสูง ของวิทยาศาสตร์ยังจับไม่
 ถึงเลย เรื่องวิญญานนะ จับได้ไหมวิญญาน นักวิทยาศาสตร์พยายามจับ
 ตามจับวิญญาน เวลาคนตายนี้ไปไหนนี้ ขนาดเอามาใส่ไว้ในโรงแก้ว ปิด
 อย่างสนิทเลย จะดูวิญญานว่ามันจะไปไหน แต่ก็จับไม่ได้ ตายก็ตาย
 วิญญานไม่รู้ไปไหน นักวิทยาศาสตร์ยังเข้าไม่ถึง ถึงจะสร้างมือถือได้
 สร้างเครื่องบินสร้างจรวด ไปดาวพระจันทร์ ส่งยานไปดาวพระอังคารก็
 แล้วแต่ แต่ก็เรื่องวิญญานนี้เขายังเข้าไม่ถึง ไม่เหมือนพระพุทธศาสนา
 พระพุทธเจ้าท่านายจักรวาลไว้ตั้งแต่ก่อน ๒๕๐๐ กว่าปีแล้วว่าจักรวาล
 กว้างใหญ่ มีดวงดาว มีพระอาทิตย์ พระจันทร์นับไม่ถ้วน ไม่รู้กี่ล้านๆ ดวง

หลวงพ่อดทนเพื่อพระพุทธศาสนา

ขอย้อนไปเมื่อหลวงพ่อกำลังอยู่วัดใหม่ ๆ มีปัญหามากคือญาติโยมบริเวณวัดไม่ศรัทธา ไม่มีใครเข้าวัด ตอนที่ท่านเล่าให้ฟัง แล้วรองเจ้าอาวาสก็เล่าให้ฟัง อดีตก่อนที่จะมาจะเข้าไป มีปัญหาแม้กระทั่งญาติโยมที่ไม่พอใจคนต่างจังหวัดมาทำบุญมากๆ เขาอิจฉา เขาหาว่าหลวงพ่อกำลังทำอะไรที่ล้าหน้า แล้วก็เจริญเกินไป พอเด่นขึ้นมาจะต้องมีคนอิจฉา ถึงขนาดที่ว่ายิงท่าน ทำร้ายท่าน ใช้ปืนยิง ทะลุจิ้วรตามที่เราพบมา แต่หลวงพ่อก็ไม่เป็นอะไรหรอก หลวงพ่อก็คอดทนตลอดมา ตั้งใจที่จะมาฟื้นฟูพื้นที่ให้เป็นแดนพระพุทธศาสนา เป็นแดนศักดิ์สิทธิ์ แล้วก็ศูนย์กลางของพระพุทธศาสนาซึ่งก็เป็นจริงในปัจจุบันนี้ วัดปากน้ำก็มีชื่อเสียง และเป็นศูนย์กลางและเป็นร่มโพธิ์ร่มไทรของพระภิกษุสามเณร อุบาสกอุบาสิกาเป็นจำนวนมาก

หลวงพ่อกับท่านจะไม่เหมือนคนทั่วไป ปกติท่านจะอยู่ในฌาน ท่านมีฌานสูงมากเลย การปฏิบัติของท่านคือท่านจะอยู่ในธรรมกาย **จิตของท่านอยู่ในธรรมกายจะอยู่ในฌานอยู่ในสมาบัติ** ท่านไม่ใช่พระธรรมดา ท่านอยู่ในสมาธิ อันนี้เท่าที่อาตมาวัดได้นะ เพราะว่าท่านจะไม่มีการขาดสติ การทำอะไรโดยขาดสติจะไม่มี จะเป็นคล้ายๆ พระอรหันต์นั่นแหละ หลวงพ่อกับท่านเดินก็มีสติ เอี้ยวแขนก็มีสติ นอนก็มีสติ จะนั่ง จะฉัน จะเดิน จะทำอะไรรู้สึกที่ท่านมีสติเต็มบริบูรณ์ สิ่งนี้อาตมารู้สึกประทับใจแล้วก็เห็นว่าเป็นสิ่งที่แปลก ซึ่งไม่เห็นจากพระองค์อื่นๆ เราเป็นเณร เราก็อ้างสังเกตนะ พระองค์อื่นตกลงคณะองหัวเราะเอิ๊กอ๊าก อยากจะหัวเราะก็หัวเราะ อยากกระโดด หรือวิ่ง หรืออะไร บางทีมันขาดสตินะ หลวงพ่อไม่มี เดินนี้คล้ายพระอรหันต์ เหมือนพระพุทธเจ้าองค์หนึ่ง เรื่องนี้แปลก อาตมามารู้ทีหลังตอนเรียนปริยัติแล้วว่า พระอรหันต์คือผู้ที่ไม่ขาดสติ ทำอะไรทำด้วยสติ มาเจอกับหลวงพ่อดทนที่วัดปากน้ำนี้แหละ

สมัยที่อยู่ในโบสถ์รุ่นแรกๆ นั้น ในโบสถ์ใช้เป็นสถานที่ปฏิบัติธรรม คือเวลา ๑ ทุ่ม จะมีทั้งญาติโยม ทั้งพระเณรที่รักการปฏิบัติธรรมกาย จะมารวมกันเพื่อนั่งสมาธิ อาตมาก็นอนที่นั่น อยู่ที่นี่ ทำงานที่ในโบสถ์นั้นก็ใช้เวลาส่วนมาก ทุกวันไม่ว่าวัน ก็ต้องทำด้านสมาธิ ตามหลักการที่ทำในวันพฤหัสบดี หรือสอนในโบสถ์ทุกเช้า หรือมีพระผู้ใหญ่ เช่นมหาโชดก ขอยองชะเลย เพราะว่า**เป็นหลักฐานที่สำคัญที่สุด**

มหาโชดก เป็นพระผู้ใหญ่ และมีตำแหน่งใหญ่ ควบคุมวัดปากน้ำ ด้วยในสมัยนั้น ท่านได้ไปเรียนกรรมฐานแบบสายยุบหนอ พองหนอ มาจากประเทศพม่า แล้วท่านก็จะมาเปลี่ยนแปลง หมายความว่า จะมาล้างสมองหลวงพ่อดปากน้ำ โดยท่านมีความเข้าใจว่า การปฏิบัติสายวัดปากน้ำ มันไม่ใช่พระพุทธศาสนา ไม่ใช่ทางวิปัสสนา ไม่ใช่ทางหลุดพ้น และก็ไม่ใช่ทางที่ถูกต้อง ที่ท่านไปได้มาจากพม่า สายยุบหนอ พองหนอ ท่านก็เดินทางไปปราบหลวงพ่อดปากน้ำ สมัยนั้น อาตมามีชีวิตอยู่ในเหตุการณ์เดียวกัน อยู่ในโบสถ์ หลวงพ่อก็ให้ออกาสพระผู้ใหญ่ โดยตำแหน่ง โดยยศแล้ว ท่านมหาโชดกใหญ่กว่า หลวงพ่อเราก็อ่อนน้อมถ่อมตน ก็นัดพบกันในโบสถ์เวลาบ่ายนะ จำได้ภาพยังปรากฏอยู่ในความทรงจำ เราก็นั่งอาสนะสองที่ไว้ในโบสถ์ ต่อหน้าพระพุทธรูป ให้ท่านได้โต้ตอบกัน เรียกว่า **เสื่อเจอลิงห์** แล้วเราก็ปิดประตูโบสถ์ให้ท่านคุยกัน แล้วเจ้าคุณโชดกมาทราบทีหลังว่า ต้องการอยากจะไปปรับการสอนธรรมะ หรือการปฏิบัติของหลวงพ่อดปากน้ำให้เปลี่ยนแปลง ให้มาใช้สายวิปัสสนาแบบยุบหนอ พองหนอ ท่านอ้างว่า มันมีมาในพระไตรปิฎก มันถูกต้อง ส่วนสายธรรมกาย มันเพี้ยน มันไม่ถูกต้อง มันไม่มี อะไรทำนองนั้น

เสร็จแล้วท่านก็ถกเถียงกัน เราก็อยู่ข้างนอก คอยปิดประตูโบสถ์ไม่ให้ใครเข้าไปก่อความรำคาญ ท่านก็เจอกันอย่างนี้อยู่หลายวัน เราก็ไม่ทราบบผล ได้ผลยังงี้ ใครปราบใครยังงี้ เสร็จแล้วมารู้ทีหลังว่า หลวงพ่อ

ด้วยความเกรงใจก็เลยให้รูปอันใหญ่ไปอันหนึ่ง ให้เจ้าคุณโชดก พร้อมทั้งเขียนข้อความว่า **รูปนี้ให้ไว้เป็นที่ระลึก เนื่องในโอกาสพระเดชพระคุณได้มาสอนวิปัสสนากรรมฐานได้ให้กระผม ซึ่งเห็นว่าถูกต้องทุกอย่าง**

ด้วยมารยาทและเป็นผู้น้อย หลวงพ่อก็ชมเชย และยอมก้มหัวให้ว่าของท่านโชดกถูกต้อง อันนี้เป็นจิตวิทย์อย่างหนึ่ง ซึ่งหลวงพ่อรู้จักวางตัวให้เกียรติกับพระเถระ ไม่ไปขัดข้องกับผู้ใหญ่ ซึ่งเป็นสังฆาธิการปกครองเราด้วย หลวงพ่อถึงกราบก่อน ทั้งที่จริง อายุพรรษาของหลวงพ่อนั้นมากกว่า แต่เจ้าคุณโชดกเป็นรุ่นลูกรุ่นหลาน แต่เขาเป็นผู้ใหญ่ เขามาหลวงพ่อก็กราบ แล้วเจ้าคุณโชดกก็กราบคืนนะ มาทราบว่าเป็นอย่างนั้น

ก็มีปัญหาต่อมาว่า หลวงพ่อวัดปากน้ำยอมสละทั้งหลักการจริงหรือไม่ อาตมาบอกว่าไม่จริง ฝ่ายตรงข้ามบอกว่า ฝ่ายมหาโชดกเป็นฝ่ายชนะ โดยที่หลวงพ่อบอกว่าตัวเอง ยอมรับนับถือฝ่ายการปฏิบัติสายยุบหนอ พองหนอ อันนี้จะตัดสินว่าอย่างไร ในความคิดเห็นของอาตมามีความเห็นไม่ใช่ **หลวงพ่ไม่เคยทั้งหลักการวิชาธรรมกาย สั่งสอนมาตลอด** ไม่มีเทปมันไหน ไม่มีคำพูดใดเลยที่หลวงพ่อบอกว่า ของเรามันผิดนะลูกทั้งหลาย ให้เลิกนะ หันไปนับถือสายยุบหนอพองหนอ ทำแบบวัดมหาธาตุนะ ไม่มี แต่ฝ่ายทางโน้น เอาหลักเกณฑ์ เอาคำพูดที่หลวงพ่อกับให้เกียรติท่านเจ้าคุณโชดกนี้เป็นตัวตั้ง เสร็จแล้วก็โทษนะว่า หลวงพ่อวัดปากน้ำทั้งหลักการ และก็ยกย่องฝ่ายยุบหนอ พองหนอว่าถูกต้อง ธรรมกายผิดพลาด นี่เขาพูดเอาเอง ตามความรู้สึกของอาตมา ยินยันั้น ยิน นอนยันได้เลยว่า ที่พูดของเขามันก็ไม่ถูกเหมือนกัน เขาไม่ได้ชนะ หลวงพ่อก็ไม่ได้แพ้ และก็ไม่ได้ทั้งหลักการ หลวงพ่อวัดปากน้ำก็ไม่ได้สอนธรรมะใหม่ สอนการปฏิบัติใหม่แต่อย่างใด

ถามว่าท่านสอนอย่างไร ก็จะมีหนังสือเล่มเล็กๆ ภาพเป็นการปฏิบัติธรรม เป็นรูปหัวคน และก็มีแต่ละฐานนะ ฐานที่เจ็ดนั้นแหละ ก็จะ

เอามาแจกคนที่มาขึ้นธรรม หรือมาขอปฏิบัติธรรมสายนี้ ก็จะมารับหนังสือนี้ไป หลวงพ่อก็จะชี้แจง จะมีกระดานแผ่นหนึ่ง กระชပ်มือจับได้ง่ายๆ ก็มีหลักการนี้แหละให้เขาดู นอกจากนั้น บ่อยครั้งที่หลวงพ่อบำเพ็ญ ก็จะเป็นรูปการเข้าปฏิบัติธรรมสายวิชชาธรรมกาย เป็นรูปตริโกณูญกลางกาย แจกให้มากที่สุดเลย

คุณวิเศษของวิชาพระพุทเจ้า

หลวงพ่อก็จะสอนการปฏิบัติว่า การปฏิบัติวิชาธรรมกาย ปฏิบัติได้หมด ไม่ว่าผู้ใหญ่ เด็ก ผู้หญิง ผู้ชาย แต่ต้องรู้หลักการ รู้วิธีการ

คือ ท่านบอกว่า หญิงชาย ชายชวา หมายถึงเราจะต้ง นิมิตเป็นแก้วดวงใสๆ เท้าฟองไข่แดงของไข่ไก่ ใหญ่กว่าดวงดาวล็กเล็กน้อย ไม่ใหญ่เท่าดวงอาทิตย์หรือ กพอเห็นถนัดๆ ฝ่ายชายให้เอามากำหนดไว้ฐานที่ ๑ ปลายจุมก

ด้านขวา มาตั้งไว้ตรงนั้น ให้เราเห็นชัดเหมือนเราลืมตาให้บริกรรมว่า สัมมา อะระหังๆ ๓ ครั้ง แล้วให้เลื่อนนิมิตไปฐานที่ ๒ ตรงที่เพลาดา แล้วก็เพ่งให้ติดตาเหมือนลืมตาเห็น ใส สะอาด เปล่งปลั่ง รัศมีแวววาวเหมือนลืมตา นี่เป็นเรื่องพลังจิตทั้งนั้นเลย ถ้าคนมีจิตไม่สนธิ ไม่แน่งนึ่ง หรือว่า

สงบเย็นมีสมาธิ มองไม่เห็นหรรษา แม้แต่ลี้มตายังมองไม่เห็นเลย เพราะจิตมันไม่รับทราบ แว่นตาอยู่กับตายังหาอยู่เลย หมวกไว้บนศีรษะก็หาอยู่เลย

เพราะฉะนั้นการเพ่งดวงแก้วใส ก็เช่นเดียวกันเพราะต้องมีสมาธิมากเลย ยิ่งมีสมาธิสงบมากเท่าไรก็จะเห็นชัดมากเท่านั้น คือเรามีจิตตั้งมั่นที่จะพิจารณาที่จะเห็นที่จะกำหนดที่จะรับรู้ได้ เช่นเดียวกันฐานที่หนึ่งเคลื่อนไป ฐานที่สองกับปริกรรม อีกสามหน สัมมาอะระหังฯฯฯ แล้วก็เลื่อนไปฐานที่สามที่กลางศีรษะ ตามรูปเลย เสร็จแล้วท่านบอกกำหนดว่าเหมือนที่กลางศีรษะเราเนี่ยมันต้องวัดจากหน้าไปหลังจากขวามาซ้าย ไธตรงกลางที่เชือกตัดกันคือศูนย์กลางของศีรษะ เราจะต้องนิมิตคือแก้วดวงใสให้ไปตั้งไว้ที่ฐานที่สามนี้ เสร็จแล้วก็เพ่งให้ใสให้บริสุทธิ์ เปล่งปลั่งมีประกายแวววาวเหมือนอย่างกับเพชรนะ คนทำได้ก็ทำได้จริงๆ เห็นจริงๆ เลย เห็นจริงๆ เลยเหมือนจับวางเลยไม่ต้องสงสัยเขาทำได้ เมื่อใสสะอาดดีแล้วก็ปริกรรมอีกสามมาอะระหังฯฯฯ อย่างนี้ เสร็จแล้วเราก็จะเลื่อนไปตามขั้นตอนแต่ละฐานแล้วปริกรรมสองสามหน เช่นเดียวกันไปเรื่อยๆ ตามรูปนะ สรุปลงแล้วถึงสะดือ เสร็จแล้วก็เลื่อนขึ้นมาฐานสุดท้ายนี้เหนือสะดือสองนิ้ว เอาเชือกวัดจากด้านหน้าไปด้านหลัง แล้วก็ด้านขวาของเราไปด้านซ้ายตรงเชือกตัดกันนั่นละคือศูนย์กลางกาย ซึ่งเป็นฐานที่เราจะเข้าไปสู่เบื้องสูงคือจะต้องเพ่งภายในกายเข้าไปทวิคุณเข้าไปเพื่อที่จะไปถึงกายมนุษย์ เราได้เกิดเป็นมนุษย์เพราะมีบุญบารมีสร้างสมอบรมแล้วก็ได้ทำความดี ถึงได้มาเป็นมนุษย์ เพราะฉะนั้นกายมนุษย์จะต้องมีกายมนุษย์ละเอียด กายมนุษย์หยาบกายมนุษย์ละเอียดเสร็จแล้วจะต้องเข้าไปกลางกายทวิคุณเข้าไปเรื่อยๆ กายทิพย์หยาบ กายทิพย์ละเอียด กายรูปพรหมหยาบ กายรูปพรหมละเอียด กายอรูปพรหมหยาบ กายอรูปพรหมละเอียด ปริกรรมเข้าไปกลางกายกลางกาย เข้าไปเรื่อยๆ จน

กระทั่งสุดท้ายไป
เข้าถึงชั้นธรรมกาย
จะเป็นพระองค์ใหญ่
หน้าตัก ๒๐ วา
ใหญ่โตมหึมาที่
จริงพลังจิตเราจะ
ขยายให้ใหญ่ขนาด
เท่าโลกสักพันใบก็

ทำได้ อยู่ที่พลังจิต บอกว่าใหญ่ใหญ่ทันที บอกว่าเล็ก เล็กทันที มองไม่เห็น
มันอยู่ที่พลังจิต อยู่ที่พลังจิตนะ เพราะฉะนั้นเราจะขยายให้ใหญ่ ให้เล็ก
ยังได้ด้วยพลังจิต มีพลังความสามารถแล้วก็ปฎิหาริย์ของพลังจิต

ตอนนี้สนุกแล้วสิ หลวงพ่อบอกว่า อา...ลองไปดูซิ เออ..ว่าพระ
อินทร์เขาอยู่ยังไง ขึ้นไปบนสวรรค์ซิลูก เราก็อธิษฐานจิตเข้าไปบอกว่า
ข้าพเจ้าจะได้ไปเฝ้าพระอินทร์ ที่นี้จิตแวบไปเลย พอแวบเสร็จก็ไปเจอเลย
พระอินทร์ท่านมาได้ใจก็ไม่รู้เหมือนกันนะ นี่เขาเรียกว่ามิตติพลังจิตนี้มัน
สามารถเข้าข้ามชั้นจากมิติหนึ่งไปยังอีกมิติหนึ่ง มันเป็นโลกอีกโลกหนึ่ง
เหมือนเราไปเดินท่อมๆ อีกโลกหนึ่งนะ ไปเห็นเหตุการณ์เห็นตัวบุคคล
เห็นวัตถุอะไรต่ออะไร ดินฟ้าอากาศของที่นั่น มันเหมือนเราฝัน แต่ว่า
บังคับได้ เราจะบังคับจิตของเราได้

บังคับให้ลงนรกก็ได้ เอ้า...ไปดูซิ ในนรกมันเป็นยังไงลูกเข้าลงไป
เยี่ยมสัตว์นรก เราก็ลงไปในนรกขุมที่หนึ่ง โอ้โหเขาทนทุกข์ทรมาน เขาบาง
คนผิดกาเม ปีนต้นจ้าวเราก็ไปเห็นต้นจ้าว มีหนาม มีกากจิก ยมทูต ยมบาล
เขาทรมานกัน กะทะทองแดง เห็นหมดเลยที่ทรมาน อีกอันหนึ่งเป็น
น้ำกรดเนี่ย โอ...มันทรมานแล้วก็ปวดแสบปวดร้อน มันเย็นมันร้อน
โอ้ย..มีทุกสภาพสุดๆ เลยนะ เราไปเห็นไปพิจารณาเนะ โอ้ยมันทุกข์ทรมาน

เห็นอย่างนี้ไฟลุกท่วม น้ำร้อนเดือดจัด จับน้ำเดือดๆ กรอกปากไอ้พวกที่กินเหล้า ก็ไปเห็นมา เออ..เสร็จแล้วก็ไปเห็นการไต่สวนยมบาล ยมทูตพวกสุวรรณ เอาบัญชีมาดูซิอะไรต่ออะไร การปกครองของนรกเขา ชุมหนึ่งผ่านไป ต่อไปลงไปดูชุมที่สองก็ไปดูสัตว์มันกินกันเอง มันหิว เจอกันก็ฉีกเนื้อกันกิน เราก็มองเห็นเหมือนค้างคาวมันมืดไม่มีแสงสว่าง น่าสงสาร อยู่ในน้ำกรดซึ่งปวดแสบปวดร้อนตายแล้วก็โผล่มีชีวิตขึ้นมาใหม่ แล้วก็ทนทุกข์ทรมานต่อไป ไม่ได้เห็นดาวเห็นเดือน ละเอียดลงไปชุมที่สามที่สี่ ชุมที่แปด ไปเรื่อยๆ เราก็ใช้อำนาจสมาธิเข้าไปดู มันก็ไปได้เป็นฉากๆ เหมือนทีวีเราเปิดช่อง ๓ เออละคร ไปช่อง ๗ ข้ามมาแล้วอะไรต่ออะไร จิตเราก็เหมือนกันมันมีฉากเหมือนมิติดำเราสมารถที่จะบรรลुเข้ามิติต่างมิติดูได้หรือว่ามีฉานมือภิกษุญาหรือว่าทำธรรมกายได้ขั้นสูง มันจะไปของมันได้เป็นฉากๆ เป็นเรื่องๆ มันยังสนุก หนักเข้าปัญหาคือมันจะติดสนุกคือชอบเที่ยว ฉันทเสร็จแล้วไม่มีอะไรหลับตาเข้าฉานเลย ก็เข้าสมาธิ เข้าธรรมกายไป ไปแล้ว ไปดูเหตุการณ์อะไรต่ออะไร โลกจะเป็นยังไงต่อไป รู้สึกว่าจะมีเหตุพิพาทพิพาททำนองว่าจะรู้เหตุการณ์ต่างๆ ไปดูอดีตบ้างอนาคตบ้าง ปัจจุบันบ้าง ไปดูทางนี้เขาคิดยังไงทำไมเขาถึงทะเลาะกัน เอ้า..ไปดูใจเขา

ที่นี่ในโรงงาน

หลวงพ่อก็คะหันไปถามแม่ชี จะมีผู้ที่เก่งกาจสามารถในเรื่องวิชาธรรมกายที่บรรลุธรรมทางอุบาสิกาก็มีแม่ชีอุบาสิกาจันทร์ แม่ชีญาณิ หลายแม่ชีสมัย

นั่น เป็นแม่ชีผู้ใหญ่ หลวงพ่อก็จะเรียก
 เข้า..ญาติ ลูกจันทน์ลองไปดูซิ ดูว่าตอน
 นี้ทำไมโลกมันถึงเดือดร้อนนะ ที่นั่นมีไฟ
 ไหมบ่อยู่เหลือเกิน มารเขาทำยังงี้ เขา
 ทำอะไรเรา ทำไมที่นั่นน้ำท่วม คนตายกัน
 เยอะ รถคว่ำด้วย ก็กิจวัตรประจำวัน มัน
 ทำไมเขาเล่นแรงนัก ไปดูซิ ช่วยเออ..
 ทำลายเสียด้วย ฟังแล้วเหมือนเราทำ
 สงครามด้วยพลังสมาธิ อันนี้เป็นเรื่อง
 พลังจิตในพุทธศาสนา เป็นหลักการที่เรา
 ปฏิบัติอยู่ในปัจจุบัน แต่เราไม่มาแกง ไม่
 ทำสงคราม ไม่ทำลายชีวิตมนุษย์ ไม่ทำลายชีวิตสัตว์ เราให้แต่ความสงบ
 เย็นสันติภาพ แล้วก็ความสงบสุขแก่โลก เพราะฉะนั้นเราปฏิบัติอย่างนี้
 ต้องการที่จะกำจัดความชั่ว เหมือนในหลวงบอกว่า ไม่ให้คนชั่วครองเมือง
 ครองประเทศ ช่วยกันดูแลให้คนดีได้ทำงานได้ครองประเทศ การปฏิบัติ
 ของเราก็เหมือนกันถ้าผู้ที่เจตนาร้ายต่อพระศาสนาต่อประเทศชาติ ก็ไม่
 ให้เขาทำสำเร็จ เราก็พยายามต่อต้านเขา พยายามใช้พลังจิตไปกลับใจเขา
 ไปทำสิ่งดีให้เป็นสิ่งขาว สิ่งผิดที่เขาคิดให้เขาทำในสิ่งที่ถูก คือหลักการ
 ซึ่งหลวงพ่อยุบายสู้กับมาร

แม่ชีเอียร์ อีร์สวัสดิ์

มารนั้นปรากฏว่าเป็นพระพุทธรเจ้าฝ่ายชั่ว ตัวดำนิลเงาวับ
 เหมือนกัน แต่ไม่มีรัศมีเหมือนพระพุทธรเจ้าเรา รัศมีเหมือนคนดำแต่ดำขาว
 ออกน้อยๆ ทำนองนั้น องค์เท่ากันที่เราเอามาเป็นรูปลักษณะของวิชา
 ธรรมกายเห็นไหม เป็นรูปพระ..ซึ่งวิชาธรรมกายเป็นรูปลักษณะซึ่งมีพระ
 พุทธรูปดอกบัวตูมบนศีรษะ นี่ได้มาจากการนั่งธรรมกายไปเจอไปเห็นมา
 แล้ว

เวลาเข้าธรรมกาย เข้าโรงงานกับหลวงพ่อเนี่ย เห็นอะไรแปลกๆ ซึ่งหลวงพ่อก็คงให้ทำธรรมกายทวิคุณ ลึกเข้าไปเพื่อให้เกิดพลังมากขึ้น เพื่อที่จะไปป้องกันมิให้เหตุการณ์ร้ายเกิดขึ้น ยกตัวอย่างเช่นคนเจ็บไข้ได้ป่วย ถ้าไม่เอาแล้วมึงตายในเจ็ดวันนี้ แล้วฉันรักษาไม่ได้หรอก เสริจแล้ว คนไข้ก็มาท้วงตักน้ำ มาหาหลวงพ่อ ไม่ยาก พอมาหาหลวงพ่อ เขาเรียกว่าเพียงเขียนชื่อนาย ก. นาง ข. ป่วยเป็นโรคอัมพาต หรือว่าโรคหัวใจ หรือว่าเป็นโรครูมาติซึมหรือโรคชักกะตุกเกี่ยวกับเป็นลมเป็นแล้ง เป็นอะไรก็แล้วแต่แพทย์เอาไม่ไหวแล้ว เป็นมาเวลาเท่านั้นปี บอกระบุเกิดวันเดือนปีนั้น เขียนใส่เศษกระดาษแล้วก็จะมีคนรวบรวมตอนเย็นเอามาถวายท่าน ท่านก็จะรักษาให้ด้วยพลังสมาธิ พวกเรานี่ช่วยกันรักษา เอ้า... พวกเราวันนี้มีคนไข้มานานวันก็คนๆ ก็ไปๆ โหเป็นร้อย เป็นกอบ เป็นกำเลย เราก็จะต้องอธิษฐานจิตขอให้สรรพสัตว์ที่เขามีความทุกข์ด้านกาย

ก็มีบางคนวิญญูณเขา มันมีกรรมเวรซึ่งติดมา เขาก็รักษาไม่หายหรอก ถ้าโรคกรรมหนัก แพทย์ก็เอาไม่อยู่ เป็นโรคเวรโรคกรรมติดมา รักษาไม่หายหรอก เขาจะต้องใช้กรรม ถ้ายังไม่พ้นกรรมนั้นมันก็ไม่หาย เทวดาก็รักษาให้ไม่ได้ แต่ก็เอาหนักเป็นเบาก็แล้วกัน เราก็พยายามช่วย ส่วนคนไหนจะหายได้ ก็หายทันที เขาจะพ้นกรรม เขาจะพ้นกรรมของเขา คนไหนจะตายนี้ เหมือนไล่เทียนไม่มีน้ำมัน เมื่อไม่มี มันก็ดับนะสิ เขาก็ต้องเสียชีวิตอันนี้ก็กันไปตามกรรม เพราะฉะนั้นเราจึงมีการช่วยชีวิต อธิษฐานจิตเพื่อที่จะต่ออายุต่อชีวิตให้เขาก็เป็นพรหมวิหารธรรมอย่างหนึ่ง เป็นการช่วยเหลือผู้ที่ได้รับกรรม ด้านจิตด้านวิญญูณใช้ผลกรรมที่เรียกว่าเจ้ากรรมนายเวรนั้นแหละ เขามาเอาคืนบ้างแหละเพราะไปฆ่าเขาไว้นะ ไปฆ่าเขาไว้ทำลายชีวิตเขาไว้มาก ตัวเองจึงต้องมาใช้กรรมเป็นอัมพาต ถึงไม่ตายไปก็ต้องใช้กรรมแบบไม่สมประกอบ

เรื่องของกรรมนี้มันจับดูไม่ได้ มันไม่มีเนื้อหนัง มันไม่มีจะให้เห็นชัดๆ เหมือนอย่างกับวัตถุโต๊ะนี้เครื่องอัดเสียงนี้ อาตมาจับให้ดูได้ เพราะมันเป็นวัตถุมันทำงานของมันยังงี้เรารู้ได้ แต่เรื่องกรรมนี่นอกจากโพธิญาณของพระพุทธเจ้าแล้ว เรายังรู้ไม่ได้ มันเป็นเรื่องของวิญญูสงสาร เพราะฉะนั้นเราก็เข้าใจแหละ แต่เราในฐานะที่เป็นพระ เป็นผู้ที่ประพฤติพรหมจรรย์แล้วก็มีเมตตา เราก็อธิษฐานจิตขอเจ้ากรรมนายเวรหรือผู้ที่เขาจะพ้นทุกข์ได้ จากหนักขอให้เบา ให้เขาหายจากอาการป่วยอย่างนี้ๆ ที่จริงในพระพุทธศาสนานั้นเราลบล้างกรรมไม่ได้ ใครทำกรรมอย่างใดก็จะต้องรับผลของกรรมนั้น ทั้งดีและชั่ว แต่ก็มีอโหสิกรรมซึ่งสามารถลบล้างได้ คือเจ้าของเขา เจ้ากรรมนายเวรเขาอโหสิให้ เขาไม่ยอมเอาคืนเหมือนเราให้คนยืมเงิน เราบอกไม่เอาคืนหรอก ก็จบกันไป กรรมก็เหมือนกัน เพราะฉะนั้นโถ่จืดที่เราพอจะช่วยได้ เราก้ใช้บารมีของพระพุทธเจ้าด้วยความสามารถของวิชาธรรมกายของเราที่เราเข้าถึง เหมือนเราขับรถเป็นพุดง่าย ๆ ว่าสามารถบรรทุกคนไปจุดหนึ่ง ไปจุดหนึ่งได้ ให้ถึงฝั่งได้ นี่ก็เป็นอีกวิธีหนึ่งที่หลวงพ่อวัดปากน้ำใช้มาก และกระทำอยู่เป็นประจำคือการรักษาไข้ คนเจ็บจะมีเยอะนะ สมัยอาตมานี้มีทั้งคนตาบอดก็มาอยู่ในวัดอยากหายจากตาบอด คนเป็นไข้ก็มี คนพิการ หมายความว่า เออ... เป็นง่อย เป็นง่อยนี้มีเยอะเลย ดูๆ แล้วเหมือนหายก็มี ไอ้ที่ตื๊วขึ้นก็มี ที่ตายก็มีตามกรรมของเขาที่จะต้องสิ้นกรรม แต่เขาก็มีความหวังไว้ก่อน เพราะแพทย์ไม่เอาแล้ว หมอบอกรักษาไม่ได้ ตายลูกเดียวไอ้คนหายก็เยอะนะ

ก็เป็นเรื่องที่แน่นอนว่าหลวงพ่อก็จะมีญาณมือนิยมนาท่านรู้เห็นเหตุการณ์ในอนาคต ท่านเคยพูดเสมอต้องการจะทำสิ่งนั้นๆ สร้างโรงเรียนให้เสร็จ สร้างพระเถรให้เป็นปึกแผ่นก่อนที่จะมรณภาพ จะอยู่ไม่ไหวแล้วสังขารมันทรุดโทรมเหมือนเกวียนที่มันเก่ามันสึกหรอลงไปทุกที เสร็จแล้ว

ก็จะต้องรับทำงานให้มากที่สุด ให้เป็นปึกแผ่น เทียบกับพระพุทธเจ้าตอนที่
จะปรินิพพาน ก็ตรัสบอกมรณันแหละ อย่าพึงนิมนต์ฉันนิพพานเลย
ขอให้พุทธบริษัทมั่นคงในการปฏิบัติธรรมแล้วก็ให้ศาสนาเป็นปึกแผ่นเสีย
ก่อน ฉะนั้นจึงจะรับนิมนต์ของท่าน อะไรอย่างนี้ หลวงพ่อก็เช่นเดียวกัน
หลวงพ่อก็คงมีญาณรู้ว่าท่านคงไม่สามารถพ้นความตายไปได้ สังฆาร
ตอนหลังนี้สังฆาท่านก็ทรุดโทรมเห็นไหม ต้องเข้าโรงพยาบาล โรงพยาบาล
สงฆ์ มาอนอยู่ เราก็ไปเยี่ยมกัน อีกเรื่องคือวงใน ในจริงๆ ยิ่งกว่าใน ยิ่ง
กว่าอาตมาอีกเขาจะทราบกัน อาตมาเป็นทางแฉวนะ แล้วก็เปิ่นเณรยัง
ท้ายแถวท้ายอันดับนะ อันนี้ก็มี ตอนเป็นเณรจุดใหญ่คือท่านให้ไปสอน
วิชาธรรมกาย กลายเป็นสามเณรธรรมกายเกลื่อนอาจารย์ไปหลายๆ คือ
ญาติโยมเขาจะมานิมนต์เสร็จแล้วพระเณรไม่พอใช้ไหม พระไม่ไป เณร
ต้องไปในที่สุด อาตมาก็ต้องรับงาน ทางเครื่องก็ต้องไป หัวหน้าวงไม่ไป
ก็ต้องไปสอนวิชาธรรมกาย ล้มมาอะระหัง ในต่างจังหวัด ขึ้นรถขึ้นเรือ
ลงเรือไปเรื่อย สุปรรณนี่เป็นประจำ ไปสอนสมาธิ ก็สอนได้เพราะว่าเรา
คลุกคลีปฏิบัติอยู่ทุกวัน โดยเฉพาะท่านวिरะ (พระภิกษุโกศลเถระ) นี่
ท่านเป็นอาจารย์ใหญ่ฝ่ายธรรมกาย จริงๆแล้วท่านเป็นอาจารย์ธรรมกาย
ของอาตมา นี่แหละเป็นครูให้ธรรมะอาตมา

ปี ๒๕๐๐ มีพระมาก สามเณรก็มี สามเณรน้อยกว่าพระหน่อย
เพราะจำนวนพระมากกว่าโดยเฉพาะหลวงตาอิน จะเล่าเรื่องหลวงตาอิน
ให้ฟัง องค์กรนี้เก่งมาก อายุมากที่สุดที่วัดปากน้ำ ท่านเป็นพระธรรมกาย
แล้วก็เชี่ยวชาญคือสอน มีพระหลายๆ องค์จำพระไม่ได้ จำได้หลวงตาอิน
เพราะว่าเรียนบาลีด้วยกัน ตอนเรียนเปรียญสามประโยค หลวงตาอินก็
มาเรียนด้วย หลวงตาอินนี่ขยันสอบตกมันทุกทีเลย สี่ห้าหนท่านตก ท่าน
เอาจนได้ จนได้ประโยคห้า ประโยคหกต่อมากุท่านซึ่งจบประโยคเก้า
เณรอารี เณรฮอดอะไรนั่น สมัยก่อนอยู่วัดปากน้ำ เขาอยู่คณะเนกขัม

เรียนเก่ง ลูกท่านได้ดีทุกคน ท่านคนนครราชสีมา หลวงตาท่านนี้สอน
 ธรรมกายแล้วก็มีพระซึ่งเป็นเพื่อนกันหลายๆ องค์ จำได้แต่หน้า แต่ชื่อ
 ลืมหมดแล้ว ก็เผยแผ่ช่วยกันจาริกไปสอนจังหวัดของตน เขานิมนต์ไป
 ไหนก็ไป สอนกันพร้อมทั้งสมบุทสมบันไม่สบายหรอก การสั่งสอนคนนี้
 ต้องเสียสละต้องไปลำบากยังงี้ก็ต้องไป เพื่องาน เพื่อกิจของหลวงพ่อ มี
 พระลัก ๓๐ องค์ ในโรงงาน ซึ่งอาตมามีหน้าที่ปูอาสนะ ที่นั่งสมาธิกองไว้
 สูงท่วมศอกเลยนะ พอเวลาทำโม่งเย็นอาตมาจะต้องก่อนเวลาลักลิบห้านาที
 ไปปูอาสนะเรียงแถวกัน ๓ แถว เรือนที่หลวงพ่อยู่ง่ายๆ ไม่ได้วิเศษใหญ่
 โตอัครสถานหรอก หลวงพ่อยู่เรือนไม้กุฎีเก่าๆ สังกะสีเก่าๆ เหมือนโบราณๆ
 ไม่มีพิธีอะไรหรอก ตู้นั่นอะไรก็ ไม่มีลัทธิอย่าง ท่านมักน้อย สันโดษ แต่
 ท่านเลี้ยงพระท่านให้ ท่านมีแต่บริจาค มีแต่ดูแลพระศาสนา ตัวท่านนี้
 ไม่มีความฟุ้งเฟ้อเลย ไม่มีอะไรที่จะสมัยใหม่เลยในกุฏิของท่าน เติง
 ของท่านก็เก่าๆ อยู่คู่กับรองเจ้าอาวาส องค์นั้นะอยู่ติดกัน ซึ่งก็เป็นห้อง
 สำหรับปฏิบัติสมาธินะ ซึ่งถึงเวลาเราก็เข้าที่นะ ๕ โมงเราก็เข้าที่ พอ ๕
 โมงนาฬิกาตีต้องต่างๆ พอตีเสร็จแบบนี้ เราก็เข้าธรรมกาย ประเดี๋ยว
 เดี๋ยวหลวงพ่อก็ออกมาตรวจ เสียงท่านจะมาก่อน ท่านก็เข้าในที่ของ
 ท่านซึ่งมันเป็นห้อง มีม่านกันไว้ เราก็ไม่กล้ากล้ากลายเข้าไปถึงจุดนั้น แต่
 เราก็อยู่ใกล้ๆ ในจุดบริเวณเดียวกัน เสียงท่านจะมาก่อน

เออ..วันนั้นมันมีเหตุการณ์ที่ประชาชนเดือดร้อนมากเลย มีน้ำท่วม
 บ้าง บางทีก็มีโรคภัยโรคระบาด บางทีก็ตอนนี้ไม่มีคนมาเลี้ยงพระเลยนะ
 มันเป็นอย่างไรนะ เออ...คนไม่ค่อยมาทำบุญ พระณรรอดอยาก ไหนลองไปดู
 ชี มารเขาทำอะไร เขากัน เขาขวาง เขาแก่งอะไร หลวงพ่อหันไปทาง
 ฝ่ายอุบาสิกาเรียกชื่อกัน เข้าไปดูเหตุการณ์ตอนนี้มันเป็นยังไง ทางโน้น
 ก็ทำตาม เจ้าค่ะ เดียวก็เข้าธรรมกาย ลึกเข้าไป ทั่วคุณเข้าไปสูงสุดมีพลังจิต
 อำนาจจิตสามารถที่จะรู้เรื่องเหตุการณ์ต่างๆ เห็นภาพต่างๆ แล้วก็ติดต่อ

กันด้วยพลังจิตด้วยอำนาจโหราจิต ใช้จิตโดยเฉพาะเลย เรียกว่าสืบแปด
 อรหันต์ ทำนองนั้นนะ ได้เรื่องแล้ว ตอนนี้อย่างไรแล้วเจ้าคะ ฝ่ายมารเขา
 ส่งผู้ที่ขัดขวางมา ไม่ให้คนมาทำบุญ มาเลี้ยงพระและก็คอยกลั่นแกล้ง
 คอยบอกข่าวไม่ดี ข่าวร้ายไม่ให้คนศรัทธา ไม่ให้คนมาทำบุญเจ้าคะ เอ้อ..
 แก่ไขลูก แก่ไข กำลังจัดแล้วก็สลายเขา ให้อุปสรรคนี้นี้ผ่านพ้นไปแล้วก็ให้คน
 มาเลี้ยงพระดังเดิม มากขึ้นนะ ส่วนปัญหาที่เกิดขึ้นนะ อุปนิสัยต่างๆนะ
 คนตายมากมายเหลือเกิน รถไฟชนกัน เครื่องบินตกอะไรต่ออะไร เอาไป
 ดูซิ มันมีเหตุการณ์อะไร นี่มันทำไมถึงเป็นแบบนี้ ไปดูซิ หลวงพ่อก็คุมไป
 แม่ชีก็เข้าที่ เข้าสมาธิ พระก็ทำไปพร้อมกับเณรด้วย ก็ช่วยรวมพลังจิต
 กันนะเป็นกองทัพธรรม เป็นกองทัพของผู้ที่จะคอยดูแลจักรวาล ผู้ที่เข้า
 ธรรมกายจะเห็นทุกคน เห็นกันหมดเลยเสร็จแล้วช่วยกันแก้เป็นกำลัง
 ช่วยใช้พลังจิต ช่วยกันตรึงมันขนาด ตรึงนี้มันมีปัญหา ตรึงนี้ถูกมารเขา
 ทั้งหมดเลยต้องช่วยกันแก้ เหมือนเราเข้าไปเพื่อจะซ่อมอะไรบางอย่าง
 หรือเพื่อจะสร้างสรรค์อะไรขึ้นมา หรือว่ากำลังตัวไข ตัวอุปสรรค ตัวที่มา
 ทำลาย ตัวที่มาขัดขวางให้เกิดสิ่งโน้นสิ่งนี้ ไม่ให้เป็นไปด้วยถูกต้องตาม
 ความจำเป็น เราก็ใช้พลังจิตนี้เข้าไปดู เข้าไปแก้ไข ไปสลายนะ

ฝ่ายตรงข้ามนี้เขาจะมาตีมาเลย เป็นพระพุทธรูปเจ้าองค์ดำมาเลย
 เขาก็จะมีบารมีของเขาเหมือนกัน คนช้วนก็มีบารมีเหมือนกัน บารมีใน
 การทำลาย ในการชั่วร้าย ในการที่จะมีแต่ฝ่ายไม่สร้างสรรค์ เราก็จะต้อง
 ใช้พลังจิตเข้าไปเพื่อที่จะสลายเขา สลายเขาให้เขาหายวับไปเลย เขา
 ทนอยู่ไม่ได้ ไปรื้อห้างมันเลย ถีบห้างรื้อห้างทิ้งเลยด้วยอำนาจของพลังจิต
 ของเราที่เหนือกว่า แม่เหล็กของเราที่แรงกว่านี้ จะทำลายสลายเขาไป
 มลายหายไปหมดเลย ทำชั่วโง่เดียวพอดีไม่มากไม่น้อย ชั่วโง่เดียวชวง
 อื่นก็จะมีสถานที่หลายๆแห่ง ที่ ๒๔ ชั่วโง่อันนั้นเป็นส่วนบุคคลที่เราจะ
 ไปนั่งไปทำกิจซึ่งบางองค์ก็ชอบเข้าธรรมกายอยู่เรื่อยเลย ก็ไปนั่ง แต่เป็น

ทางการนี้จะต้องมาร่วมประชุม ๑๘ อรหันต์ท่านองนั้น พระที่ได้ธรรมกาย ก็ต้องมาร่วมกันเพื่อปฏิบัติ ๕ โมงเย็น ยังมีอีกตอน ๑ ทุ่มจะต้องไปทำในโบสถ์ ในโบสถ์นี่ก็เป็นอีกที่หนึ่ง แล้วแต่ฝ่ายอุบาสิกาก็จะมีบ้านโยมไซ้ จะมีบ้านของคณะภาวณาอันนี้ฝ่ายอุบาสิกาก็ที่อื่นเลิกงานแล้วก็จะมาทำกัน มาทำสมาธิกัน มีหลายจุด หรือที่ขึ้นธรรมก็ไปทำที่ศาลาหลังเก่า ก็จะมีแม่ชีฝึกปฏิบัติกัน เออ..มาพักกันหลายๆ วัน ใครอยากจะอยู่วัดก็มีข้าวฟรี อาหารที่พักฟรี ไม่มีที่นอนก็ค้างได้ในโบสถ์ ในโรงงานก็ทำกันตลอดแหละ

อาตมาไม่ได้อยู่ตลอดเพราะต้องมาล้างกระโถน ต้องมาทำงาน ปิดกวาดโบสถ์ทุกวันเลย เพราะพระจะต้องทำวัตรสวดมนต์ลงอุโบสถ ล้างขมกรรม บวชพระบ้าง แล้วพระที่อยู่ข้างในท่านมาลงอุโบสถ ทุกองค์ ต้องมารวมกัน รวมอุโบสถ มาตรวจศีลของตัวเอง แต่ปกติแล้วก็จะไปทำเหมือนอย่างกับกองทัพนะ จะต้องเตรียมพร้อมอยู่ตลอดเวลา เข้าธรรมกายอยู่ตลอดเวลาเพื่อดูเหตุการณ์ของโลก ของจักรวาล เวลาฉันฝ่ายพระเถรธรรมกายแยกต่างหาก พวกเปรียญพวกมหาก็นั่งอาสนะหนึ่ง ไม่ให้ปนกัน หลวงพ่อจะแยกเพื่อให้ญาติโยมได้รู้ว่าเรามีทั้งฝ่ายปริยัติคือเล่าเรียนศึกษานี้สืบต่ออายุพระพุทธศาสนา ส่วนพวกปฏิบัติ พระธรรมกายหรือฝ่ายปฏิบัติก็จะนั่งอีกจุดหนึ่ง ญาติโยมเห็นได้ชัด ส่วนพระธรรมดาก็จะไปนั่งติดหลวงพ่อกัน มีมาก พระธรรมดานี้มีมาก พระมีที่ปฏิบัติแต่ยังไม่ได้ธรรมกาย ก็ต้องไปนั่งพระธรรมดา

ทุกคนนี้จะต้องชักซ้อมด้วยตนเอง ต้องทำได้ และก็ถึงจะไปสอนผู้อื่นได้ จะต้องมีการชักซ้อม เหมือนปืนจะต้องมีการถอดล้างได้ ประกอบได้ วิชชาธรรมกายก็เหมือนกันจะต้องเข้าได้ออกได้คล่องแคล่วเหมือนหล้าปล้อง เราดึงออกมาสามารถที่จะเข้าได้ออกได้ อย่างคล่องแคล่วสามารถที่จะทำงานได้อย่างรวดเร็วได้ ขั้บรถก็ต้องขับด้วยความรวดเร็ว ตำแหน่งอุปกรณ์ทุกอย่างวิชชาธรรมกายเหมือนกันจะต้องเข้าอย่างรวดเร็ว

ออกอย่างรวดเร็ว สามารถทำได้ให้สงบ เข้าธรรมกายได้แค่พริบตาเดียว หลวงพ่อท่านก็มองเหตุการณ์ในอนาคตว่าจะต้องมีผู้มาสืบทอดของวิชาธรรมกายที่ท่านสอน หลวงพ่อจะพูดเสมอเลย งานนี้มันเป็นคำสอนของพระพุทธเจ้าที่ได้ค้นพบมา ก็จะต้องช่วยกันรักษานะ ซึ่งก็จะต้องมีการเผยแผ่ขยายออกไป ช่วยกันดูแลช่วยกันรับผิดชอบนะ ก็มีการพูดถึง ตอนนั้นซึ่งอาตมาก็รู้เรื่องบ้างไม่รู้เรื่องบ้างเพราะเป็นเด็กนะ ส่วนผู้ใหญ่เขาก็อีกระดับหนึ่งรับผิดชอบและก็รู้เรื่องผู้ที่เป็นพระสมัยนั้น ตอนเป็นเณรก็ฟังอยู่ห่างแถว แต่ก็ไต่ยืนอยู่ในโรงงาน หลวงพ่อพูดอะไร มันจะก้อง ไต่ยืนหมดเลย พูดเรื่องอะไร สั่งการอะไร ประารภเรื่องอะไร หรือว่ามอบหมายงานอะไร แต่บางที่เราไม่ได้ทำเพราะเราที่เป็นทหารเล็กๆ ตัวเล็กๆ เป็นตัวประกอบ เป็นหางเครื่อง

หลวงพ่อบอกว่า หลวงตาใจนี่เป็นคนที่มีมั่นคงในการปฏิบัติวิชาธรรมกาย เป็นพระที่ขยันถึงอายุจะมากกว่าเพื่อนเลย ตั้ง ๙๐ แล้วตอนนั้น แต่ถึงเวลาเข้าโรงงาน คือเข้าปฏิบัติแบบชั้น ๑๘ อรหันต์ หลวงตาใจจะมาเป็นองค์แรกเชื่อกัน โอ้โฮขยันจริงๆ เลย ท่านจะเดินเข้าโรงงานที่ปฏิบัติเป็นองค์แรกเลย นั่งก่อนเพื่อน เลิกทีหลังเพื่อนซึ่งท่านเป็นพระตัวอย่างถึงแม้จะอายุสังขารมันไม่ค่อยจะพร้อม ไม่ค่อยจะสมบูรณ์นะ ไม่แข็งแรง แต่เรื่องการปฏิบัติ เรื่องการรับผิดชอบต่อท่านคล่องตัว เก่งกว่าพระทั้งหลาย กว่าเณรทั้งหลาย ท่านเดินนำหน้าเลย หลวงตาใจท่านอยู่คณะภาวนา ตอนเย็นๆ อาตมาก็มีหน้าที่ไปอ่านหนังสือธรรมะให้ท่านฟัง

อยู่มาวันหนึ่ง ตอนนั้นเป็นเณรเล็กๆ อยู่เหมือนเดิมนั้นแหละ อายุสิบสอง สิบสาม สิบสี่ สิบห้านั่นแหละ โตมาในวัดปากน้ำ ปฏิบัติเล่าเรียนจากที่นั่น อาตมาก็จำอยู่วันหนึ่ง วัดปากน้ำนี่เขาปิดขวานะเวลาห่มจีวร เขาปิดขวา ทุกคนจะต้องปิดมาทางขวาเพราะว่าสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวก่อนซึ่ง

เป็นหลานของหลวงพ่อดาวปากน้ำ สมัยนั้นอาตมาทันนะ เออ..ซึ่งท่านก็ไปเยี่ยมวัดปากน้ำ สมเด็จเจ้าวัดโพธิ์เนี่ยะ องค์ก่อนโน้น เป็นสังฆราชท่านก็มีนโยบาย เราเป็นมหาณิกายต้องบิตขวานะ ให้มันต่างจากธรรมยุต เรามีข้อวัตรปฏิบัติไม่เหมือนเขา การห่มจีวรก็ไม่เหมือนเขาก็ต้องบิตขวา เพราะฉะนั้นวัดปากน้ำจะต้องบิตขวา ห่มบิตขวากัน เวลาห่มคลุมก็จะเป็นห่มมังกร เนี่ยเอามาขัดไว้ได้รักแร้ซ้าย แล้วก็บิตขึ้น

บนไหล่ ห่มมังกร คือมหาณิกาย วันหนึ่งข้าที่สุดเลย อาตมาก็ได้นำดูตอนเป็นเณร จะต้องไปฐระนอกวัด พอฉันเสร็จก็ห่มจีวร แทนที่จะบิตขวาเหมือนกฎระเบียบของวัด อาตมาดื้อขัดระเบียบ ละเมิด อาตมาห่มบิตซ้ายนะสิ เดินออกจากวัดปากน้ำไปที่วัดขุนจันทร์เพื่อจะไปขึ้นรถที่ตลาดพลู ที่สภารถอยู่ตรงนั้น พอติไปเจอหลวงพ่อบนสะพานโค้งใหญ่มันเป็นสะพานข้ามคลองที่วัดขุนจันทร์ วัดหนู มันมีอยู่สามวัดติดๆ กัน วัดหนู วัดขุนจันทร์ วัดอัมพรสวรรค์ แล้วก็วัดปากน้ำ มีวัดติดๆ กันเลย ข้ามคลองไปเท่านั้น เราอยู่ลึกไปหน่อยเป็นวัดปากน้ำ อาตมาไปจะเฝ้ากับหลวงพ่อบนสะพาน เราสำนึกผิดทันทีที่เรา กำลังละเมิดวินัย กฎระเบียบของวัด อาตมาก็ไม่รู้จะทำไง กลัวหลวงพ่จะดู ความที่หน้ามันบาง อาตมาก็ทำหน้ากะล่อมกะแล่ม หลวงพ่อเดินมาจะเฝ้าพอดี เราก็รีบเอาจีวรลดไหล่ลง แสดงความเคารพ เสร็จแล้วก็รีบบิตขวาทันที ต่อหน้าต่อตา กลับมาได้ทัน หลวงพ่อก็รู้กลัวเราจะอาย เสร็จแล้วหลวงพ่อก็ยิ้มๆ ปกติ

หลวงพ่อก็ไม่ยิ้ม ท่านเป็นคนที่อยู่ในฌานสมาบัตินะ ท่านไม่ค่อยจะเปลี่ยนอาการของท่านบ่อยๆ ขึ้นๆ ลงๆ เลย... แต่ท่านชอบหัวเราะ... ในเทพ มีเสียงของท่าน เวลาท่านพูดอะไร ท่านจะชอบหัวเราะแบบที่เป็นกำลังใจ แล้วก็ให้ความเบิกบานแจ่มใสแก่ผู้ฟัง ให้ความเป็นกันเองแก่ญาติโยม หัวเราะแะๆ อาตมาก็ทำไม่เหมือนนะ ปกตินอกเหนือจากนั้น ท่านจะไม่ค่อยยิ้ม ไม่ค่อยหัวเราะ ท่านจะอยู่ในฌาน เวลาเดินไปไหน ออกจากโบสถ์ คล้ายๆ กับว่าท่านอยู่ในสมาธิอยู่เรื่อยเลย เป็นสิ่งที่แปลก นั่นคือประสบการณ์ที่อาตมาละเมียดกฏของวัด ห่มจีวรไม่บิดขวางกลับบิดซ้าย ไปเจอหลวงพ่อก็ หลวงพ่อก็ไม่ว่าอะไรหรอก

สามเณรนี้จำได้หมดแหละ สามเณรที่นั่งฉันอาหารอยู่ด้วยกัน มีอยู่สององค์ซึ่งเป็นหัวแก้วหัวแหวนของหลวงพ่อก็เลยเพราะเป็นเนรธรรม-กาย เณรองค์นี้ตัวเท่ากัน ซึ่งเขาเป็นคนรูปร่างสะอาดมาก ผิวพรรณงดงามขาว ชื่อเนรจุลณี และมีหลวงพ่ิโนรอยู่ในโบสถ์ด้วยกัน หลวงพ่ิโนรมีเมตตารธรรมแล้วก็อยู่ด้วยกันมาโอโห่ นับสิบปี จำวัดอยู่ในโบสถ์ด้วยกัน แล้วก็อาศัยโบสถ์รับผิดชอบงานทุกอย่าง โบสถ์เป็นที่ประกอบพิธีกรรม

อาตมาลาสิกขาตอนอายุ ๒๕ ปี ไปเรียนนิติศาสตร์ รามคำแหง พอจบปริญญาตรีก็ไปต่อปริญญาโท ปริญญาเอกด้านกฎหมายที่มหาวิทยาลัยอิลินอย สหรัฐอเมริกา แล้วกลับมาบวชอีกครั้ง ในปี ๒๕๓๘ มีหลวงพ่อพระเทพกิตติปัญญาคุณบวชให้ ปัจจุบันอาตมาอายุ ๖๒ ปี ก็ขอทำหน้าที่ลูกศิษย์ทายาทธรรมของหลวงพ่อดีที่สุด

ลุงเตชวัน มณีวรรณวรุฒิ

ลุงเตชวัน มณีวรรณวรุดิ

“หลวงพ่อ ไม่ทิ้งเอ็งหรอก” ถ้อยคำนี้ยังก้องอยู่ในใจของลุงเตชวัน มณีวรรณวรุดิ ซึ่งมีอายุได้ ๖๒ ปีแล้ว อยู่ตลอดเวลา แม้จะผ่านช่วงวัยของชีวิตจากวันนั้นถึงวันนี้มาร่วม ๔๐ กว่าปีแล้วก็ตาม แต่ภาพต่างๆ ครั้งเคยเป็นลูกเณรของหลวงพ่อวัดปากน้ำ ผู้ที่ลึงเกราพบูชา สดุดีชีวิตก็ไม่เคยลบเลือนไปจากความทรงจำ เพราะเหตุการณ์ต่างๆ ที่ผ่านมาถึงกับกล่าวได้ว่า ตายแล้วเกิดใหม่ของลุงนั้น ยิ่งตอกย้ำความทรงจำของลุงให้สนิทแนบแน่นยิ่งขึ้น

เริ่มแรกนั้น ยายผมชื่อยายเพิ่มไปบวชเป็นชีอยู่ที่วัดปากน้ำ ผมจะเรียกยายติดปากว่า “แม่ครู” ยายผมมีความศรัทธาในหลวงพ่อวัดปากน้ำมาก สมัยนั้นวัดยังไม่เจริญ แม้แต่บริเวณก็ไม่มาก ไม่เจริญเท่าปัจจุบันนี้

เมื่อยายบวชเป็นชี แม่ก็พาผมมาเยี่ยมยายที่วัดอยู่เป็นประจำ ตอนนั้นอายุประมาณ ๑๐ ขวบ บ้านอยู่ที่ดำเนินสะดวก นั่งเรือมาจากดำเนินสะดวก สมัยนั้นเรียกกันว่า “เรือแดง” นั่งเรือแดงมาจนถึงบางยาว แล้วก็ต่อเรือจากบางยาวมาขึ้นที่กระทุ่มแบน แล้วต่อรถยนต์มาลงตลาดพลู ใช้เวลาเดินทางจากบ้านมาถึงวัดก็ประมาณ ๑ วัน ออกจากบ้าน ๘ โมง เข้ามาถึงวัดปากน้ำทุ่มกว่าถึง ๒ ทุ่ม

จำได้ว่าแม่เอาผ้าป่ามาทอดด้วย ปีหนึ่งก็มาทอดครั้งหนึ่งตอนออกพรรษา ทางวัดก็จะมีการตักบาตรเทโว วันนั้นหลวงพ่ót่านก็จะเปิดโลก คนก็จะมาสักการะบูชามาเวียนเทียน หลวงพ่ót่านก็จะเทศน์เปิดโลกให้เทวดาและมนุษย์มาฟัง วันนั้นใครที่มีสมาธิกล้า มองขึ้นไปบนฟ้าก็จะเห็นเทวดารอบไปหมด มีคนเห็นกันเยอะ

ต่อมาผมก็ได้รับพระของขวัญกับหลวงพ่อ พอรับพระเสร็จ

หลวงพ่อก็จะสอนวิชาธรรมกาย เราก็ปฏิบัติตามท่าน ที่นี้พ่อแม่ไปๆ มาๆ ที่วัดบอยเข้า แม่ก็อยากให้บวช พอจบ ป.๔ แม่ก็ให้บวชเลย ตอนนั้น อายุ ๑๔ ปี (พ.ศ.๒๔๙๖) โตแล้วจำทางได้ สามารถเดินทางมาวัดคนเดียวได้แล้ว

ตอนก่อนที่จะบวช หลวงพ่อก็จะเรียกเข้าไปนั่งสมาธิในโบสถ์ แล้วท่านก็ถามว่า เป็นอย่างไรบ้างตอนนี้ จิตถึงไหนแล้ว ไหนเล่าให้หลวงพ่อฟังสิ เราก็รายงานให้ท่านฟัง

ก่อนเข้าพรรษา ๒ วันก็บวชเป็นสามเณร พอบวชแล้วหลวงพ่อก็ให้เข้าไปทำวิชาในโรงงานทำวิชา โรงงานทำวิชาจะเป็นห้องเล็กๆ ไม่ใหญ่ มีพระนั่งอยู่ ๒-๓ แถว มีเณรนั่งอยู่ ๒ แถว มีห้องของหลวงพ่ออยู่อีกห้องหนึ่งตรงกลาง ส่วนอีกด้านหนึ่งเป็นห้องของแม่ชิมองไม่เห็นกัน มีฝากระดานแต่เสียง จะมีช่องให้ได้ยินเสียงของหลวงพ่อ พระจะมองเห็นหลวงพ่อ แต่แม่ชิมองไม่เห็น

หลวงพ่อก็จะสั่งให้ใช้ธรรมกาย แก้อะไรๆ หมด รื้อสัตว์ชนสัตว์ รบกับมาร เราต้องรบกับมาร ไม่ชนะไม่ได้ เราต้องเอาชนะให้ได้ ทำกันตลอดเวลา ได้พักตอนช่วงฉันเข้ากับฉันเพล พอบ่าย ๓ โมง หลวงพ่อก็เรียกเข้าโรงงานทำวิชาต่อ

ในโรงงานทำวิชานั้น หลวงพ่อเรียกผมว่า จุลณี ซึ่งความจริงตอนแรกผมมีชื่อว่าประเสริฐ แต่หลวงพ่อก็เรียกว่าจุลณี ชื่อนี้เป็นชื่อในอดีตชาติของผม หลวงพ่อก็จะให้ไปดู ท่านต้องการให้เราเห็นว่า ชาติที่ผ่านมา ทำบาปทำกรรมอะไรมา แล้วชาติก่อนที่จะมาเกิดนี้ เป็นอะไรมา ท่านก็ตามไปดูกับเราด้วย ไปคู่กันเลย คอยคุมคอยดูเราไว้ ดูตั้งแต่สมัยโน้นนะ สมัยที่เป็นแผ่นดินมาดเป็นหมื่นๆ ชาติ

ชื่อจุลณีนี้นี้เป็นชื่อเจ้าเมือง คอยควบคุมคนปกครองคน แบบอัยการศึก คือเป็นกลุ่ม เป็นหมู่ ไม่ได้มาปกครองทั้งประเทศอย่างนี้ การ

เห็นภาพภายในหมายถึงตอนที่เราระลึกชาติขึ้น เราจะเห็นเหมือนเราแสดงหนังแล้วมาฉายให้เราดู เหมือนการกรอหนังกลับ บางชาติเกิดเป็นผู้หญิงก็มี ชาติก่อนเราเป็นเจ้าใช้ไหม แล้วก็สร้างกรรมเอาไว้ เขาเอาผู้หญิงมาให้ นิกรรมนี้ทำให้เราเกิดเป็นผู้หญิง ก่อนที่จะไปเป็นผู้หญิงก็ไปเกิดเป็นสุนัข เป็นสัตว์เดรัจฉานมากมาย

พอจากชาตินั้นแล้ว ใช้กรรมจนหมดแล้ว ก็มาเกิดเป็นผู้ชายแท้ นี่ถ้าหลวงพ่อบ้านอยู่ คงเล่าได้มากกว่านี้ แต่หลวงพ่อไม่อยู่ เล่ามากไม่ได้ เพราะถ้าเล่าไปแล้วคนไม่เชื่อก็จะเป็นบาป

หลวงพ่อบ้านบอกว่า ท่านจะสอนอยู่เสมอว่า ให้เราทำตัวเหมือนผ้าขี้ริ้วเช็ดเท้านะ อันนี้ท่านย้ำมาก บอกอยู่บ่อย แต่เราทำไม่ค่อยได้ ท่านบอกว่าต้องทำเป็นผ้าขี้ริ้วเช็ดเท้าเข้าใจไหม เราเป็นเด็กก็ยังไม่เข้าใจ แล้วท่านก็อธิบายว่า เหมือนเขาเอาไม้มาตีเรา แล้วถามว่าเราเจ็บไหม ก็เจ็บนะ แล้วเราจะตีเขาตอบไหม เราจะโกรธไหม ถ้าโกรธนั้นแหละตัวกรรม ถ้าเขาตีเรา แล้วเราอโหสิให้ เราจะได้แสงรัศมีของความอดทน เราจะได้บารมีตรงนี้ นี่ตอนท่านสอนใหม่ๆ สอนไป ก็ทำวิชาไป ท่านสอนอยู่เรื่อยๆ

หลวงพ่อบ้านจะเอาใจใส่ดูแลลูกวัดอย่างใกล้ชิด ในวันพระท่านก็จะลงป่าตีโมกข์ พอลงป่าตีโมกข์เสร็จก็อบรมพระเณร ถ้าไม่อบรมตอนนี้ก็จะมีตอนเข้าไปฉันที่ศาลา ก่อนจะเข้าโบสถ์ไหว้พระ

ผมอาศัยอยู่กับพระครูพิพัฒนธรรมคุณในโบสถ์ ที่นี้รู้สึกว่ามันคับแคบก็เลยออกมานอนกับเณรองค์หนึ่งซึ่งบวชทีหลัง แล้วหลวงพ่อก็สั่งให้มาทำวิชาด้วยกันนะ ๒ องค์เป็นเพื่อนกัน ปกติก่อนจะนอนก็ต้องกันมุ้ง แล้วสวดมนต์นั่งสมาธิ มีอยู่วันหนึ่งวันนั้นเณรองค์นี้ที่มาอยู่ที่หลังไม่ได้กัน

มั่ง ชี้แจง กันนอนเลย

พอต่อมาหลวงพ่อดันเข้าเสร็จท่านก็มาสวดมนต์ในโบสถ์แล้วก็ขึ้นอบรม ท่านพูดเลยว่า เมื่อคืนนี้ มีอัศจรรย์ ทำมนต์ มันไม่สวดมนต์ ไม่นั่งสมาธิ เสร็จแล้วพอนอนมันก็ไม่ก้นมั่งกันอีก เณรอีกองค์ก็บอกให้เขาก้นมั่ง แต่มันกลับเอาตีนก้นมั่งชะนี โอ้อโฮ...ตอนนั้นเป็นเณรกลัวเลย เพราะหลวงพ่อดันรู้ ทีหลังเราก็ก้นมั่ง ท่านพระครูพิพัฒนธรรมคุณจะเอาคำพูดที่หลวงพ่อพูดในโบสถ์มาเตือนพระเตือนเณร

เรื่องของเณรที่ต้มข้าวต้มกินก็มีนะ เป็นเณรในกุฏิเนกขัมมะ แอบไปเที่ยวด้วย เหลืองไม่อยู่ ส่วนเหลือง ต้มข้าวต้มกินยังไม่พอ ยังไปดูหนังชะอีก หลวงพ่อดันจะเอามาตักเตือนในโบสถ์ แต่ไม่บอกว่าใคร ใครทำคนนั้นก็รู้เอง ท่านก็ว่าแล้วอย่างนี้ ศีลมันจะเหลือริ ยังไม่พอไปดูหนังอีก แล้วผิดศีลข้อไหนอีก ท่านก็ไล่ดูเลยนะ ผิดศีลข้อไหนบ้าง เณรรู้มัย ไม่มีใครกล้าตอบเลย ถ้าทำอีกนะหลวงพ่อก็จะเรียกออกมาประกาศชื่อให้พระและญาติโยมได้รู้

ผมโดนหลวงพ่อดันตรงๆ อยู่ครั้งหนึ่ง วันนั้นหลวงพ่อดันไม่อยู่ พระครูก็ไม่อยู่ เราก็แอบไปปิ่นชมพู่มะเหมี่ยวตอนกลางคืน กัดไปแล้วนะด้วยความหิว พอเคี้ยวไปคำสองคำ ก็มาคิดว่า เอ๊ะ...เราจะกินติ่มห้ยนะ พอคิดได้ เราก็โยนชมพู่ทิ้ง ที่เคี้ยวอยู่ก็กลืนลงไป

ต่อมาหลวงพ่อดันลงรับแขกท่านก็มองหน้าผม คือผมจะมีหน้าที่คอยปูอาสนะให้หลวงพ่อดัน ตอนที่ท่านจะรับแขก พอแขกไปหมดแล้วท่านก็พูด ตอนนั้นมียายอยู่ ๒ คน ยังไม่กลับ ท่านเอี้ยวตัวหันมาทางผม แล้วพูดว่า เมื่อคืนนี้เอ็งไปปิ่นชมพู่ไช้ไหมวะ แหมพอเอ็งกินเข้าไปแล้วเอ็งนึกได้ก็คอยทิ้ง แล้วอย่างนี้ทีกลืนๆ ลงไป ศีลมันจะเหลือหรือวะ ท่านพูดอย่างนี้เลยเหมือนท่านอยู่ในเหตุการณ์เลย ผมนี้หน้าชา อายโยมมาก เป็นหนเดียวเท่านั้นที่ทำ

ที่นี่มีเรื่องสำคัญอยู่เรื่องหนึ่งในโรงงานทำวิชา พอหลวงพ่อ ท่านสอนลูกคนใหม่ๆ เสรีเรียบร้อย ไปกันหมดแล้ว หลวงพ่อท่านก็ปรึกษากับคณะทำวิชามีแม่ชีจันทร์ ครูญาติ แม่ชีปุก มีพระอยู่ด้วยนะ มีพระอยู่ ๓ องค์แต่จำไม่ได้ว่าพระอะไร พระอาสุโสทั้งนั้นเลย ปรึกษากันไปด้วย ทำวิชากันไปด้วย ก็ปรึกษากันว่า “จะทำยังไงโลกเรามันจะแตกนะ” พูดถึงสายขาวกับสายดำ “เราจะชนะมารมัยเนี้ย” มารก็คือสายดำ สายขาวหมายถึงเรา เราแน่แหละจะต่อสู้ให้เมืองมนุษย์อยู่สืบต่อไป วิชาธรรมกายเรียนไม่หมด ตายแล้วเกิดใหม่ก็ยังเรียนไม่จบท่านว่าอย่างนี้ เพราะฉะนั้นเราต้องทำวิชากันต่อไป แล้วถ้าหากแพะอะไรจะเกิดขึ้น ก็มีแม่ชีปุกกับครูญาติก็บอกว่า หนูจะเป็นผู้ยืนหยัดทำวิชากับหลวงพ่อ แล้วท่านก็ไล่เบ๊ยว่า เอ...แล้วเอ็งจะทำได้มัยเนี้ย ตอนหลวงพ่อยู่ก็ตอบได้ว่าเจ้าคะ เจ้าขา พอต้อมากล้วยจะทำไม่ได้ เอ้า...เราจะทำอย่างไรดีวะ ท่านก็จะถามแม่ชีจันทร์ แม่ชีปุกและครูญาติ ครูญาติใกล้ชิดกับหลวงพ่อกันมาก ตอนนั้นครูญาติยังไม่บวชชื่อนุ่งดำหม่ขาวเป็นครูไปสอนที่โรงเรียนด้วย มาบวชเอาตอนช่วงหลังๆ หลวงพ่อท่านจะย้ำถามเหมือนตอกหัวตะปู้ว่าจะทำยังไงบ้าง แม่ชีก็ตอบว่า เราต้องรื้อสัตว์ชนสัตว์เจ้าคะ พ่อบอกให้ลูกรื้อสัตว์ชนสัตว์เพื่อให้พ้นมาร แล้วต่อไปจะได้พบกับจักรพรรดิ ท่านก็พูดอย่างนี้นะ ตอนนั้นเป็นเด็กก็ยังไม่เข้าใจไม่รู้อะไรเป็นอะไร หมายถึงว่า เราไม่รู้ว่จักรพรรดิคืออะไร มาจากไหนผมก็ไม่เข้าใจ ครูญาติก็ถามหลวงพ่อกว่าคนมาลืบทอดอยู่ที่ไหนในเมืองมนุษย์ หลวงพ่อบอกว่า ในเมืองมนุษย์ไม่มี หลวงพ่อจะไปอาราธนามาจากชั้นดุสิต

วิชาของหลวงพ่อนี้เรียนไม่จบ ไม่รู้จักหมดด้วย เรียนแล้วเกิดเกิดแล้วตาย ก็ยังเรียนไม่จบ ท่านบอกกับผมว่า “ไอ้จุลณิมิงรู้หมด ชาตินี้มิงจะขนาดไหนวะนี่” แล้วท่านก็บอกว่า ผู้ลืบทอดจะมาเรียนวิชาของหลวงพ่อ มาทำวิชาต่อเพื่อไม่ให้มารมาลบล้าง วิชาของหลวงพ่อ

จะไม่มีหมด ตรงนี้มันคือรอยต่อ ถ้าหากว่าไม่มีใครสืบทอด วิชาหลวงพ่อก็จะหมด เพราะมารมันบังหมด นอกจากหลวงพ่อก็ต้องกลับมาเกิดอีก แล้วมาทำวิชาอีก ถ้าหากว่า ตรงนี้รอดพ้นจากมารไปได้ เราก็ไม่ต้องเกิดอีกแล้ว ท่านพูดอย่างนี้นะ ท่านบอกว่า ต้องไปนิมนต์มาจากชั้นดุสิต คนนี้เป็นคนที่มีบุญญาธิการ ผิดจะดีมาก รูปร่างดี หน้าตาจะสวยมากอย่างกับเทพบุตร ท่านบอกว่าลักษณะเหมือนเทพบุตร แล้วองค์นี้จะเผยแผ่วิชาธรรมกายไปทั่วโลก และจักรวาลเลย ผู้สืบทอดจะมาสร้างสถานที่ที่ไม่ค่อยจะเหมือนวัดไทยเท่าไร แต่คนทั้งโลกจะเข้าใจได้ว่า เป็นสถานปฏิบัติธรรม คนจะมากันมาก มาทำวิชา มากันทั่วโลก เราจะเป็นแม่ทัพใหญ่ในฝ่ายขาว สถานที่นี้จะอยู่ทางทิศเหนือไม่ใกล้ไม่ไกล พอไปพอมมาจากวัดปากน้ำ องค์นี้จะมารับวิชาจากหลวงพ่อกับไป แล้วท่านก็บอกว่า พ่อนี้ อยู่ไม่ทันหรอก อยู่ไม่ถึงจังหวัดนั้น แล้วหลวงพ่อก็ก็นั่งมาทางผมด้วยบอกว่า ให้เราเร่งทำวิชาด้วยจะได้ช่วยเขา วิชาของหลวงพ่อก็คouldสำเร็จลุล่วงไปได้ ท่านยังบอกผมอีกว่า อายุผมถ้ามีบารมีก็จะไปถึง ๘๐ หรือกว่า แต่ถ้าไม่ปฏิบัติและยังติดค้างอยู่ เต็มที่ก็ ๓๕ เท่านั้น ตอนนั้นถือได้ว่าผมเป็นลูกคนเล็กสุดในวิชาธรรมกาย เพราะเป็นเณรอายุน้อยที่สุด หลวงพ่อบอกว่า ไฉ้จุลณีเอ๋ย เอ็งเป็นลูกคนสุดท้องนะ มึงต้องปฏิบัติ ทำวิชากับหลวงพ่อให้มากที่สุดนะ ไม่งั้นมึงจะเข้าไม่ถึงท่านที่มาสืบทอดวิชา มันต้องรื้อสัต์วชนสัต์วให้ต่อเนื่องกับท่านให้ได้ ได้แก้วแล้วอย่าเอาไปเขวี้ยงเข้าป่าเสียนะ ต้องทำตัวเป็นผ้าขี้ริ้วเช็ดเท้า อย่าแข็งกระด้าง

หลวงพ่อบอกว่าท่านสั่งว่า อย่าเผาศพท่านนะ ศพของท่านยังเก็บไว้นานเท่าไร วัดก็จะเจริญมากขึ้นเท่านั้น เรื่องอดเรื่องจนไม่ต้องห่วง จะไม่มีอยู่แล้ว ขอให้ลูกจริงกับพ่อเถอะ ให้จริงกับหลวงพ่อกับแม่หลวงพ่อกับแม่จะไม่อยู่แล้ว แต่หลวงพ่อกับแม่จะดูแลลูกๆ ทุกคน จนกว่างาน

จะสำเร็จ งานจะสำเร็จลุล่วงไปดีกว่าหลวงพ่อยู่ด้วยซ้ำไปอีก พ่อละ
สังขารไปแล้ว อย่าคิดว่าวัดจะเสื่อมโทรมหรือวิชาธรรมกายจะ
เสื่อมโทรม ในวัดให้ปฏิบัติตามหลวงพ่อก่อน ให้เชื่อหลวงพ่อก่อนทุกอย่าง
จะสำเร็จ แล้วท่านก็บอกว่า ท่านมองๆ ไปแล้ว ก็ไม่มีใครนะ ไอ้ที่จะ
ช่วยต่อศาสนาให้ยั่งยืน อายุมันก็ไม่ยืน ไอ้ที่จะช่วยก็เห็นมีอยู่คนเดียว
คือลูกจันทรนี่แหละวะ ท่านว่าอย่างนี้ ที่จะสืบต่อได้มีแต่ลูกจันทร คือ
เคยเป็นลูกของหลวงพ่อก่อนมาหลายภพหลายชาติ นับหมื่นนับแสนชาติ

แม่ชีจันทร ชนนกยูง

ลูกจันทรนี่ เป็นหนึ่งไม่มีสอง ลูกจันทร
ต้องเป็นหนึ่งไม่มีสองตลอดไป ท่าน
เปรียบเทียบว่า ลูกจันทรไม่เหมือนลูกศิษย์
คนอื่น ๆ ลูกศิษย์คนอื่นทำแล้วไปถึง
ปลายมือก็ยังมีหางเหินบ้าง แต่มีคนๆ นี้
ที่จะสืบต่อวิชาธรรมกายของหลวงพ่อก่อน
ต่อไปได้ ไอ้คนที่มันเรียนเก่ง เรียนดี มี
บารมีมาก มันก็ตายเสียก่อน ไอ้คนที่มันจะอยู่ได้ ก็มีแต่ลูกจันทรที่จะ
สืบสานต่อไป จนถึงผู้มาสืบทอดได้ ให้ลูกจันทรอยู่ในศูนย์กลางให้มากๆ
จะได้พบกับสิ่งอัศจรรย์ จะพบคนที่จะมาช่วยและมาสืบทอดต่อ ถ้า
หลวงพ่อละสังขารแล้วอย่าไปไหนให้รออยู่ที่วัดปากน้ำ คนอัศจรรย์
คนสืบทอดคนนี้จะมาหา

เรื่องของสมารินั้นหลวงพ่อก่อนจะย้ายอยู่เสมว่าให้หยุดอยู่ในหยุด
นิ่งให้นิ่งอยู่ในนิ่งนะ วิชาธรรมกายนี้ไม่ใช่วิปัสสนิกนะ นี่วิปัสสนา
ก็มีพื้นฐาน ใช้จิต ไม่ได้ใช้ตา คือเราต้องทำจิตให้บริสุทธิ์และขาวสะอาด
ถ้าเรามีจิตกังวลอยู่ ดวงนั้นก็ไม่ได้แจ่ม ไม่ได้แจ้ง แล้วไม่ทางตลอด ข้างใน
กายเราจะมีกายในกาย เข้าไปเรื่อยๆ ผ่านดวงไปตั้งแต่ปฐมมรรค ดวงศีล
ดวงสมาธิ ดวงปัญญา ดวงวิมุตติ ดวงวิมุตติญาณทัสนะจนกระทั่งไปเจอ

กายธรรม พุทธรัตนะ เกตุดอกบัวตูมใสเป็นเพชร

หลวงพ่อบอกว่าท่านบุญได้มากก็ต้องอาศัยกายมนุษย์
 หยาบมนุษย์ละเอียดเท่านั้น ถ้าเราเป็นกายทิพย์ เราจะทำบุญได้น้อย
 ต้องอาศัยบุญจากคนอื่น ท่านสอนว่าก่อนที่จะเราดับจิต เราจะทำอย่างไร
 ตอนจะดับจิต ตอนเป็นหัวเลี้ยว หัวต่อ ตรงนี้ เราจะทำอย่างไร ท่านจะเน้น
 ว่าอย่าลืมนั่งสมาธิเป็นที่สุด หมายถึงสติที่เรามีอยู่ เวลานี้พอใกล้หัวเลี้ยวหัวต่อ
 จะขาดแหล่ไม่ขาดแหล่ ท่านจะให้ภาวนาสัมมาอะระหังๆ แล้วให้เอาจิต
 ไปมองอยู่ในดวงธรรมแล้วดวงธรรมจะพาออกไปตามฐานต่างๆ

ผมบวชอยู่วัดปากน้ำพอครบพรรษาแล้วถึงกลางเดือน ๑๒ ก็ลาสิก
 บวชอยู่แค่พรรษาเดียวเพราะยังเด็ก อดข้าวเย็นไม่ไหว กลัวจะทำผิด แต่
 แม่ไม่ให้สึกนะ แต่เราไม่เอา พอสึกมาไม่นานตอนอายุ ๑๗ เราต้องหนี
 ยามะม่วงหนีไปมันก็เข้าจุก แล้วก็ต้องเซ็นเรือ ๑๑ คอก เซ็นจากในบ้าน
 ไปข้างนอกคนเดียว ตอนเอาเรือลงไม่เท่าไร แต่ตอนเอาเรือขึ้นนี่ลีดัน
 สุดแรงเลย วิตเดียว มันก็เป็นลมแล้วชักไป แม่ก็ไม่อยู่บ้าน ที่นี้วิญญาณ
 เราก็ออกจากร่างไป ตอนนั้นเราเข้าร่างไม่ได้ เหมือนมีอะไรมาถ่วงอยู่
 ออกจากร่างแล้วก็ลงบันไดไปเป็นบันไดไม้ไผ่ร้องไห้ไปก็เดินไปตามทางสลัวๆ
 ไม่มีมืดแต่ก็ไม่สว่าง เดินไปไกลไม่มีใครเลย เดินไปคนเดียวถึงป่าใหญ่ ป่า
 ใหญ่ก็โอ้โฮมืด ที่แรกกว่าจะเข้าไปได้ก็กลัวไม่กล้าเข้า หันหลังกลับมาก็ไม่
 กล้ากลับกลับไปก็พึ่งอะไรไม่ได้ในใจเราคิดอย่างนั้นจึงมุ่งหน้าเดินต่อไปทั้งๆ
 ที่ไม่อยากไป แต่กลับไม่ได้เพราะไม่มีทางกลับ เหมือนกับว่าพอเดินผ่าน
 มาแล้ว ทางตันเลยตอนที่เรามาไม่ทัน มันโพร้ง แต่ที่นี้พอหันกลับ
 ไปมันปิดทางเดินเรามาเลย มีแต่ทางข้างหน้าให้เดินต่อไป แต่ก็มืดนะ
 มองเห็นแสงจากโบสถ์ ต้นไม้ใหญ่มาก ๑๐ คนโอบยังไม่รอบเลยสูงใหญ่
 รากก็ยาว เป็นสิ่งที่เราไม่เคยเห็น เพราะไม่ใช่คนอยู่ป่า

เดินไปสักพักก็เจอแม่น้ำใหญ่ ซึ่งกว้างและยาวมาก มองไม่เห็นฝั่ง

ก็เลยมาบวช ส่วนผมก็ทำงานมากขึ้น
ก็เลยป่วยอีก แม่จึงไม่ให้ทำงานให้
มาอยู่วัดปากน้ำ อายุ ๑๙ ก็มาบวช
อีกที ตอนนั้นหลวงพ่อดำวัดปากน้ำ
ท่านมรณภาพแล้ว ตอนมาบวช
เนื่องจากเคยได้นักธรรมตรี แล้วจึง

ต่อนักธรรมโท นักธรรมเอกเลย แล้วลุงก็มาติดต่อกับหลวงพ่อช่วง เา
ผมมาฝากไว้ที่วัดพระเชตุพน ผมก็ชักอีกนะ ชักบ่อย จนกระทั่งมาเรียน
ธรรมะ มาพื้นฟูอีกจนอายุ ๒๑ หลังจากบวชเณรมา ๓ พรรษา ก็บวช
เป็นพระอีก ๔ พรรษา ชักอยู่จนถึงอายุ ๓๒ ปีก็หายขาด

แล้วที่หลวงพ่อบอกว่าจะไม่ทิ้งเราก็ก็นั่นเรารู้จริงๆ นะ เพราะจน
อายุ ๔๙ แล้วผมก็ยังป่วยอีก ก็เลยรู้ว่าสิ่งที่หลวงพ่อบอกเป็นเรื่องจริง
ท่านมาแต่ไม่ได้มาเป่าอะไรให้ หลวงพ่อบอกมาให้เห็นเป็นรัศมีที่ศูนย์
กลางกาย ทำให้เราชื่นใจ ท่านมาบ่อย ตอนจะชักก็ไม่ชัก พอท่านมาก็หาย
ช่วงก่อนเคยไปชักในรถ แต่พอช่วงหลังเห็นแสงก็หาย ตอนหลังหายจาก
โรคนี้เลย พอเราหายดีแล้ว หลวงพ่อบอกท่านก็หายไป ส่วนเรื่องการมีครอบครัว
หลวงพ่อบอกท่านเคยพูดไว้ว่า ผมจะได้มีเมียคนเดียว ต้องมี ๓ คน หรือไม่ก็
๕ คน ทุกวันนี้ผมก็มี ๓ คนแล้ว เรื่องผู้หญิงต้องเจอเพราะต้องใช้กรรม
ปกติแล้วหลวงพ่อบอกท่านจะไม่พูดเรื่องอย่างนี้เท่าไร แต่จะให้เราปฏิบัติ
หลวงพ่อบอกท่านจึงเมตตาสั่งสอนให้

นี่คือเรื่องราวบางช่วงของชีวิตสามเณรจุลณี เณรน้อย ซึ่งมี
โอกาสได้เรียนและได้รับการถ่ายทอดวิชาธรรมกายจากหลวงพ่อดำวัดปากน้ำ
และเป็นพยานเอกสำคัญยืนยันถึงหายาหสำคัญที่จะสืบทอดวิชาธรรมกาย
ให้คงอยู่จนถึงยุคของอายุพระพุทธศาสนา ๒,๕๐๐ กว่าปี

ลุงสมจิตร ฉำรค์มี

ลุงสมจิตร จำรัสศรี

ตัวฉันเองมาเจอหลวงพ่อดัดปากน้ำตอนอายุราวๆ ๑๔ ปี เป็นเรื่องอัศจรรย์ ตอนนั้นฉันอยู่อ่างทอง ตัวหลวงพ่อดัดปากน้ำอยู่ที่วัดปากน้ำนอนหลับอยู่ ก็ได้ยินเสียงหลวงพ่อดัดปากน้ำแว่วมาว่า “ให้ไปวัดปากน้ำ” ฉันเป็นคนไม่เชื่ออะไรง่าย เสียงก็แว่วมาอีกว่า “เฮ้ยต่อไปไม่ต้องหุงแล้ว ไอ้หม้อดินนี้ ต่อกไปกตบิปปิตบิปปิเลย” สมัยนั้นเขาหุงข้าวด้วยหม้อดินกัน แล้วก็ได้ยินต่อไปว่า “แล้วหุทิพย์ ดาทิพย์จะเกิดขึ้นเอง” เราได้ยินอย่างนั้นเราก็ก่แปลกใจ ไม่เชื่อว่า?? เอ้!? จะเป็นไปได้ยังงั้น?!

ก็เลยตั้งใจว่า ทำยังงั้นนะ เราจึงจะได้เจอหลวงพ่อดัดปากน้ำ อยู่ๆ มาก็มีคนหนึ่ง เป็นมหาเปรียญ ๙ ประโยค มาชวนว่าจะพาไปอยู่กับหลวงพ่อดัดปากน้ำ เราก็ก่ไป พอดิพนของมหาเปรียญองค์นี้แกล่ยมทองพอไปหลวงพ่อดัดปากน้ำบอกไม่รับ เราก็ก่ร้องให้ทำไมหลวงพ่อดัดไม่รับเราก็ก่พระจะมีทองได้ทีไหนละ อาจารย์มันไม่ดี ลูกศิษย์มันก็ค้งไม่ดี หลวงพ่อดัดปากน้ำไม่รับ บอกว่า อาจารย์มึงไม่ดี เลี่ยมพนทองมาไม่ดีแล้ว ก่เลยเดินออกจากวัด ที่นี้ค้งจะเป็นบุญของฉัน พอดิมาเจอพระอาจารย์มหาวิชัย ซึ่งเป็นหลานของหลวงพ่อดัด ท่านก็เรียกเข้าไ้ “เฮ้า เณรมานี้ซิ ทำไมเดินคอตกอย่ำนั้น” เราก็ก่บอกว่าหลวงพ่อดัดท่านไม่รับผม “เฮ้าเดียวไ้ด้วยกัน” ท่านก็พาไปหาหลวงพ่อดัดปากน้ำ บอกหลวงพ่อดัดว่า “ผมฝากเด็กคนนี้ ลักคนไ้ใหม่” ที่นี้หลวงพ่อดัดรับผมเลย จึงไ้เป็นลูกศิษย์ของหลวงพ่อดัดปากน้ำ ตอนนั้นก็ประมาณปี พ.ศ.๒๔๙๖ หลวงพ่อดัดท่านยังแข็งแรงอยู่

ฉันเคยสงสัยนะว่า หลวงพ่อดัดปากน้ำท่านอดอุตริมนุสสรธรรมมั่งเนีย ที่อัญเชิญพระพุทธรเจ้ามาได้ ท่านก็ชี้หน้า ไอ้เณรมึงอย่ำนะ หลวงพ่อดัดชี้หน้าว่าผม เห็นพระพุทธรเจ้าลอยเต็มหลังคาโบสถ์ “เฮ้ยมึงอย่า นึกดูคุณนะ มึงไม่เห็นจริงนี้หว่า มึงอย่าแกล้งพูดไ้นะ” เราก็ก่เจิบ เรานี้

หัวดีอ ไม่ค่อยเชื่อหลวงพ่อ

ไปอยู่ใหม่ๆ เราก็คะนองเลย กับเพื่อนเถรด้วยกัน เขาอยู่คณะเนกขัมมะ ต้มข้าวต้มกินกันเถอะ หลวงพ่อต่านไม่รู้หรอก ๓ องค์ ทำทายหลวงพ่อ มีผม มหาเสริม มหาพล ต้มข้าวต้มกินกัน ตั้งหม้อไปซื้อกับข้าวเต้าหู้ยี้ ที่นี้หลวงพ่อต่านรู้ ท่านบอกพวกมึงหยุดเลยนะ ถ้าไม่หยุดพรุ่งนี้จะประกาศชื่อ หลวงพ่อต่านรู้หมด ถ้าไม่รู้ท่านจะปกครองคนได้อย่างไร พระ ๓๐๐ เณร ๓๐๐ ชี ๓๐๐ ลูกศิษย์อีก ๓๐๐ จะปกครองคนได้ คนต้องเชื่อ หลวงพ่อต่านจะอยู่บนธรรมาสัน นั่งเทศน์อยู่ในโบสถ์ พระคุณของหลวงพ่อมากเหลือล้ำเกินกำหนด

หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านพูดจริงทุกอย่าง ไม่เคยโกหกทรอก เราหนีเที่ยว เขามีหนังฉายที่วัดนางชี วัดปากน้ำปิดประตูแล้ว สมัยนั้นหลวงพ่อต่านสร้างเป็นกุฏิ กุฏิใคร กุฏิมัน สำหรับให้คนอยู่ปฏิบัติธรรม เรา ๕ คน มหาพล มหาเสริม ผม เณรไร และเณรจัน “หลวงพ่อต่านไม่รู้หรอกเราหนีข้ามรั้วไปดูหนังกันดีกว่า” หนีไปเป็นประจำ วันนั้นหลวงพ่อเตรียม

ไม้ ทุกครั้งที่เราไปจะมีไม้ขีดกับไฟแช็คไป แต่วันนั้นไม้ขีดก็ไม่มี ไฟแช็คก็ไม่มี แล้วแต่ก่อนโบสถ์ของหลวงพ่อก็จะเก่าๆ โทมม เราก็มองเห็นแสงไฟวาบๆ อยู่ข้างโบสถ์ เราก็ “เฮ้ย! มีพระสุมบุหรี เราไปขอต่อयाดีว่า รีบเดิน เข้าไปขอต่อया พอไปถึงปรากฏพระองค์นั่นคือ หลวงพ่อวัดปากน้ำท่าน ยืนอยู่ “มึงมานี้ไอ้ตัวแสบ ไปเรียกไอ้พวกนั้นมาด้วย มึงนี่หนีเรื่อย กูตาม มึงทันมึงไม่ดูหนังสือเลยเนี่ย! มานี”

มหาเสริมก็บอก “หลวงพ่อกับรับ ยังไงผมก็รับผิดครับ” “คนที่รับ ผิดหลวงพ่อก็ไม่ตี แต่คนไม่รับผิดหลวงพ่อก็ตีมัน ไอ้ตัวแสบ ไอ้ตัวรู้เนี่ย!” หลวงพ่อบอกท่านชีมาทางเรา “ไอ้ตัวตันเรื่องตันยุ ยุให้ไปทำมิดิมีร้ายไปชวน เขาดูหนัง พอเย็นนะมึงเริ่มเลย จัดแจงเลยที่ไหนเขามีหนัง บอกเลยวัดนางชี วัดนางนวลมึงน่าจะรู้หมด มึงเป็นคนตันเรื่อง มึงมานี” “หลวงพ่อยาตีผม เลยนะครับ” “กูไม่ตีมึงแต่มึงต้องไปเรียนให้ตีนะไปเป็นแถวเลย” ท่านไม่ตี เราลืเสียรู้ ไอ้โธพระอะไรมาแอบสุมบุหรีให้เราเห็น พอบอก “หลวงตา ขอไฟหน่อย” “ไอ้ตัวแสบมึงมานี ตามไอ้พวกนั้นมาให้หมด” เราก็ตะลึงเลย ปกติท่านจะนั่งธรรมะไม่เคยคิดจะออกมาจากโบสถ์

ที่นี้คงเป็นบุญบารมีอะไรสักอย่าง เพราะปกติเราไม่ค่อยเชื่อ หลวงพ่อ แต่ครั้งนี้ทำให้เราคิดว่า หลวงพ่อก็คงไม่โกหก เรานึกว่าต้องเป็น ของจริง เพราะหลวงพ่อบอกทำให้เราเห็นทุกอย่าง ก็เลยไปนั่งหน้าโบสถ์ นั่ง ทรมาณตัวเราเองซิ ตัวเรานี้มันจะเป็นอะไรนะ...ก็ไม่เห็นมีอะไรนั่งไปนั่งมาก็เกิดแลเห็นสว่างโล่งเลย แล้วก็ค่อยๆ แคบลงๆ แล้วเห็นตัวของเราเอง ก็มาเล่าให้หลวงพ่อฟัง หลวงพ่อบอก “มึงรู้แล้ว” หลวงพ่อบอกว่าเรารู้ แล้ว เหมือนกับกู คราวนี้ก็นั่งเลย ท่านเห็นเรา เราเห็นท่านเหมือนกับเรานั่งคุยกัน ภายในคุยกันได้ เพราะฉะนั้นวิชาธรรมกายไม่ใช่ ของโกหก พุดล้อเล่นไม่ได้นะ ของจริงนะ เป็นปัจจัตตังรู้ได้เฉพาะตัวของเราเอง ไปเล่าให้คนอื่นฟัง เขาเห็นไม่เหมือนเราก็จะหาว่าเราบ้า

ต้องนั่งเองถึงจะรู้เอง ที่นี้ก็ต้อง
วิชาในโรงงานทำวิชา ซื่ออยู่
ปากหนึ่งพระเณรอยู่อีกปากหนึ่ง
หลวงพ่อนั่งกลาง หลวงพ่อท่าน
คอยนั่งตรวจคอยสั่งวิชา แม่ชี
ก็จะตอบว่าวิชาไปโน่น ไปนี่
จะเป็นอย่างนั้นๆ เราก็นั่งตาม
ไปเรื่อยๆ หลวงพ่อจะเป็นคน
สั่งแม่ชี คบคุมชี อีกทีหนึ่ง
อย่างแม่ชีทองสุข แม่ชีจันทร์
เขาก็ไปกันเต็มเยอะแยะ ไม่ใช่
ผมคนเดียวนะที่ต่อวิชา ก็นั่ง
ฟังเหมือนเราไม่ใช่ตัวเรา วิชา
ไปถึงไหนก็ไปถึงนั้น เคยนั่งดู
เหมือนกันว่าบางคนก็ไปไม่ได้
ไปไม่ทัน เพราะจิตไม่นิ่งแน่น
พอกลับเรียบร้อย เราก็เขียน
บันทึกลงในสมุด เวลาเราอยู่ข้างในนั้น เราจะมองเห็นกันหมด มีหลวงพ่
เป็นผู้นำ

คุณยายทองสุข ลำไฉน

คุณยายจันทร์ ขนนกยูง

แต่ก่อนจะมีแม่ชีทองสุข แม่ชีจันทร์เขาจะสนิทกับฉันเพราะ
ศาลาติดกัน อาจารย์อยากให้ฉันเก่ง ก็เลยไปให้แม่ชีจันทร์ แม่ชีทองสุขสอน
เราก็ไปนั่งธรรมะ อาจารย์ก็สั่ง “เฮ้ยมันนั่งให้ดีๆ นะ” ที่นี้เราก็นั่งหลับ
กรนครีอกๆ แก่ลุงคุณยายทองสุข คุณยายทองสุขแก่งง ยายจันทร์ก็แก่ง
เขาว่าวิชาไปอย่างนั้นอย่างนี้เราก็นั่งหลับ

ปกติทางเณรนั้นแม่ชีทองสุขกับแม่ชีจันทร์จะไม่รับสอนใครนอกจาก

ฉันท (ลุงสมจิตร) มหาพล มหาเสริม แม่ชีทองสุข เขาก็ทำให้ตัวของเขา เป็นผู้ชายได้ด้วยธรรมกาย ฉันทก็นั่งไปดูอย่างนี้ สามารถทำได้ ฉันทก็เอะ!... ทำได้ยังไงวะ...แกก็บอก “เฮ้ยอย่างนี้ก็แอบดูกุลี เราก็ไม่ว่าอะไร แม่ชี จันท์ก็เป็นลูกศิษย์ของแม่ชีทองสุข ทำหน้าที่เป็นหัวหน้าเเวร เดียวนี้ตาย กันหมดแล้ว

เราเชื่อหลวงพ่อกมาก เพราะเราประสบพบเห็นมากับตัวเราเอง ทุกอย่างที่ท่านพูดเป็นเรื่องจริง ก็เลยเลิกเรียนบาลี ไม่อยากได้ มานั่ง ธรรมะดีกว่า ก็เป็นเณรกันกุฎีหลวงพ่อดะพายยาม เดินตามหลวงพ่อกไป

มีโยมน้ำคนหนึ่งแกเป็นคนไม่เชื่อ เป็นผู้จัดการเดินเรือสมุทร แก ขับรถมาตั้งใจว่าจะฆ่าตัวตาย จะขับรถให้ชนเสาไฟฟ้า เราก็บอกอย่า อย่าฟังทำ อย่าทำในสิ่งที่ไม่เป็นประโยชน์ แกเปิดรถมาบอก “ห้ามผมทำไม ผมเสียใจ ผมอยากตาย” “ไปวัดดีกว่า ไปนั่งคุยกันที่วัด” จะเป็นดวง อุปการะยังงั้นไม่ทราบ พอผมบอก เขาก็เดินตาม ตอนเป็นเณรตอนนั้นไป บิณฑบาตที่ตลาดพลู ของก็เยอะ เขาก็ช่วยหิ้วของเดินตามมาที่วัด แล้ว มานั่งคุยกันว่า เวรกรรมมีจริง แล้วก็ได้ธรรมะ ต่อมาแกก็เป็นกัณฐิมาเรื่อย ติดสอยห้อยตามมาตลอด จะเอาอะไรให้หมด รถเก๋ง สร้อยคอ ๒๐ บาท แต่เราไม่เอา

หลงวิชากับหลวงพ่อก

ตอนหลวงพ่อกสดดังๆ ก็มีคนมาหลงวิชากับหลวงพ่อกเยอะ ทีนี้ น้ำก็พาคนทรงคนหนึ่งมาหาหลวงพ่อก นับถือเจ้าพ่อกอะไรไม่รู้ที่บ้าน คน ทรงนั้นมีสมบัติอยู่ใต้ถุนบ้าน มีคนจะทำให้คนทรงนี้ตาย เพื่อจะขุดเอาสมบัติ พอพาคนทรงมาหาหลวงพ่อก หลวงพ่อกก็บอกเณรไปนั่งธรรมะซิ ทีนี้มีมัน บินมาเลย ฟุ้งเข้ามาทางหน้าต่าง ร่างทรงร้องวืด เป็นตุ๊กตาหุ่นขี้ผึ้ง หลวงพ่อกก็ออกจากกุฎีมาเลย เอาแก้วมาครอบมันไว้ ครอบไ้ตัวหุ่น มันก็

บอกหลวงพ่อย่ายุ่งนะ จะเอาชีวิตคนๆ นี้ เณรก็อย่ายุ่ง มันก็วิ่งเข้ามาหาคนทรงทำเดี๋ยว เราก็บอกว่าหยุดนะ เรามั่นคนคือมันอยู่นอยู่แล้ว เราช่วยหลวงพ่อยู่แล้ว “ถ้ามันทำเขา ภูเอามันตายแน่” มันก็วิ่งมาเลยนะ แก้วอย่างหนาเลยนะครอบตัวมัน แต่มันวิ่งได้ จะเข้าไปหาคนทรง เราก็กินตัวเขาเอาไว้ มันถอยกลับ “มันถอยออกมานะ มันถอยออกมา ถึงตายแน่ถ้ามันไม่ถอย” พอสุดเสียงมันก็หมดวิชา ละลายกลายเป็นอากาศธาตุไปหมด

หลวงพ่อบอก “เณรดูซิ ตราสังข์ยังมีอยู่เลย มันทำได้ยังงี้จะเนี้ย ขี้ผึ้งมัดด้วยด้ายสายสิญจน์มันมาหมดเลย หุ่นขี้ผึ้ง ในนั้นมีหมดเลย มีเข็ม มีมิด มีหมดในตัว ถ้าเข้าตัวเข็มวิ่งแทงอวัยวะต่างๆ ตาย เรานั่งดูอยู่นะ มันวิ่งได้ แล้วคนที่ทำหมายถึงคนที่ส่งเจ้าหุ่นตัวนี้มาเป็นแขก แขกนี้มันเก่งจริงๆ ตัวฉกรรจ์เลย เขาจ้างมาไม่รู้กี่หมื่น จ้างมาคนทรง พอเสร็จเรียบร้อย คนทรงก็มากราบหลวงพ่อ หลวงพ่อก็ช่วยชีวิตเลยนะเนี้ย เลี้ยววินาทีเลยนะ เจ้าที่เข้าทรงมันก็เก่งทุกรูปแบบ เวลามันเอาผ้าปิดหน้านะ เนื้อเป็นกิโหลหายหมดเลย ไม่รู้หายไปได้อย่างไร เกลี้ยงเลยเหลือแต่ถาด แต่

เราก็มองเห็นนะ แต่ไม่พูด มันบอกว่า “เณรอย่าพูดนะ” เป็นเรื่องของเขา

หลวงพ่อกเคยพูดว่า “เณร...วัดปากน้ำ เนี้ยมีทองคำเต็มไปหมดเลยนะ” เราก็ส่งสัยทองคำจะมีจริงอย่างที่หลวงพ่อบอกหรือเปล่า แต่พอนั่งดู... ทองคำมีจริงๆ... เลี้ยงคนก็หมื่นก็แสนก็ล้านกินไม่หมด...วัดปากน้ำ กินไม่หมดทองคำเยอะแยะ สมัยนั้นถ้ามีคนบอก “หลวงพ่อบ้าไม่มี” มาแล้ว แป็บเดียวข้าวมาเลย “หลวงพ่อน้ำปลาไม่มี” เรือมาอีกล่ะ หลวงพ่อนั่งอยู่กุฏิ แต่เรือข้าวมา น้ำปลามา

หลวงพ่อบอกว่า “โยมทำไมถึงเอาข้าวมา” เขาบอกว่า “เพราะศรัทธามันเกิดเลยเอาข้าวมาวัดปากน้ำ” ทั้งๆ ที่แกก็ไม่เคยนับถือหลวงพ่อด้วยนะ แต่อยู่ดีๆ ก็นึกอยากจะถวาย

“หลวงพ่อนี้จะมีคนสร้างกุฏิใหม่” หลวงพ่อบอกว่า **“มี”** สำนักข่าวหนังสือพิมพ์มานั่งเฝ้ามาจับผิดหลวงพ่อลักพักหนึ่งคนมาแล้ว “หลวงพ่อน้อยอยากสร้างกุฏิสักหลังมีที่ว่างไหม” เล่นเอาไอ้หนังสือพิมพ์ถามเลยว่า “แก่นัดแนะกับหลวงพ่หรือไง” เขาบอกว่า “ไม่รู้เรื่อง อยากสร้างเฉยๆ แกจะทำไมฉันล่ะ” หลวงพ่อก็รู้ได้ใจว่าจะมีคนมาสร้าง มหัศจรรย์เกิดขึ้นเยอะ คนที่มาขอให้หลวงพ่อช่วยก็มีเยอะ บางคนมาบอกหลวงพ่อ ขอร้องให้บ้านพัง ท่านก็บอก “มึงไปเปลี่ยนน๊อตใหม่ซะ มันขึ้นสนิมก็พังอยู่แล้ว” เขาก็รีบไปขันน๊อตใหม่ บ้านแข็งแรงแน่นหนาทันที บางคนมาขอน้ำมนต์ “หลวงพ่อผมขอน้ำมนต์สักขันนะ” ตอนนั้นคนก็เยอะ หลวงพ่อนั่งรับแขกเรื่อยๆ ลักพักเขาเห็นหลวงพ่อไม่ทำอะไร เขาก็จะเอาน้ำมนต์ไปสาธิตทิ้งปรากว่าน้ำเป็นอย่างกับน้ำแข็ง สาธิตไม่ออก เขาก็รีบมาขอโทษหลวงพ่อ หลวงพ่อก็บอกว่า “กูทำให้มึงแล้ว มึงเททิ้งทำไม” ของหายก็มีมาถามหลวงพ่อ หลวงพ่อก็บอก “มึงไป เตี่ยวมึงก็เจอเองแหละ” แล้วเขาก็เจอขนาดบางคนญาติป่วยใกล้จะตายมาหาหลวงพ่อ หลวงพ่อบอก “มึงกลับบ้านไปเถอะ มันไม่ตายหรอก” เขาก็ไม่ตาย ไม่รู้หลวงพ่อก็รู้ได้ใจ

หลวงพ่อบอกว่า “หลวงพ่อก็รับเขาว่าหลวงพ่อกำลังจะตายแล้วสามารถรู้สัจธรรมได้ แล้วไม่ขัดในกลองนี้ก็มีที่ก้าน” หลวงพ่อบอกว่า “วางไว้ข้างๆ ขามึงนั่นแหละ” แล้วหลวงพ่อบอกก็สั่งให้ไปเรียกแม่ชีญาณกับแม่ชีติธา ๒ คนเข้ามา แล้วหลวงพ่อก็สั่งให้แม่ชี ๒ คนเข้าที่ไปตามพ่อตาของเขา มาเข้าร่าง พอเข้าร่างแล้ว ท่านก็บอก “เอ้าคุยกับเขา” พอเข้าร่างปุ๊บก็บอกเลยว่า “มึงมาทำตายหลวงพ่อดปากน้ำ มึงวอนหัวขาดซะแล้ว นี่กูพอมึง ไอ้แหม่มมึงนี่มันไม่เข้าท่า” แล้วก็บอกให้เสร็จเลยว่า

ไม้ขีดมีกี่ก้าน เงิน
ทองอยู่ที่ไหนๆ ให้
ไปชูดเอา พอเขาไป
ชูดก็เจอหมด ตอน
นั้นเรานั่งอยู่ข้างๆ
หลวงพ่อกอยต้ม
น้ำร้อน หลวงพ่อ
จะเรียกเราว่า ไอ้ตัว
แสบ ไอ้ตัวแสบไป

ต้มน้ำร้อน ที่เรียกเราว่า ไอ้ตัวแสบ เพราะเราคือไม่ค่อยเชื่อท่าน
อย่างพระของขวัญ เราก็คิดว่า “อะไรกันนักกันหนาใครก็อยากได้”
ท่านบอกว่า “มึงนะไม่รู้คุณค่าต่อไปมีเงินแสนก็หาไม่ได้” ตอนนั้นก็หา
ไม่ได้แล้ว

อย่างเรื่องดับดาวนี้เป็นของเล่น เรียกฝนก็ได้ พายุมันจะเกิด
เราจะไม่ให้เกิดก็ได้ พระพุทธเจ้าตรัสบอกพระอานนท์ว่า พระโมคคัลลานะ
เก่งทางฤทธิ์นะ พระสารีบุตรเก่งทางธรรมะมีปัญญา พระอรหันต์แต่ละ
องค์เก่งไม่เหมือนกัน อย่างองคุลิมาล ช่างคนเป็นหมื่นเป็นแสนตัดนิ้วมือ
สร้างเวรกรรมเพราะอยากเป็นเจ้าโลก อยากสำเร็จทุกอย่าง จนเกือบจะ
ฆ่าแม่ พระพุทธเจ้าไปห้ามไว้ องคุลิมาลวิ่งไล่ตามพระพุทธเจ้า บอกให้
หยุดก่อนๆ พระองค์ก็บอกว่า “เราหยุดแล้ว แต่ท่านยังไม่หยุด” องคุลิ-
มาลคิดว่า จะหยุดได้ยังไง วิ่งตามเท่าไรก็ไม่ทัน พระพุทธเจ้า ท่านหยุด
ฆ่าคน หยุดความเลวความชั่ว และใจท่านหยุดแล้ว พอองคุลิมาลได้ฟัง
ธรรมก็เกิดดวงตาเห็นธรรม ทั้งมืดขอบวช องคุลิมาลจากโจรมาเป็นคนดี
เป็นพระอรหันต์ ตอนแรกคนก็เกลียด พากันขว้างปาหินใส่ บางคนก็กลัว
มีผู้หญิงคนหนึ่ง วิ่งหนีท่านแล้วไปติดอยู่ที่รั้ว เป็นผู้หญิงท้องแก่ ท่านก็ตั้ง

ลัจฉริยฐานว่า ข้าพเจ้าเลิกแล้วจากความชั่วจากการเบียดเบียน ขอ
 น้อมหญิงจงคลอດด้วยความสวัสดิภาพ ผู้หญิงคนนั้นก็คลอດลูกอย่าง
 ง่ายตาย

วิชาธรรมกายนี้เป็นของจริงไม่ใช่ของเล่น หลวงพ่อบอกว่า “หยุด
 นั้นแหละ เป็นตัวสำเร็จ” เราเคยคิดว่า “เอ...หลวงพ่อก่อนนี้ เก่งนี้หว่า
 ท่านมีดีแต่ท่านไม่อวด” เวลาท่านสอน เราก็นั่งฟัง “มึงไม่ต้องพูด กูรู้”
 หลวงพ่อพูดให้เราได้ยิน แหม! หลวงพ่อผมไม่ได้ว่าอะไรหลวงพ่อลึกหย่อย

จิตใจเรานับถือท่าน ศรัทธาท่าน ศรัทธาเกิดขึ้น บารมีเราก็ก่ก่ขึ้น
 คนเราถ้าไม่มีศรัทธา บารมีไม่มีหรอก ความนับถือ ความเลื่อมใส ต้อง
 ประกอบด้วยการปฏิบัติจริง นึกถึงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ หลวงพ่อ
 วัดปากน้ำให้เชื่อเหตุ เชื่อผล อย่าไปเชื่อเพราะคำโกหกว่า เขาคนโน้นเก่ง
 คนนี้เก่ง ต้องไปดูว่าเขาเก่งยังงี้ ธรรมะนั้นมี ๓ อย่าง คือกุศลสารธรรมา
 อกุศลสารธรรมา อัปยาคตาธรรมา บางทีเราเคืองเขา น้อยอกน้อยใจนี้
 เป็นอกุศล บางทีอยู่เฉยๆ ก็คิดอยากจะทำบุญ นี่ใจเป็นกุศล บางครั้งก็
 รู้สึกเฉยๆ เรื่องนี้ พญามารเขาไม่ให้รู้หรอก รู้แล้วตาย หลวงพ่อบอกว่า
 “ช่างมันเถอะ เกิดมาทั้งที ถ้าไม่ตีก้อยไม่ได้ เกิดมาหาแก้วเจออแก้ว
 แล้วไม่ก่จะเกิดมาทำไม”

ท่านสอนให้เราเข้าใจตัวเอง รู้จักตัวเอง คนเราถ้าไม่เข้าใจตัว
 ของตัวเองแล้วยังใช้ไม่ได้ ก็เหมือนกับคนเราถ้าไม่รู้ว่าเราคือใคร มายังงี้
 ที่เป็นตัวตนอยู่นี้มาทำไม ท่านบอกว่า ตัวเรามีธาตุทั้ง ๔ คือดิน น้ำ ลม ไฟ
 ธาตุทั้ง ๔ มาประชุมรวมกัน เกิดมาเป็นตัวเป็นตน เผลอแล้วก็เป็นเจ้าธาตุ
 ไม่ใช่ตัวของเรา แต่ตัวจริงของเรานั้นมีอยู่ข้างใน ตัวเรามี ๑๘ กาย กาย
 ผ้น กายละเอียด เรียงกันไปเรื่อยๆ เลย คนเราถ้าตาย กายข้างนอกก็ตายไป
 แต่กายข้างในไม่ตาย พูดแล้วก็เหมือนโกหก ถ้าไปเห็นแล้วมันจึงจะคุยกัน
 ได้ สมมติว่าเราผ้น ตัวผ้นนั้นแหละสำคัญ เราต้องรู้แจ้งเห็นจริงในตัวเรา

ว่าเรามีอะไรในตัวเรา เราไม่เชื่อตัวเราแล้วเราจะไปเชื่อใคร แก่งเล็งเขาก็ได้ แก่งเล็งตัวเองก็ได้ ตัวเราเองทั้งนั้น สรุปความแล้วมันมีเหตุ มีผลเกิดกับตัวเรา หลวงพ่อวัดปากน้ำ จะบอกให้ภาวนาไปเรื่อยๆ สัมมาอะระหังๆๆ แล้วก็ไปตกบ่อของใจ บ่อกว้างๆ กว้างมากเลย จิตตกอยู่ในตัวเรา ตัวเราค่อยๆ สว่างๆ ไปเรื่อยๆ เห็นทุกดวงและเห็นในสิ่งที่เราไม่เคยเห็น เขาบอกว่าอันนี้ไม่จริงนะ ถ้าไม่ทำแล้วจะไปรู้ได้อย่างไร มันต้องทำถึงจะรู้ เราจะเห็นตัวเรา ตอนนั้นมันจะขยายไปก่อน พอเราตกหลุมจะขยายออกไป เรามีสติสัมปชัญญะ ก็เห็นจุดเล็กอยู่ตรงนี้เอง เห็นตัวเอง แล้วไม่คิดอะไร เราก็นั่งดูไป ทำไมมีหลายๆ ตัว หลายๆ กาย มีไปเรื่อยๆ เราเห็นในสิ่งที่ไม่เคยเห็น อย่างเช่นญาติหรือพี่ก็เห็น “มาเิงนะ” เขาถาม “ก็นั่งสมาธิมาเนี่ย” เขาเดินเป็นแถวตายนาคาทีหนึ่งเยอะ บางคนก็พิการไป บางคนก็สภาพต่างๆ กัน จะมีศาลาพักคน บางคนหิวน้ำ แต่ไม่มีน้ำกิน หิวข้าวแต่ไม่มีข้าวกิน เพราะไม่ได้ทำบุญมา เขาก็คิดเลยคนนี้น่าบ่นหนัก บาบหนา เหมือนตีตัว เราจะเห็นพี่ป้าน้ำอ้าวว่าทรมาณขนาดไหน

วิชาธรรมกายเป็นวิชาที่หลวงพ่อบ้านค้นพบขึ้นมา จากสิ่งที่มีมาก่อน หลวงพ่อบ้านศึกษามาจากพระพุทธเจ้า คำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าไม่เคยโกหกใคร หลวงพ่อบอกว่าใครนับถือศาสนาพุทธ จะมีแต่ความสุข เรื่องเวรมีจริง กรรมมีจริง ฉะนั้นเล่าเรื่องหนึ่งให้ฟัง เรื่องของคนดูถูกแม่ แม่รักลูกปานดวงใจ ส่งเสียลูกเรียนจบ สอบเป็นนายทหารได้ แม่ก็รำพันว่า “ลูกเอ๋ย แม่ไม่มีหลาน ด้วยความรักลูกจะหาเมียมาให้ ตอนแรกลูกก็บอกไม่เอา เมียมาจะมีภาระมากมายก่ายกอง ต่อมาก็แต่งงาน เมียเที่ยวอย่างเดียว ไม่สนใจบ้านช่อง ฝ่ายแม่ก็บอกลูกชายว่า เมียซักจะไม่ค่อยดีแล้วนะ เมียก็เคือง คิดจะกำจัดแม่ยาย ให้ลงมานอนใต้ถุนบ้านจะได้ไม่ต้องพูดมาก อะไรไม่ดี ก็พูดกรอกหูสามี แม่พินะ สกปรกจังเลย ทำอะไรก็สกปรก สามีก็ให้แม่มานอนใต้ถุนบ้าน พอเอาข้าวไปให้กิน

พี่ดูซิ แม่ทำงานแตกหมดเลย ทำ
 ได้ยังงี้ พี่ให้ลูกน้องของพี่เอา
 มะพร้าวมาชูดแล้วเอากะลาใส่ให้
 แม่กินดีกว่า ที่นี้ลูกก็ดู ทำไมแม่
 ถึงทำอย่างนี้กับย่า ส่วนพ่อก็ตาม
 ใจเมีย เมียว่ายังงี้ก็ตามใจ ผล
 สุดท้ายก็ถามพ่อ พ่อๆ ทำอะไร?
 พ่อก็บอก “จะทำกะลามะพร้าวไว้
 ใส่ข้าวให้ย่ากิน” “พ่อทำให้ผมชุด
 หนึ่งนะ” “มึงจะเอาไปทำอะไร”
 “เวลาพ่อแก่ผมจะเอาไว้ใส่ข้าวให้
 พ่อกิน” พ่อสะอึกเลย ย่าเขาไม่มี
 อะไร งานย่าก็ไม่เคยทำแตก มีพ่อคนเดียวที่เข้าใจยาผิด ก็เข้าไปกราบ
 ขอโทษ แล้วไล่เมียไปที่อื่น ตอนนั้นเขาก็กลับมาใช้กรรมเพราะลูกสะใภ้
 ตัวเองทำยิ่งกว่าอีก ดูไม่จิต...

หลวงพ่อบอกว่า โลกจะเสื่อมลง ศาสนาไม่เสื่อม คำพูดไม่เสื่อม
 หนังสือไม่เสื่อม คนนะเสื่อมจากศีลธรรม ไม่รู้จักคุณพ่อคุณแม่ พ่อแม่พูด
 อะไร ไม่เชื่อ ความกลัวความละอายไม่มี แล้วโลกจะไปเหลืออะไร สมัย
 โบราณรักษาวลสงวนตัวไปไหนก็เป็นกุลสตรี เดียวนี้มีพี่ไหน นึกจะด่าก็ด่า
 นึกจะว่าก็ว่า หลวงพ่อพูดเลยว่า ความนึกความคิดของคนไม่มีเหลือ อย่า
 ให้คนชั่วขึ้นมามีอำนาจ ต้องให้คนดีขึ้นมาปกครอง ถึงจะอยู่ร่มเย็นเป็นสุข
 แต่ก่อนหลวงพ่อบอกให้ฟังว่า ต่อไปยุคเอ็ง จะได้เห็นปราสาท ๓ ฤดู เรา
 หัวเราะไม่เชื่อต่อมาเดี๋ยวนี้มีคอนโดตูดแอร์ขึ้นมาหลับสบายเหมือนปราสาท
 ๓ ฤดู ให้ร้อนก็ได้ ให้หนาวก็ได้ ท่านกำหนดรู้ไปหมด คลองจะเป็นถนน
 ถนนจะเป็นเลนขนมจีนนะ หม้อดินต่อไปจะไม่ต้องหุง มีหม้อทิพย์เปิดปูป

ติดบ๊ีบ จะมีหุทิพย์ ตาทิพย์ เราลีหัวเราะ หลวงพ่อพูดไปเรื่อย ต่อมาท่าน
มรณภาพแล้วเราก็ได้คิดว่าเราไม่ทันเกมส์ท่าน เดียวนี้มีหม้อหุงข้าว เปิด
บ๊ีบติดบ๊ีบ โทรทัศน์ก็มี อยากดูช่องไหนก็เปิดดู เหมือนเรามีตาทิพย์ หุทิพย์
ก็มีโทรศัพท์ติดต่อสื่อสารกันได้ ฮัลโหลๆ ก็พูดกันรู้เรื่อง พระที่เก่งกล้า
สามารถในประเทศไทยยังมีหลายองค์ แต่ไม่รู้อยู่ไหนบ้าง ทัวไปหมด
ท่านเก่งจริง ช่วยบ้านเมือง บางท่านอยู่ตามป่าตามเขา เขาไม่วุ่นวายหรือ
อยู่ต่อมาเราก็อยากลี้ก ไปขอหลวงพ่อลี้ก หลวงพ่อก็บอกว่า อยู่ไม่ได้ก็ลี้กไป
ไปปฏิบัติเอานะ หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านรู้แจ้งเห็นจริง ท่านเก่ง มันต้อง
ทำใจนะ มันต้องเข้าใจในตัวเราก่อน เราเข้าใจตัวเราดีหรือไม่ พอเราเข้าใจ
ในตัวเรา เราก็คจะรู้ว่า เอ..กิเลสเรามันยังหนาอยู่หรือเปล่า นี่เป็นเหตุ
เป็นผลว่าเราจะทำอะไรต้องจากตัวเราอันดับแรก คนอื่นเขาไม่ทำให้เรา
ได้หรือ เราต้องทำให้ได้ทีละก้าว หากเขาว่าเรา เราไม่โมโห นั่นใช่ได้
เขาว่าเดียวเขาก็เจียบไปเอง เขาต่ำ เดียวเขาก็เสียแห่งไปเองและก่อน
ที่จะเล่าเรื่องตัวเองให้คนอื่นเขาฟัง เราต้องเข้าใจตัวเอง เราต้องเข้าใจว่า
วันเวลาล่วงไป เราได้อะไรจากตัวเราเองบ้าง คนเราอย่าปล่อยวันเวลา
ให้ล่งไป โดยไม่ได้ใช้มันเลย มันก็ใช้ไม่ได้ เวลามันผ่านไปแล้ว เรียกกลับ
มาไม่ได้ ถ้านั่งพูดปาวๆ แต่ตัวเองไม่ปฏิบัติก็เป็นความชั่วของเรา เรา
ต้องใคร่ครวญเสียก่อนแล้วจึงทำ พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่า **“นิ สัมมะ กรณัง
เสยโย” ใคร่ครวญเสียก่อนแล้วจึงกระทำ** ทั้งหมดที่เล่าให้ฟังนี้ เป็นสิ่ง
ที่ฉันได้มาจากหลวงพ่อดปากน้ำ

และนี่ก็เป็นเรื่องจริงที่ได้รับการถ่ายทอดจากคุณลุงสมจิตรฉวีรัศมี
วัย ๖๖ ปี ที่ประกอบไปด้วยธรรมะที่ลี้กซึ้ง และเรื่องราวความมหัศจรรย์
อันน่าทึ่ง จากประสบการณ์จริงที่เคยอยู่ร่วมยุคกับหลวงพ่อดปากน้ำ
ภาชีเจริญ

ป้าจินตนา โอสถ

ปาจินตนา โอสส

หลวงพ่อดปากน้ำ ภาชีเจริญ
เปรียบประดุจร่มโพธิ์แก้วที่ให้ความร่มเย็น
แก่ทุกชีวิตที่ได้เข้ามาอาศัยใต้บารมีท่าน
เปลี่ยนชีวิต จากผู้ทุกข์ยากให้มีความสุขในเส้นทางอันดงาม
ความเมตตาของท่าน ไม่มีประมาณ ทุกคนที่มาเจอท่าน
ต่างก็รู้สึกว่ เหมือนได้พบบิดาบังเกิดเกล้า
ที่เคยพลัดพรากจากกันมานานแสนนาน
ดังชีวิตของคุณหมอจินตนา โอสส
แพทย์แผนโบราณ วัย ๗๐ ปี ที่ยึดมั่นในความดีงาม
และธรรมะที่หลวงพ่อดปากน้ำสอน กล่าวได้ว่าการได้ชีวิตที่เปี่ยมสุข
เพราะหลวงพ่อดปากน้ำ เป็นผู้ให้ชีวิตอย่างแท้จริง

ก่อนที่จะมาพบหลวงพ่อดปากน้ำนั้น ตอนเป็นเด็กลำบากมาก
กำพร้าแม่ตั้งแต่สงครามโลกครั้งที่ ๒ ตอนนั้นลำบากมาก ตอนนั้นรู้สึกว่
แม่อายุ ๔๐ กว่า ก็มาเสียชีวิต แม่มีลูกทั้งหมด ๑๑ คน แม่ป่วย เป็นโรค
หวับลูกบิด พยายามรักษา ค่าเข้มนิดยาเข้มลละ ๑๕๐ บาท สมัยนั้นแพง
มากนะ ๑๕๐ บาท พอครบกำหนดที่แม่คลอด แม่กับน้องที่อยู่ในท้องก็เสียชีวิต
ตอนแม่เสียชีวิตลำบากมาก แม้แต่โลศศพก็เอาเตียงนอนมาทำโลศ ลูกร้องไห้
ระงม แม่เสียก็เหมือนแพแตก ชีวิตก็ระหกระเหิน น้องที่เหลือก็ย้งเล็ก ๆ

กำลังเรียนอยู่ ป.๔ การเรียนก็จำเป็นต้องหยุดชะงัก แต่เป็นคน
ชอบทำบุญ หลังจากแม่เสียก็ทำบุญมาก ทำบุญใส่บาตร สมัยก่อนต่าง-
จังหวัดเขามีการเกี่ยวพันกับเรื่องข้าว ที่นี้เราก็ลองไปทำการค้าขายข้าว
รับสีข้าว ข้าวเปลือก ๑๐ ถัง จะได้ข้าวสาร ๔ ถัง ครึ่งถึงนั้นเราก็กได้มา

ทำงานโอโห แฉวเรือคนเดียววันะ จ้างเด็กมาคนหนึ่งอายุ ๑๒ ขวบ ส่วน ดิฉันอายุย่างเข้า ๑๔ ลำบากมาก ที่นี่เรือล่มเพราะคลื่นเรือใหญ่ ข้าวหายหมดทั้ง ๒ ครั้ง แล้วต้องใช้หนี้เขาอีก เราก็สู้ต่อไปไม่ท้อแท้ทำงานใช้หนี้ เขาหมดก็แทบแย่ บางครั้งเรือไปติดฝักตบกว่าจะถึงบ้านก็เที่ยงคืนก็มี อาหารการกินไม่ต้องพูดถึง ข้าวเปล่ากับน้ำปลาก็นับว่าดีที่สุดแล้ว จิตใจ ครุ่นคิดอยู่แต่ว่าอยากจะบวชชิตีกว่า สมัยเด็กนั้นนับถือลัทธิศาสดามาก อยู่มาวันหนึ่งเรือมาติดอยู่หน้าวัดป่าพฤษ อ.บางปลาม้า ก็มาเจอแม่ชี คนหนึ่ง แม่ชีกล่าวถึงธรรมะ กล่าวถึงหลวงพ่อดาวพิกน้ำว่า วัดปากน้ำ ะมีแม่ชีมากมายจึงอยากจะบวช มากับเพื่อน ๒ คน เพื่อนจะพาสามีมา เข้าเป็นทหารที่กรุงเทพฯ นั่งเรือมากับเขา มีกำนันมาด้วย กำนันนี้จะเอา หมอมาขายไม่จริงใจที่จะให้เราบวช เราก็กอบารมีของพระพุทธเจ้า ตอน เด็กๆ นึกถึงพระพุทธเจ้า ทั้งที่ไม่รู้จักว่าพระพุทธเจ้าท่านคือใคร แล้วขอให้มาถึงวัดปากน้ำ

ภรรยาของกำนันก็มองหมอ แล้วก็ว่าหน้าตาอย่างหมอนี้ยังเด็ก ไม่น่าจะบวชชิตี น่าจะอยู่ทางโลก ไปพักบ้านคุณนายที่เทเวศน์ ลูกชายของคุณนายเป็นกัปตันเดินเรือ เขาอยากให้หมอแต่งงานกับลูกชายเขา หมอ ก็บอกว่า ถ้าจะแต่งงานให้บวชสัก ๑๕ วัน แต่ในใจคิดว่า บวชแล้วจะไม่สึก แน่นนอนจะเกาะผ้าขาว จะอยู่กับหลวงพ่อดาวพิกอ้อนวอนจนเขาใจอ่อน เสร็จแล้วก็บอกให้กำนันพาไปส่งที่วัดปากน้ำ แต่กำนันหลอกพาเลี้ยวลดศเคี้ยว ในใจตอนนั้นคิดถึงแต่หลวงพ่อดาว ทั้งที่ไม่รู้จัก “หลวงพ่อดาวช่วยลูกด้วย” ลูกนี้ แยกแล้ว เพราะกำนันบอกให้เป็นเมียน้อยเขาดีกว่า จะได้อยู่อย่างสบาย (สมัยนั้นกำนันเป็นคนมีอิทธิพลมาก) ก็นึกให้หลวงพ่อดาวช่วยลูกด้วย ให้ دلใจให้เขาไปส่งให้ถึงด้วย ดิฉันยกมือไหว้อ้อนวอนแล้ว อ้อนวอนอีกจนกำนัน แกใจอ่อน ผลที่สุดก็พามาส่งถึงวัดปากน้ำ

สมัยก่อนหลวงพ่อดาวลำบากนะ มีศาลาก็เก่ามาก มีโรงครัวเล็กๆ

กฎีกี่ไม่มี หาพระองค์ไหนที่จะเหมือนหลวงพ่อก็ไม่มีเลย ท่านเป็นพ่อในสายธรรมจริงๆ ท่านเมตตาคนยากคนจน ท่านต้อนรับ พอไปถึงท่านแล้ว ท่านก็ถาม “ลูกมาจากไหน” ก็บอกว่ามาจากสุพรรณ ท่านให้เขามาส่งเมียท่าน เขาก็ยินดีให้ไปเจอที่บ้านคุณนาย ให้มาบวชแค่ ๑๕ วันเท่านั้น แล้วให้สึก

พอมาถึงหลวงพ่อก็นั่งสมาธิ จิตใจก็บริสุทธิ์ เหมือนกับขึ้นสวรรค์ นั่งสมาธิไป ๗ วันก็เห็นแสงสว่าง แล้วฉันเห็นแม่ที่ตายไป เหมือนกับเรานั่งสมาธิ แล้วจิตล่องลอยไปเห็น แม่นั่งเสื้อผ้าสีขาว ตอนแม่เสียชีวิตนั้น หมออายุประมาณ ๑๓ ปี มาบวชก็เห็นหน้าแม่ เห็นว่าแม่คลอดลูกตายและไปอยู่กับน้องที่ตายด้วย

แม่ชีจินตนา โอสภ

พอไปเล่าให้พ่อฟังพ่อก็บอกว่า เหมือนกับที่พ่อฝัน อยู่ในสภาพเดียวกันเลย

ตอนที่ไปเห็นแม่นั้นแม่ชีคุมไป แม่ชีจะสอนธรรมะ หลวงพ่อก็ให้นั่งกับแม่ชีรู้สึกจะเป็นแม่ชีล่อม พอได้ธรรมะแล้วหลวงพ่อก็บอกว่า “เอ็งได้ธรรมะ เอ็งพยายามนะ” โดยมากหลวงพ่อก็จะพูด เอ็งมีบุญนะ เป็นภาษาโบราณ หมอเป็นคนแฉะเร็วเก่ง แม่ชีเลยให้หมอเป็นคนแฉะเร็ว ขยันไปแฉะเร็วแต่เข้าไปกับคุณแม่ท้วม แฉะเร็วไปซื้อกับข้าวมาถวายพระ แล้วสายๆหน่อย กว๊ายเดี่ยวเรือกี่มา ก็ไปซื้อมาถวายหลวงพ่อก็ หลวงพ่อก็ถามเรื่องราวว่า “**ปฏิบัตินะลูกนะพยายามนะ นั่งถึงไหน ให้ตั้งจิตให้แน่วแน่**” สมัยก่อนจะมีสอนธรรมะบนศาลา ศาลาเก่ามาก จุคนได้เป็น ร้อยๆ คน เยอะมากเลย มาจากทุกหนทุกแห่ง แล้วก็มิโรงครัวเก่า ถึงอย่างนั้นหลวงพ่อยังเลี้ยงพระได้เยอะ ปัจจุบันศาลาที่ฉันภัตตาหารสมัยก่อนเป็น

โรงครัวเก่า แต่ที่นี่โรงครัวเก่าก็ไปติดริมแม่น้ำ ตรงศาลามีศาลาเล็กๆ มีเรือจอด แล้วศาลาอีกหลังก็ถัดไป เก้ามากเลย ตรงที่หลวงพ่อรับแขก ตอนนี้เป็นประชาสัมพันธ์ของวัดปากน้ำ

พอมออยู่ครบ ๑๕ วัน เขาก็มาตามให้สึก ทั้งกำนัน เมียกำนัน กับลูกคุณนาย เขาชี้หน้าด่าว่า ไหนจะบวชแค่ ๑๕ วัน เราก็ปล่อยให้เขา ด่า แล้วก็ภาวนาให้หลวงพ่อบรรเทา ขณะนั้นแม่ชีท้วมมองเห็นพอดิ แม่ชีท้วมรู้สึกเสียใจว่าไม่อยากสึก ท่านก็เรียกหมอเข้าไปหา แล้วให้รีบไป ประเคนอาหารพระทำให้เราได้โอกาสขอตัวออกมา หลวงพ่อตั้งชื่อให้ใหม่ ตั้งแต่มารถึงชื่อว่าจินตนา ชื่อเล่นแต่ก่อนชื่อว่า ทุกข์ แม่เป็นคนจีนพูดไทยไม่ได้ พ่อเป็นคนไทยไปแต่งงานกับแม่ที่ชวเกา หลวงพ่อพ่อบรรเทาเห็นว่าเราจะไม่สึก แล้วสติปัญญาที่ดี หลังจากช่วยแม่ชีท้วมอยู่ที่โรงครัวได้ ๑ พรรษา ท่านก็ให้ไปเข้าทำวิชา หมออยู่กับคณะทำวิชาสมัยก่อนจะได้ยินแต่เสียงท่าน เป็นช่องเล็กๆ หลวงพ่อส่งอะไรก็ทางช่องเล็กๆ ช่องขนาดจานลอดได้ แยกกันระหว่างพระกับชี แล้วนั่งสมาธิ จะมีเป็นเวร เวร ๑ เวร ๒ เวร ๓ หมออยู่เวรที่ ๒ ตั้งแต่ ๒ ทุ่มถึง ๒ ยาม

สมัยนั้นรู้สึกจะ พ.ศ.๒๔๙๓ หลังสงครามโลกแล้วคณะทำวิชาชุด ๑ ก็มีแม่ชีถนอม แม่ชีถนอมนะท่านเก่งมาก ตอนนั้นเสียแล้ว แม่ชีได้ย้ายไปอยู่อ่างทองตั้งสำนัก ตอนนั้นยังมีสำนักอยู่ ตรงข้ามกับวัดทองคั้ง ชุดหนึ่งจะมีหัวหน้าคนเดียว แม่ชีจันทร์อยู่รุ่นแรก มีแม่ชีจันทร์ แม่ชีรั่มภา แม่ชีทวีพร อยู่เวร ๑ แม่ชีรั่มภาเป็นคนดีมาก แม่ชีชั้นก็ดีมาก แม่ชีชั้นรักดิฉันมากคือคนแก่จะมีอะไรก็ให้ท่านหน่อย เดี่ยวท่านก็เมตตา สมัยก่อนเวรฉันมีแม่ชีถนอม เวรฉันมีมากที่สุด แต่ไม่ค่อยมีใครกลับมาวัดกันคือออกไปแล้วก็ไปเลย ไม่กลับมาทำบุญที่วัดอีก แล้วชีวิตก็ลำบาก

หลวงพ่อบรรเทาเห็นว่า “เออ...สมาธิ ใช้ได้ ก็ตั้งเป็นอาจารย์สอนธรรมะ ไปสอนที่สุพรรณ มาวัดก็เอาข้าวสารมาให้ มีชื่อเสียงเรียงนามขึ้น

มากี่เพราะเขานับถือหลวงพ่อดปากน้ำ บอกเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อด ใครๆ ก็เลื่อมใส เราก็นั่งสนทนาธรรมะ คนเฒ่าคนแก่เขาก็มา สมัยก่อนเสียได้ ปล้นจี้กัน หมอกำลังนั่งสมาธิอยู่ มาละถามว่า “คนที่ถูกจับไปจะตายหรือ เป็นเราดู เราก็บอก... คนที่ถูกจับไปนี่ตาบอดนี่ ไม่ตายหรอก...” อีกทีหนึ่ง วัควายหาย กำลังสอนๆ อยู่นะ “แม่ชีวัควายตั้งแต่หัวค่ำ ยังไม่เจอนะ” เราก็ตีงเข้าไปในสมาธิ กายซ้อนกายเข้าไปในกายมนุษย์ กายทิพย์ กายพรหม กายอรุณพรหม กายธรรมไปจนถึงกายอรหันต์ ขยายออกไปตอนนั้น เชี่ยวชาญมาก มองไป “วัควายนี่มอๆ ไซ้ไหม” สิ้นไม่ดำนะ ขาวๆ นะ มันติดอยู่ในป่าช้า อยู่ตรงนั้นนะไปหาเถอะ

ส่วนมากเขาเชื่อนะ คนแก่คนเฒ่ามานั่ง คราวนี้แหวนหาย เราก็นั่งๆ เอ๊ะ...รู้สึกว่ามีอยู่ในกอกอหุ้ยนะ สีแดงเทรอ ไปหาตรงนั้นก็เจอ วิชาของหลวงพ่อนี้ขลังมาก

สมาธิตอนเด็กๆ พุดแล้วก็อัศจรรย์ พอทำอยู่กับหลวงพ่อดรีก อดไรก็ได้เลย ตอนนี้อยู่ตอนนั้นไม่ได้ พอดตอนเช้าๆ ออกมาทานข้าว คนในโรงครัวกับคนทำวิชาเขาจะแยกกัน ...ขณะที่เราเดิน จิตจะสว่างหมด จะเห็นดวงใสอยู่ในกาย จะมองเห็นหน้าคนไม่ชัด ใจจะติดอยู่แต่ข้างใน

หลวงพ่อดท่านเห็นว่า หมอเป็นเด็กฉลาดและคล่องแคล่วในตอนแรกเลยนั้น ท่านให้ไปฝึกแก้โรคที่ตรงประสาทสัมพันธ์ ฝึกแก้โรคก็ไม่ยากหรอก ท่านบอกว่าพวกนี้มันมีเหตุมาหลายอย่าง มนุษย์เรามี ๒ สาย คือ สายดำกับสายขาว สายขาวคือสายธรรมะของเรา ก็พยายามให้แสงสว่างให้มีความสว่างใสอยู่ตลอดเวลา สายดำของเขา เขาก็สั่งให้ทำบาป ยิ่งทำเลวร้ายสกปรกโลสมม ไปผิดศีล ผิดธรรม เขายังชอบมากเลย สายดำเขาให้กำลังความชั่วอย่างนี้ แต่สายเราสายขาวก็ให้กำลังแต่ธาตุธรรมฝ่ายดี

หลวงพ่อดจะแยกธาตุ ท่านจะบอกว่าสายดำมันมาแยกอย่างนี้นะ

จะเกิดอะไรขึ้นมาท่านก็ให้ช่วยทำให้สว่างไสว ให้แม่ชีช่วยทำด้วย แต่ที่นี้แม่ชีน้อยเหลือเกิน มีแค่ ๓๐-๔๐ คน ไม่พอ เพราะการทำวิชาต้องใช้คนเยอะ เวลาทำวิชาใช้ว่าใจทุกคนจะนิ่งแน่นตลอดหมดทุกคน สามารถดังไปได้เรื่อยๆ มีที่หลับที่ตื่นก็มี หลวงพ่อท่านก็จะคอยปลุก คือท่านจะเรียกเรียกที่ไรตื่นทุกที่ ได้ยินทุกที่ หลวงพ่อเหมือนท่านจะได้หลับเลย อยู่ทุกกะ และได้ยินเสียงท่านตลอด

คนที่จะมาแก้โรคในสมัยนั้น จะมาส่งกระดาษให้หลวงพ่อ หลวงพ่อก็กังวาดูแลให้ด้วยนะ แก้ให้ด้วย ต่ออายุให้ด้วย ก็ทำกันเลย ทุกคนช่วยกันทำ ทำกันหลายๆ คนมีพลัง ตอนเย็นที่ข้างนอกห้องทำวิชา ถ้าไม่เจอหลวงพ่อก็นั่งแม่ชีนั่งแก้ โดยขอबारมีหลวงพ่อ อย่างบางคนปวดหัวเราก็นั่งเอากายในกายซ้อนที่เขา แล้วก็แก้ ไปแก้ในเหตุ

วิชาธรรมกายเป็นวิชาที่สูง เป็นศาสตร์อันหนึ่ง เป็นศาสตร์ของธรรมะ ไม่ใช่ศาสตร์สายดำ ถ้าเป็นศาสตร์สายดำ ต้องเป็นเรื่องเสน่ห์ เล่ห์กล แต่นี่ไม่ใช่ เป็นธรรมะ ใช้ธรรมะล้วนๆ คนที่นั่งสมาธินั้นไม่ต้องทำอะไร หลวงพ่อไม่ชอบให้ทำอะไร ท่านบอกว่าทำแล้วหยาบสมาธิไม่นิ่งแน่น นั่งไปก็ได้ยินแต่เสียงหลวงพ่อสั่งวิชา หลวงพ่อท่านจำชื่อแม่คนทุกคน เวร ๑ เวร ๒ เวร ๓ แม่ชีรุ่น ๑ เยอะมาก รุ่น ๑ คือรุ่นตอนสงครามโลก หลวงพ่อท่านจะจัดเวรดีมาก คือรุ่นเก่าผู้ใหญ่หน่อยท่านก็ให้อยู่เวรดึก เพราะว่าเด็กๆ ต้องเรียนหนังสือ เรียนหนังสือกันเยอะเพราะเขาเอามาทั้งเป็นลูกกำพร้า หลวงพ่อท่านจึงเป็นทั้งพ่อทั้งแม่

แม่ชีญาณิ ศิริโวหาร

แม่ชีจันทร ขนนกยูง

แม่ชีรัมภา โพธิ์คำฉาย แม่ชีทวีพร เลียบประเสริฐ

คุณตรีธา เนียมขำ และคณะแม่ชี

รุ่น ๑ ก็มี แม่ชีจันทร แม่ชีปุก แม่ชีรัมภา แม่ชีทวีพร แม่ชีสมจิต แม่ชีทองสุข แม่ชีญาณิ แม่ชีละมัย แม่ชีชั้น แม่ชีญาณิก็เป็นคนดีมาก แม่ชีจันทรตอนนี้ได้ข่าวว่าเสียแล้ว จะเผาวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ แม่ชีจันทรนี้ท่านใจดี ตอนนั้นหม่ออายุ ๒๐ กว่า แม่ชีจันทรอายุ ๓๗ แม่ชีจันทรเป็นคนดีมาก ชื่อมาก เป็นคนตรงรูปร่างผอม ไม่เคยอ้วน ใจดีมาก ตอนนั้นจะเรียกท่านว่า คุณแม่พี่จันทร

หลวงพ่อก็จะชื่นชมทุกคน รักลูกทุกคน ท่านเมตตาดีมาก สมัยก่อนที่คณะทำวิชาจะมีต้นมะม่วงอยู่ ๒ ต้น แล้วหลวงพ่อก็จะเด็ดใส่กระจาด แล้วให้แม่ชีจับฉลาก หมอาก็มีกอธิษฐานนะว่าถ้าลูกมีบุญมีวาสนาก็ให้จับได้ แล้วก็จับได้เป็นอัครวรย์ หลวงพ่อก็มีอะไร ท่านก็จะเอามาแบ่งปันให้ลูกๆ ทุกคน

ตอนที่ทำวิชา จะไม่เห็นกัณนะพระอยู่ฝั่ง ซ้ายอยู่ฝั่ง

หลวงพ่อยู่ตรงกลางมีฝาปิด แม้หลวงพ่อก็ไม่เห็นลูกๆ แต่ท่านรู้เรื่องของลูกๆ หมดเลย ...โอ้โฮ...พอออกไปข้างนอกพอลกลับมาท่านก็จะถามไปไหนมา ท่านทักที่ขยาดก็แล้วกัน ท่านรู้หมด หาอย่างหลวงพ่อนี้ไม่มีอีกแล้ว ท่านบริสุทธิ์ผุดผ่องจริงๆ ท่านดำก็ดำเจิบ ว่าก็ว่าเจิบ เป็นยิ่งกว่าพ่อแม่เสียอีก

มีเรื่องอัศจรรย์เรื่องหนึ่ง คราวนั้นเป็นฤดูหนาว หนาวมากเลย มีเด็กผู้ชายคนหนึ่ง ออกมาอยู่แถวๆ หน้ากุฏิทำวิชา ดูท่าทางเขาหนาวมาก พอเห็นแล้วก็ส่งสาร จึงเอาผ้าห่มที่มีอยู่แค่ผืนเดียวของตัวเองให้เขาไป พอบายๆ เย็นๆ หลวงพ่อก็ถามว่า “ใครไม่มีผ้าห่มบ้างวะ” เหมือนกับท่านรู้ แล้วท่านก็ส่งผ้าห่มมาให้ ๑ ผืน ส่งผ่านมาทางช่องเล็กๆ อย่างที่เล่าให้ฟังว่าห้องทำวิชาจะมีช่องเล็กๆ ไว้ยื่นส่งของ

วิชาดับดาวนั้นมีจริงๆ หลวงพ่อก็ไม่อยากให้มีดวงดาว ดวงอาทิตย์ เมื่อมีดวงจันทร์ ดวงดาว ดวงอาทิตย์ ต้องมีการเกิด แก่ เจ็บ ตาย ท่านทำในเหตุ ดับในเหตุ ทำต่อเนื่องกันมา แม้จะมีอีกก็หมั่นก็แสนชาติท่านก็จะทำ ถ้าเราพูดถึงหลักธรรมะ คือดับการเกิด แก่ เจ็บ ตาย ไม่ให้มีเกิดแก่เจ็บตาย นี่ก็ทำ ตั้งแต่สมัยพุทธกาล พระพุทธองค์ท่านต้องการไม่ให้มีเกิด แก่ เจ็บ ตาย ท่านจึงให้ดับความกำหนัด เมื่อเกิดความกำหนัดยินดี ก็เกิดราคะ เมื่อเกิดราคะ ก็เกิดอวิชชา สร้างบาปสร้างกรรมก็เกิด แก่ เจ็บ ตาย

ตามหลักการแพทย์แผนโบราณที่เรียนมา เขาบอกว่า พระพรหมนี้สร้างคนมา ๒ คน ต่อมากินจวนดิน กินเสร็จก็ลูปท้อง แล้วเกิดลูกมา ๑๒ คน พระอาทิตย์ก็ดวงก็ดวงก็เกิดตามมา เป็น ๑๒ ราศี ส่งไปอยู่ ๑๒ ประเทศ

พอเกิดมาก็เลสก็มาแทรก สายดำก็มาแทรก ก็เลสของคนมาจากสายดำ ถ้าดับก็คือดับกิเลส คำว่าโลกนี้ก็มีมนุษย์โลก สัตว์โลก เทวโลก หลักธรรมะก็กล่าวไว้อยู่แล้ว

ตามหลักธรรมะก็กล่าวเรื่องการเกิดไว้อีกอย่าง ธรรมะไม่ให้มีเกิด แก่ เจ็บ ตาย แล้วเมื่อไหร่จึงจะไม่เกิด ก็ต้องไปนิพพาน

หลวงพ่от่านทักอะไรใคร ก็จะเป็นอย่างนั้น เคยสัมผัสมาหลาย ครั้ง ทั้งเรื่องเจ็บป่วย และเรื่องตาย หมอเคยอยู่ในเหตุการณ์ครั้งหนึ่ง คือเด็กสมัยก่อนก็บ้าๆ บอๆ เสียสติ เวลาเรือแล่น สมัยก่อนเรือ นั้นจะแล่นเร็วมาก แล้วเด็กจะเกาะเรือตามสายน้ำมาเรื่อย สติไม่ตี ท่านบอกว่ามันไม่หาย มันไม่บ้าแต่มันบอ ไม่หาย แล้วหลวงพ่от่านจะบอกเอง จะเป็นจะตาย ดีไม่ดีท่านบอกเอง ไม่ต้องไปจุจิกกับท่าน ท่านรู้ดี ท่านจะไม่ตายสงเดช และไม่อวดรู้ หลวงพ่อเป็นองค์พระที่ปฏิบัติตนดีมาก

พระของขวัญของหลวงพ่อค์ดีลสิทธ์ ทุกองค์ ถ้าใครเอาไปใช้ ในทางที่ถูกต้องสมัย นั้นมีบางคนเอาไปทิ้งทะเล ทิ้งแม่น้ำ ทว่า พระของหลวงพ่อมีกระดูกมีอะไรต่ออะไร ผสมอยู่ จริงๆ แล้ว ก็จะมีเกศาของหลวงพ่อ ผสมอยู่ทุกองค์ และดอกมะลิ ดอกมะลินี้ก็มี กายสิทธิ์ กายสิทธิ์นี้ก็มีจริงๆ นะ ในลูกหินมี กายสิทธิ์ มนุษย์เรา ถ้ามีจักรพรรดิ มหาจักรพรรดิยังรวย กายสิทธิ์ก็ ยิ่งลูกใหญ่ คนมีบุญถึงจะมีกายสิทธิ์ อย่างพวกแก้วแหวนเงินทอง ก็มี กายสิทธิ์อยู่ทั้งนั้น เรามองไม่เห็น ต่อเมื่อนั่งธรรมะ จึงจะรู้จะสัมผัสได้

ตอนท่านทำพระของขวัญ ก็ได้ช่วยหลวงพ่อ ท่านยังบอกเลยว่า “เอ็งไม่เอาเหอ ๒๕ บาท” ใครมีพระหลวงพ่อก็ได้สมบัติพันล้าน ความ นัยของหลวงพ่อที่พูดก็คือ ที่เราสร้าง ๒๕ บาท เงินอันนี้ไปสร้างโรงเรียน พระปริยัติธรรม หลังแรกของวัดปากน้ำ ศาลาหลังนั้นะ พระไปเรียนไป ศึกษาพระปริยัติธรรม ก็จะได้บุญตลอด แล้วทำไมจะไม่มีพันล้าน จะมี

มากกว่าพันล้านอีกจะติดตัวไปเป็นร้อยๆ ชาติ

พระของหลวงพ่อก็ถ้าเอาไปใช้ในทางไม่ดี ไปปล้นหลอกหลวง ก็ไม่ได้ผล ต้องใช้ในทางกุศลเท่านั้น ตอนที่ทำพระรุ่น ๔ นั้น หลวงพ่อกำนมรณภาพไปแล้ว ตอนที่หม่อมมีพระของขวัญของท่านก็ไม่ได้รักษา ท่านเคยเตือนว่า “ระวังพระจะหายนะ” ต่อมาพระก็หายจริงๆ ตอนนี้มีล็อกเก็ตของหลวงพ่อบังคับด้วย ก็พอใจแล้วที่มีล็อกเก็ตนี้ เพราะเคยฝันว่ามีคนมาทำร้าย ฝันมากใช้ล็อกเก็ตนี้ช่วย พวกมารก็หนีหมดจึงออกไปเช่าล็อกเก็ตมา ล็อกเก็ตนี้ศักดิ์สิทธิ์มาก ตอนเช้ามีดวงหนึ่งไปใส่บาตรแล้วสุนัขตัวใหญ่มากเลย มันกระโดดกัดที่ศรีษะและก้านคอ แต่กัดไม่เข้า ๒ ครั้งนะ หม่าตัวเดียวกัน เราก็ดกใจ ตอนหลังจึงไปต่อว่าเจ้าของว่า ทำไมทำอย่างนี้ไม่ดูแลให้ดี เขาก็เลยเอาตะกร้อครอบปากมันไว้ หลวงพ่อกำนมจะเตือนอยู่ตลอดเวลาว่า อย่าประมาท เราจะคว่ำชนไม้หรือจะคว่ำดวงแก้ว คนที่ไม่มีธรรมะเหมือนกับชนไม้ ถ้าเรามีธรรมะเหมือนกับมีดวงแก้วเกาะ เราไม่ไปนรกแน่นอน เพราะถ้าเรามีดวงแก้วมีดวงธรรม เราก็มองการทำบาป เราเห็นแล้วว่าแม้แต่การฆ่าสัตว์ตัดชีวิตฆ่ามดฆ่าปลวก ช้างในเขาก็คือคนเหมือนเราทั้งนั้น ลักทรัพย์แม้แต่บาทหนึ่งเพื่องหนึ่งเราก็มองเขา

แล้วโรคเอดส์บางคนไปคิดค้นหายารักษา อดหลับอดนอน ยาแก้โรคเอดส์มั่งที่สุดคือ คีลซ้อ ๓ เราละเว้นไม่ทำให้ไปล่าสอนทางเพศ ชื่อสัตย์ต่อภรรยาที่ไม่เป็นเอดส์ แล้วมูสาที่พูดส่อเสียดพูดโกหก พูดเพ้อเจ้อ สุรานะกับหนึ่งก็ขาดแล้ว เดียวนี้เขาบอกว่า สุราเมระยะมีชชะปะมาทฐานาเวระมะณี สุรากินเป็นระยะๆ แปลความหมายกันเป็นอย่างนี้ แล้วปาณาติปาตา เวระมะณี ปาณาฆ่ากินแล้วไม่บาป ผิดคีลซ้อ ๓ นะตคนราก็บอกเอาขวานไปเล่มหนึ่ง ไปถากต้นจ้าว เดียวนี้เป็นอย่างนี้กันแล้ว

เวลาทำบุญนะ อย่าไปผลัดก่อน ให้รวยก่อนแล้วมาทำ รอให้

รวยก็ตายก่อน มารมาตัดรอนได้ เราต้องให้คู่กันระหว่างโลกกับวัด มีวิชาชีพเราก็ต้องทำ แต่บุญเราก็ต้องทำคู่กันไป จะคอยให้รวยก่อน แล้วค่อยทำ มันไม่ทันแล้วต้องทำคู่กันไป

สมัยที่ทำวิชาหลวงพ่อก็ไม่ให้ออกนอกกลุ่มนอกทาง ให้อยู่ในวิชาอย่างเดียว ให้แก่ในเหตุ นิ่งแน่นๆ ละเอียดลงไปๆ แล้วนั่งสมาธิทุกวัน ไม่เบื่อและไม่ต้องเคร่งครัดทำสบายๆ และท่านจะเตือนอยู่เรื่อย ไปถึงไหนแล้ว ท่านจะรู้ ตอนเย็นตอน ๕ โมงเย็น ต้องเข้ามานั่งฟังวิชา เข้าหมดรวมหมดทุกคน หลวงพ่อก็จะอบรมสั่งสอน มีระเบียบมาก ออกมาข้างนอก ให้รีบๆ ไม่ให้คุย ออกมานานไม่ได้ต้องดิ่งในธรรมะ

ภารกิจหลวงพ่อก็จะเยอะมาก แทบไม่ได้พักผ่อน และท่านมีบุญมาก ท่านเป็นต้นธาตุต้นธรรมในกลุ่มพระ ท่านเดินนำพระเป็นร้อยๆ องค์ ท่านเป็นเหมือนพระโพธิสัตว์องค์หนึ่ง ลักษณะของท่านนะผิวท่านจะขาวเกลี้ยงเงลา ผิวท่านผ่องใส พุดท่านก็ไม่ติดขัดเลย หาต้นธาตุต้นแบบอย่างหลวงพ่อก็ไม่มีอีกแล้ว แต่ก่อนก็มีคนมาโจมตีหลวงพ่อก็แต่สิ่งที่โจมตีนั้นไม่จริงนะ มีเรื่องเกี่ยวกับสถานที่ข้างเคียง หลวงพ่อก็ให้แก่นิเกนเหตุ แก่ให้เป็นดี จะนึกให้หลวงพ่อก็ไปทำร้ายใครนะไม่มีหรอก หลวงพ่อก็ไม่เคยทำร้ายใคร ที่จะบอกให้ทำร้ายมัน ให้เซพมันไป ไม่มีหรอก มีแต่ให้มันดีขึ้น ถ้ามีเรื่องกับผู้ชายก็ให้ผู้หญิงไปเจรจา ถ้ามีเรื่องกับผู้หญิงให้ผู้ชายไปเจรจา อย่างเซพนี่คือเวลาเขาสาายดำ ท่านก็จะให้เซพคืออย่าให้เกิดขึ้นอีก อย่างบางคนที่อยู่คณะทำวิชาแล้วออกไปจะกลัวมาก หลวงพ่อก็เซพหมดเลย คือหลวงพ่อก็เก็บไม้ให้มันเกิดเลย แต่จริงๆ แล้วหลวงพ่อก็ไม่เก็บหรอก หลวงพ่อก็ไม่เคยทำร้ายใครแต่ที่เขาตกต่ำ เพราะไม่รักษารธรรมะ

ตอนที่เข็นขึ้นนั้น หลวงพ่อก็ตั้งให้เป็นอาจารย์สอนธรรมะ ไปสอนที่สุพรรณ ก็มีลูกศิษย์มาก ต่อมาป่วยและจะสึก หลวงพ่อก็ท่านไม่ให้สึก ท่านบอกว่า “เอ็งจะสึกไปเตะกระดูกหรือ ทางโลกไม่มีอะไรดี” ท่านห้ามนะ

แต่สุดท้ายหมอก็สึก สึกแล้วก็ยังอยู่ที่วัดต่อนั้นป่วยไม่สบาย ป่วยมากเลย หลวงพ่อก็เลยให้แม่ชีขึ้นไปช่วยแก้ สึกแล้วจะลงไปหาญาติ ท่านถามว่า จะไปทำไม ก็บอกว่าจะไปขอเงิน ท่านก็บอกให้เอาไป ๓๐ บาทไปเบิกกับ คุณประยูร ไม่ต้องไป ให้นั่งทำวิชา แล้วจะลาท่านไปไหนนะ ท่านให้นั่งสมาธิไป พวกเราหมอต่อนนั้นก็ประมาณ ๑๐ ขวบกว่านั้นนั้นก็วัยรุ่นทั้งนั้น ท่านบอกเรานั่งธรรมะแล้ว จะต้องไปหาเขาทำไม ท่านสอนให้อ่อนน้อม ถ่อมตน ให้รักสายธรรมะ

พอสึกได้ลักพัก เรียนหนังสือเพิ่ม แล้วก็มาแต่งงาน มาเจอคุณจตุติตอนกลับบ้าน ตอนบวชเราก็เคยอธิษฐานจิต ขอให้เจอคนดีที่มีศีลธรรม พอเจอแฟนคนนี้ก็บอกว่า ถ้าหลวงพ่ออนุญาตให้แต่งก็

คุณจตุติ - คุณจินตนา โอสถ

แต่นั้นะ คุณจตุติก็ไปขอหลวงพ่ ครึ่งแรกหลวงพ่ไม่ให้ ครั้งที่ ๒ ถึงให้ ท่านบอกว่า ออกไปข้างนอกไม่ใช่สบายนะ ต้องไปแตะกระดูก ตอนแต่งงาน หลวงพ่อก็ไปฉันที่บ้านด้วย มีพระมา ๙ องค์ พระที่มากับหลวงพ่ารู้สึกว่า ตอนนี้จะไม่เหลือแล้ว มีพระมหาวิชัย อาจารย์เฉลียว ท่านชวลิต ฯลฯ แล้วหลวงพ่ท่านก็สอนธรรมะ “เอ็งนะ ไฟในอย่าเอาออก ไฟนอกอย่าเอาเข้า สมณะชีพราหมณ์นะลูกนะ ใครไม่ให้ช่างเขา เราต้องให้ แล้วให้สร้างสาธารณกุศลต้องตื่นก่อนนอนทีหลัง แล้วก็สอนสามีว่า ถ้าทำบุญ ไม่ให้ห้าม เขาจะสร้างบุญสร้างกุศลไม่ให้ห้าม แล้วก็สงเคราะห์ญาติฝ่ายภรรยาฝ่ายสามี” วันแต่งงานนั้นท่านฉันเสร็จแล้ว ท่านก็กลับวัด ท่านไปถามครูญาติว่า มันจะมีลูกกี่คน ก็บอกว่าจะมี ๗ คน แล้วก็ ๗ คนจริงๆ ตรงตามที่แม่ชีพูด

พอแต่งงานชีวิตก็ยิ่งกว่าทะเลอีก ลำบากมากๆ ตอนนั้น ชีวิตตกต่ำที่สุด เมื่อลำบากหนักเข้าก็นั่งสมาธิ หลวงพ่อท่านก็มาหา มาเข้าฝัน ท่านบอกว่า “เอ็งนะ ถ้ามีวิชาเอ็งจะไม่ลำบากหรอก” เราก็บอกหลวงพ่อกว่า วิชาของลูกเนี่ย ทำสมาธิอยู่ทางโลกลูกไม่เก่ง พอออกมาแล้ว เย็นปึกฉกรรจ์ได้ แต่ไม่เก่งเลย ลูกจะเอาวิชาความรู้ที่ไหนมาประกอบอาชีพ ท่านก็บอกว่า “เอ็งมีวิชาความรู้จะไม่ลำบาก”

ชีวิตลำบากมากเลย สามิตแต่งงานลูกก็เยอะ แล้วสามีก็ก๊วยอีก หลวงพ่อก็ก็นำเข้าฝันอีก ตอนครึ่งหลังครึ่งตื่น ท่านบอกเอ็งตั้งใจให้ดินะลูกนะ ทองคานั่นจะจดจำไว้ละ ต่อไปเอ็งจะได้ไม่จน “สิริวิระ มหาวิระ มหาลาภะ” พอตื่นขึ้นมาก็เล่าให้สามีฟัง สามีก้รับจดแล้วใช้ทอง สามีป่วยเป็นโรคมะเร็ง สมัยนั้นไวรัสลงตับ ตายลูกเดียว ตาเหลือก รักษาลำบาก พอหลวงพ่อบอกท่านั้น ก็มีคนรู้จักมาแนะนำว่าให้ไปถอนหญ้าคา ก่อนถอนก็บอกว่า “พ่อหญ้าคา แม่หญ้าคา ขอให้กินยาแล้วหายขาด” หลังได้คาถา พอมากินยาหม้อนั้นก็หายเลย เพราะหลวงพ่อช่วยไว้ สามีจึงรอดชีวิต

หลังจากนั้นก็สมัครงาน ปรากฏว่ามาได้งานที่การไฟฟ้า แผนกการเงินสอบผ่าน สมัยก่อนต้องผ่านทางด้านกฎหมายดูว่าเคยทำอะไร ผิดพลาดบ้างไหม ปรากฏว่าผ่าน แล้วชีวิตก็ดีขึ้นเรื่อยๆ เราก็เลยเอาพ่อแม่สามีมายู่ด้วย พอมายู่จากที่พ่อของสามีชอบไปจับปลา และทานเหล้า เราก็ห้ามแล้วให้ใส่บาตร วันหนึ่งงูเข้ามาในบ้าน งูนั้นร้ายมากเลย พ่อไปตีจนมันเจ็บ ตอนเย็นไปช่วยพ่อทำกับข้าว งูก็มากัดหมอละนะ กัดนิ้วโป้ง กัดไม่ปล่อยเลยนะ คิดว่าตัวเองคงต้องตายแน่ๆ พอกัดได้สักพัก ก็รู้สึกจิบเข้าไปในหัวใจพิษแล่นขึ้นมา เลยนึกถึงหลวงพ่อ “หลวงพ่อช่วยลูกด้วยๆ” ลูกก็สร้างแต่บุญ ถ้ามาตายด้วยอสรพิษ ลูกก็ไม่เสียดายชีวิตหรอก พอพ่อได้ยินดิฉันร้อง ทั้งพ่อทั้งสามีและคนใช้ ก็เอาไม้มาไล่ตุงจะฆ่าให้ตายให้ได้ งูนั้นตัวใหญ่มาก แต่ดิฉันไม่ให้ฆ่า ไม่ให้ทำนิกว่าจะตายก็ตาย จิตก็สัมผัส

ถึงหลวงพ่อดลอด คือพอเรานึกถึงอะไรสิ่งนั้นก็จะมาสัมผัส นึกถึง หลวงพ่อตลอดทางมาถึงโรงพยาบาลจุฬา พอ ๔ ทุ่มคุณหมอบอกว่า ต้อง ๒ ยามจึงจะพ้นขีดอันตราย พอ ๒ ยามก็พ้น กลับบ้านได้ อีก ๗ วัน งู ตัวนั้นก็มาอีก พอก็เอาไม้ตีมันจนตาย หมอกลับไปถึงบ้านรู้สึกเสียใจเลย จึงให้พ่อบวช

ตั้งแต่นั้นมาก็สัมผัสกับหลวงพ่อดลอดน้ำเรื่อยมา ออกจากวัด แล้วต้องมีศีลประจำ หลวงพ่อบอกว่า “ออกจากวัดแล้ว ถ้าทิ้งธรรมะ จะลำบาก” จึงเตือนตัวเองว่า จะลำบากยากเข็ญใจยังงี้ก็ยังไม่ลืมคำ เตือนของหลวงพ่อ หลวงพ่อสอนอย่างไร ก็ยึดมั่นถือมั่นในศีล สมธิ ปัญญา ถึงจะลำบากมาก ไปอาศัยญาติอยู่ เขามีเงินทองเป็นตะกร้าแม่ บาทหนึ่งเราก็ไม่ได้ไปล้วงไปหยิบ แต่พอของเขายหายเขาก็โทษเรา เพราะ เราจน อาศัยเขาอยู่

เพื่อนของหมอบางคนออกไป ลำบากมากจะไม่ให้ลำบากได้อย่างไร เหล้าก็กิน चनाเป็นผู้หญิงนะ ทั้งปลา ทั้งกบก็ฆ่าหมด แล้วจะไปได้ดีได้ อย่างไร ถ้าออกไปแล้ว แต่ปฏิบัติธรรมะของหลวงพ่อ มีศีลด้วย ก็ไม่ลำบาก จะทำอะไรก็เป็นเงินเป็นทอง เงินทองเดี๋ยวก็มา แต่ต้องให้ถูกส่วน ไม่ใช่ ว่าเราไปทำในสิ่งไม่ดี จิตเรานั้น ถ้านึกถึงหลวงพ่อ หลวงพ่อดลอดท่านก็จะมา อยู่กับเรา ไม่ว่าท่านจะอยู่ที่ใดแล้ว ท่านก็จะแยกภาคมาอยู่กับเรา วิชชา ธรรมกายของหลวงพ่อดลอดท่านลึกซึ้ง

เมื่อต้นปีที่ผ่านมา หมอไปเลี้ยงพระแถววัดปากน้ำ ฝันว่าหลวงพ่อด หลอดท่านมากับเด็กคนหนึ่ง หมอได้ถวายสังฆทานกับหลวงพ่อด หมอกำลัง ถวายสังฆทานท่านก็เรียกชื่อ “จินตนา คำว่า ลึกซึ้งปะทั้ง สะมาทิยามิ แปลว่าอะไรวะ” ย้ำด้วยนะ หมอก็ตลึงๆ ว่าหลวงพ่อดท่านคงย้ำให้รักษาศีลให้มั่นคง เพราะศีลทุกข้อจะลงท้ายด้วย ลึกซึ้งปะทั้ง สะมาทิยามิ หมดอย่าทอดทิ้ง

หมอมจะไปเลี้ยงพระประจำ
ทุกปี เลี้ยงหมดทั้งวัดเลย ทั้งแม่ชี
เหลือก็ไปแจกทานต่อไป เรื่องบุญ
เรื่องธรรมะ ถ้าเราไม่เคยสัมผัส
มันก็กลายเป็นล้งเล ไม่เชื่อมั่น ถ้า
เราเคยนั่ง เคยสัมผัสแล้ว เราจะ

เชื่อมั่นเมื่อเราเชื่อก็เกิดผลอัศจรรย์ ทำให้เราไม่ยอมทำบาป รู้สึกว่า
อะไรๆ บนโลกרקไปทุกส่วน อยากจะสร้างแต่บุญ ไม่อยากทำบาป
วิชาของหลวงพ่อดอกน้ำดีอย่างหนึ่งคือ มีแต่ให้ การให้นี้ ยิ่งให้
ยิ่งรวย อย่างพระเวสสันดรยิ่งให้ยิ่งรวย ชูชกยิ่งขอยิ่งแย

ตอนนี้หมอก็ตั้งกองทุนให้หลวงพ่อดอกน้ำดี ท่านให้เอาใส่ตู้บริจาค พอต่อมา
ปรากฏว่าเงินไปเข้ากองทุนหลวงพ่อดอกน้ำดีเป็นกองทุนที่ ๑ และเป็นประธาน
กลั่นตลอดชีพ กองทุนที่ตั้งไว้ ก็ทำสิบกว่าปีแล้ว ทำมาเรื่อยๆ จาก
กรรมการต่อมาก็เป็นประธาน ฐานะเรายิ่งทำยิ่งรวยเราไม่ทิ้ง ตอนนี้รู้สึก
ว่าฐานะเราดีขึ้น เพราะทำบุญมาตลอด เราปฏิบัติตามคำสั่งสอนของ
หลวงพ่อดอกน้ำดีไม่เคยผิดพลาด อะไรดีๆ จะปรากฏ ที่จะเกิดเหตุร้ายแรงขึ้น
เดี๋ยวก็คลี่คลาย อัศจรรย์มาก หลวงพ่อดอกน้ำดีตอนปี ๒๕๐๒ ตอน
นั้นก็กระวนกระวายมาก นอนไม่หลับ พอรู้ข่าวว่าหลวงพ่อดอกน้ำดีไปสงฆ์
ท่าน ตอนนั้นทั้งวัดร้องไห้กันระงมเลย เศร้ามาก มันซึมไปหมด บอกไม่ถูก
รู้สึกเย็นมาก ท่านมรณภาพในกุฏิ ท่านไปอย่างสงบ หลวงพ่อดอกน้ำดีเป็นอริยสงฆ์
ที่มีเมตตาสูง มีบารมีสูง ท่านอยากให้ทุกคนเป็นธรรมะ หลวงพ่อดอกน้ำดี
ธรรมะมาก สอนให้หลุดพ้น ถ้าเรายึดมั่นในคำสอนของหลวงพ่อดอกน้ำดีจะไม่
ผิดหวังเลย ไม่มีอะไรจะมาเปรียบเทียบกับหลวงพ่อดอกน้ำดี ท่านเป็นพ่อในสายธรรม
ที่แท้จริง

บ้านลาย สมบัติสุข

ป่าฉลุย สมบัติสุข

ป่ามาเจอหลวงพ่อดำน้ำตอนอายุ ๑๗ ปี เหตุที่มาเจอหลวงพ่อดำก็เพราะว่าหลวงพ่อดำท่านส่งพระให้มาสอนสมาธิที่ จ.เชียงใหม่ ป่าเป็นคนเชียงใหม่ ตอนนั้นมีพระมาสอนสมาธิที่วัดอุปคุต ชื่อว่าพระอาจารย์สมจิต คนแถวตลาดไปกันเยอะไปเรียนสมาธิ มีคนมาชวนถึงบ้านก็ไปกันหลายคน พอตกเย็นก็ไปวัดนั่งสมาธิกัน ในวิหารของวัดอุปคุตคนเต็มไปหมด เวลาเย็นราวๆ ๖ โมงหรือหนึ่งทุ่มคนก็เต็มล้นไปหลังวิหาร ที่

หลังก็ขยายไปตามกฎพระ ป่าก็ไปเรียนด้วย พวกที่เป็นโรคเขาไปนั่งสมาธิเพื่อที่จะรักษาโรค เวลาที่ไปนั่งก็มีคนทำเป็นรู้เห็นก็มีบ้าง ไปเรียนกันอยู่หลายเดือน คนแถวตลาดไปกันเยอะแยะเลย ที่นี้หลายๆ คนก็บอกอยากไปกราบพระอาจารย์ใหญ่ คือหลวงพ่อดำน้ำ ตอนที่นั่งสมาธิก็เริ่มมาเห็นดวง ที่ทำธรรมะเป็นก็มีหลายคน พอไปพบหลวงพ่อดำครั้งแรก ก็ไปเรียนทำสมาธิแล้วก็กลับขึ้นมาเชียงใหม่

ต่อมาแม่ชีทองสุข ลำแดงปิ่น ขึ้นมาสอนที่เชียงใหม่ ต่อจากพระอาจารย์สมจิตป่าก็ได้ต่อธรรมะแล้วก็ย้อนกลับมาหาหลวงพ่อดำน้ำอีก เมื่อปีพ.ศ.๒๕๔๔ พอเดือนธันวาคมก็เกิดสงครามโลก หลวงพ่อดำก็สั่งให้ใช้วิชาธรรมกายแก้ไขสงครามตอนนั้นก็นั่งทำวิชากันในโรงงานทำวิชา เปลี่ยนเวรกันเป็นผลัด ผลัดละ ๖ ชั่วโมง ต้องทำสมาธิอยู่ตลอดเวลา ข้างนอกประตูก็มีคนคอยลือคฤณแจ่มไม่ให้คนออก พี่ญาณีเป็นผู้ดูแลกลางคืนต้องดับไฟหมด เวลาเขาทิ้งระเบิดก็สะท้อนมาถึงวัดปากน้ำบ้าง ครั้งสองครั้ง หลวงพ่อดำท่านก็สั่งให้ทำสมาธิคุ้มครองป้องกันบ้านเมือง

อาศัยพระคุ้มครอง

พอต่อมาสงครามก็เลิก ตอนนั้นถือว่าไม่แพ้ไม่ชนะ ถ้าแพ้ก็เป็นเมืองขึ้นเขา ตอนสงครามนั้นข้าวยากมากแพง แม่ชีท้วมซึ่งทำครัวก็เข้าไปกราบเรียนหลวงพ่อกว่า หลวงพ่อข้าวจะหมดแล้ว พอท่านรับรู้ก็ไม่ว่าอะไร แต่อีกวันสองวันต่อมาก็มีคนเอาข้าวบรรทุกเรือมาให้ ถึงเวลาที่จะมีคนเอามาให้ตลอด

บรรยากาศในโรงงานก็เป็นเรือนไม้ล้อมรั้วด้วยสังกะสี พระกับแม่ชีนั่งอยู่กันคนละฝั่ง พระท่านก็ขึ้นมาจากฝั่งหอไตร พวกแม่ชีก็ขึ้นทางหน้าวิหารขึ้นมากคนละทาง หลวงพ่อก็ขึ้นมาจากพระ แล้วข้างบนจะมีช่องเล็กๆ อยู่สูง เวลาหลวงพ่อกำลังพูด เสียงจะผ่านออกมาทางนั้น ข้างในห้องทำวิชาสมัยแรกๆ ทั้งที่นั่งที่นอนก็อยู่ตรงนั้นทีเดียว

ตอนหลังจึงแยกออกมาจากที่ทำภาวนาเฉพาะ ใครหมดหน้าที่แล้วก็ขึ้นไปพักผ่อน ครั้งแรกการทำวิชาจะมี ๔ ชุด ในช่วงสงครามนั้นต้องทำตลอด ทั้งรอบเช้า รอบกลางวัน รอบเย็น รอบกลางคืน มีหัวหน้าเวรชุดละ ๑-๒ คน และในห้องวิชานั้นก็จะมีเตียงขาดรู้เป็นเตียงสี่เหลี่ยมนั่งได้อย่างเดียวและไม่ปะปนกับคนอื่น **ขาดรู้คือตัดขาดจากความรู้สึกข้างนอกใจจึงเข้าไปในธรรมะข้างในอย่างเดียว** จะทำสมาธิได้หลายๆ ชั่วโมงแล้วก็จะมึนๆ เล็กๆ กันอยู่ สำหรับที่นั่งรวมกันอยู่ก็จะมึนๆ หลังใหญ่ แต่คนที่นั่งเตียงขาดรู้จะแยกไปส่วนหนึ่งเลย

หลวงพ่อก็คงคอยถามว่าทำสมาธิไปถึงไหนแล้ว ท่านก็จะสั่งมาว่าให้ทำอย่างนั้นๆ ถึงเวลา ๔ โมงเย็นหลวงพ่อจะสั่งงานวิชาเป็นอย่างนั้นๆ แล้วทุกคนก็ต้องทำให้ได้อย่างนั้น พอหมดเวลาแต่ละคนเห็นอะไรบ้างก็มาเล่าให้ฟัง สิ่งที่ได้เห็นในสมาธิตรงกันหรือไม่ แล้วก็มาพูดกันเวลาที่ทำวิชาเก่งก็สามารถกำหนดรู้ได้ว่าใครคิดอะไร หยุดแค่นี้ไม่พอ ศูนย์ที่หยุดตรงหรือไม่ตรง แต่ละคนทำวิชาจนกระทั่งเชี่ยวชาญ หลวงพ่อ

สามารถบอกได้ ท่านพูดออกมาแม่ในสมัยพุทธกาล คนนี้มีปัญญา คนนี้มีฤทธิ์ คนนี้สามารถทายใจคนอื่นได้ก็เก่งไปคนละอย่าง สอนแล้วเป็นได้เลย

ธรรมกายรักษาโรคก็ได้ ใช้สมาธิ เขามีวิธี ต้องไปเรียนไปรู้ สมัยก่อนคนที่ เป็นโรคอะไรต่ออะไรเขาก็จะเขียนใบบอกอาการโรคไว้ แล้วก็ให้หลวงพ่อดู ตอนที่ท่านรับแขก แล้วแม่ชีก็จะมารับใบส่งไปแก้ไขโรคให้ แต่ถ้าใครมีกรรมหนักมากๆ ก็ไม่หาย บางคนก็กรรมน้อยหน่อยแก้ไขอะไรไปเจ้าของสนใจทำสมาธิก็ได้ผล มีแขกอินเดียมาหาหลวงพ่อดูตอนที่ท่านลงรับแขก แกเป็นอัมพาตแล้วมานั่ง ก็ทำให้ดีขึ้น

ชุดที่นั่งสมาธิกับหลวงพ่อก็มีราวๆ ๓๐-๔๐ คน ช่วงสงครามโลกหลวงพ่อบอกท่านไม่ให้ออกไปไหน ให้รวมๆ กันไว้ เวลาทำวิชชาคนยิ่งมากยิ่งดี แล้วการทำวิชชาดับดาวก็มีจริง หลวงพ่อก็เป็นคนสอน สามารถทำได้ ดับได้จริง แล้วมีคนเห็นพระพุทธรูปเจ้าบนท้องฟ้า ในวันวิสาขบูชาเห็นด้วยตาเนื้อ หลวงพ่อบอกท่านอาราธนา มา การทำวิชชาถ้าสามารถไปถึงที่สุดได้ ก็ไม่เกิดไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย หมายความว่าหลุดออกไปจากกิเลสพวกนี้ หลวงพ่อบอกท่านยังทำหยุดแต่ก็ยังไปไม่ถึงที่สุด ก็เลยยังแพ้มัจจุราชอยู่ หลวงพ่อบอกเคยเอาร่างของโยมแม่ไว้เพื่อจะทำให้ฟื้นขึ้นมา เอาไว้ตั้ง ๑๔ ปี แต่สุดท้ายก็ต้องเผา เพราะว่าหลวงพ่อบอกท่านป่วย **ก่อนที่ท่านจะมรณภาพ หลวงพ่อบอกท่านก็เคยสั่งเสียคณะทำวิชชาว่าให้ทำกันต่อไป** คือตอนทำวิชชาจะเปลี่ยนเป็นชุดๆ ชุดนั้นออก ชุดนี้เข้า ก็ได้ยินท่านสั่งอย่างนี้

หลวงพ่อบอกท่านบอกว่าต้องการช่วยคนให้พ้นทุกข์ทำได้เท่าไรก็เท่านั้น หลวงพ่อวัดปากน้ำจะว่าใจดีก็ใจดี จะว่าดุกิดุและท่านเป็นคนตรง ถ้าเห็นว่าเป็นอย่างนี้ก็ต้องเป็นอย่างนี้ ขนาดสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอฯ เป็นหลานของท่าน ท่านบอก **“เฮ้ยของเรามาหนักอยู่แล้วแน่นอนอยู่แล้วจะไปกลัวอะไร”** เคยมีสมัยก่อนคณะเนกขัมภ์ปลุกกุฏิเป็นหลังๆ ให้พระที่ทำการมรณฐาน ตอนนั้นกำลังสร้างได้ไม่กี่หลัง วันนั้นสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอฯ ยังไม่ได้เป็น

สมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช มีใครก็ไม่รู้มาถามหลวงพ่อก่อนว่า “วันนี้มีใครรับสร้างกุฏิหรือเปล่า” หลวงพ่อบอก “มีสิ” สมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราชถามว่า จะมีคนมาสร้างไหม จนกระทั่งฉันเสร็จคนก็เดินกันมาหลายคน มากราบหลวงพ่อก่อน เขาเดินผ่านมาเห็นว่าการสร้างกุฏิหลังเล็ก ๆ เขาก็ศรัทธาอยากจะทำสร้าง หลังละเท่าไรแล้วเขาก็รับไป เท่าไรไม่ทราบ ทีหลังสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราชบอกหลวงพ่อก่อนว่าพูดตรงเกินไป “อ้าวเป็นของจริงกลัวอะไร” ท่านพูดออกไป แล้วก็ไปตามนั้น

อย่างท่านบอกว่าสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราชได้เป็นสังฆราช ไม่น่าเชื่อไม่มีใครคาดคิดว่าจะเป็นจริง เพราะว่าคนที่รอจะขึ้นเป็นสังฆราชมีอยู่ไม่กี่องค์ คือพระพิมลธรรม วัดมหาธาตุ ถ้าสังฆราชองค์เก่าสิ้น พระวัดมหาธาตุต้องได้ขึ้นแน่นอนแต่พอมีเรื่องเกิดขึ้น ก็มาเป็นวัดโพธิ์ ท่านจะพูดเฉพาะเรื่องที่จำเป็น คิดไม่ถึง ถึงเวลาจริงๆ คาดไม่ถึงว่าจะเป็นไปได้

สมัยตอนหลวงพ่อก่อนมาอยู่วัดปากน้ำแรกๆ หลวงพ่อก่อนมาอยู่ท่านก็ทำตามความถูกต้อง ไม่มีอะไรกับใคร แต่คนที่มาอยู่รุ่นเก่า ที่เขาอยู่แถวนั้นก็มีการมีเป็นทีนับถือ อาจจะชอบใจ เวลาหลวงพ่อก่อนทำอะไรลงไปก็จะเป็นข่าวโจษจัน แต่ยังไม่ดีดังดัง ของเรามาดีอยู่แล้วไม่ได้ไปทำความเสียหายอะไร คล้ายๆ กลองยังตีมันดังดัง แทนที่คนเขาจะทำให้เสื่อมเสียหาย แต่กลับเป็นตรงกันข้าม

หลวงพ่อก่อนวัดปากน้ำจะไม่หวงวิชา ท่านจะถ่ายทอดให้หมดเลย บางคนหลวงพ่อก่อนก็ส่งออกไปเป็นครูสอนธรรมะ อย่างแม่ชีทองสุข ลำดวน-บ้าน หลวงพ่อก่อนส่งไปสอนที่เชียงใหม่แล้วก็ไปหลายที่ อย่างแม่ชีเอียรก็ไปสายเดียวกับแม่ชีทองสุข แล้วต่อมา มาประจำฝั่งพระนคร แม่ชีญาณิเมื่อก่อนก็สอนธรรมะ พอตอนเย็นก็ไปสอนธรรมะกับคนที่บ้านอยู่ใกล้ที่ทำวิชา แม่ชีจันทร์เขาก็มาทางสายแม่ชีทองสุข

แม่ชีทองสุขสิ้นไปหลังหลวงพ่อมรณภาพไปแล้ว ๓-๔ ปี แล้ว

แม่ชีจันทร์ก็สอนธรรมะต่อ เอาเทพคุณยายทองสุขมาเปิดสอนสมาธิ ปลุกบ้านอยู่ข้างศาลาเป็นบ้านหลังเล็กๆ ตอนนี้เป็นสวนสาธารณะแล้ว มีนิสิตเกษตรพอเล็กเรียนก็พากันมานั่งสมาธิ มีหนุ่มๆ สาวๆ ๕-๖ คน ต่อมาก็อร่อยกันมาเพิ่มขึ้น แม่ชีจันทร์เป็นคนคอยดูแลพวกทำสมาธิ

เป็นเรื่องจริงที่ว่าแม่ชีจันทร์ไม่รู้หนังสืออ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ แต่สามารถทำให้นิสิตนักศึกษาทั้งหลายศรัทธาในวิชาธรรมกายได้ เขามานั่งกันที่บ้านธรรมประสิทธิ์ นานนับถือว่าเขียนหนังสือไม่ได้ อ่านไม่ออก แต่ทำให้เขาเชื่อถือได้ ถ้าเขาทำไม่ได้ไม่รู้ไม่เห็น เขาก็คงไม่ใช่

พวกนิสิต นักศึกษามาเรียนกันมาก เรียนเสร็จก็กลับบ้าน ต่อมาก็ย้ายไปตั้งวัดพระธรรมกาย ลองไปวัดพระธรรมกายดูซิ เขาทำได้ดีคนหนุ่มสาวคนมีความรู้ส่วนใหญ่จะสำเร็จปริญญาทั้งนั้นคนมาตั้งเป็นหมื่นเป็นแสน เจียบไม่มีเสียง ลองไปวัดอื่นๆ วัดธรรมดาแค่ ๕๐-๖๐ เสียงเจี๊ยวจ๊าว ในชาวมมีการโจมตีก็ไม่ว่าจะมีใครหวังดีสักกี่คน เขาจะเอาเรื่องเรียโรสร้างเจดีย์ แต่ลองคิดดูถ้าทำงานใหญ่ไม่มีเงินทำไม่ได้ นี่ตั้งใจจะเผยแผ่วิชานี้ให้ไปทั่วโลก ถ้าหากมีสาขาวัดพระธรรมกายมากก็จะไปไวจะตั้งสำนักแต่ละแห่งต้องใช้เงินทำงานใหญ่ สร้างเจดีย์ตั้งหลายร้อยล้าน เรื่องนิพพานเป็นอรรถาที่เขาโจมตีนั้น อรรถาหรือไม่อรรถาไม่รู้ ใครนั่งใครก็เห็น ของมีจริงก็เห็นได้ เขาเอาเรื่องถวายข้าวพระในนิพพานมาอ้าง เขาว่าเป็นไปได้ยังงี้ เขาเรียนมากันตั้งเยอะแยะไม่เจอ แต่ละคนทำให้หัวงไม่มิกิเลสก็ไปนิพพานได้ บางคนเข้าใจว่าพอว่างแล้วไม่มีอะไรแล้วก็ไปนิพพาน มันก็ง่ายเกินไป ก็มีเทศน์บ่อยๆ หลวงตามหาบัวท่านบอกวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๔๓ ไม่ต้องไปถามใครอีกแล้ว ได้รู้ได้เห็นด้วยตัวของท่านเอง หนังสือพิมพ์ไม่เข้าใจก็เอามาตี ท่านยืนยันหลายครั้งแล้ว ท่านบอกนรกมีจริง สวรรค์มีจริง นิพพานมีจริง ใครจะพูดยังงั้นท่านไม่เชื่อเขาคนที่เรียนมาตำราบอกมาว่ายังงี้ก็เป็นไปอย่างนั้น ไม่นั่งสมาธิแต่จะมา

เถียงคนที่เขารู้เขาเห็นต้องปฏิบัติยังไม่ได้ทำก็จะยังไม่รู้ กับบอกของเขาไม่จริงอย่างนั้นอย่างนี้ คนที่จะว่าเขาได้ต้องนั่งไปดู แล้วเห็นว่าจริงหรือไม่จริง ใครเห็นใครก็รู้ จะให้มายืนยันเป็นเรื่องที่พูดยาก

หลวงพ่อดำปากน้ำท่านรู้เห็นมาแล้วว่าเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ เห็นก็พูดออกไป แล้วหลวงพ่อนี้ใครจะมาดูถูกอะไรท่านไม่ได้ ใครที่ดูถูกท่าน คนนั้นมักจะตกต่ำ ท่านไม่ได้ไปทำอะไรเขา แต่ว่าผลจากการกระทำจะทำให้เขาเอง คนที่มีบุญบารมีอย่าไปดูถูกเขา จะเป็นโทษ มาถึงตัวเองได้

สิ่งที่ทำให้ป้าคิดอยากจะศึกษาวิชาธรรมกาย เพราะว่าเราปฏิบัติแล้วเห็น การทำสมาธิทำให้เกิดปัญญาประกอบกัน ถ้าพูดถึงการทำบุญอะไร บุญจะมากกว่ากัน คือการทำสมาธิแค่ข้างกระดิกหู ฐุแลบลิ้นได้บุญเป็นอสงไขย ทำภาวนาจะได้มากกว่าทุกอย่างเพราะทำให้ใจบริสุทธิ์ ทำให้ใจของเราสงบ การที่ใจบริสุทธิ์ใจสงบบุญมันมากกว่าอะไรทั้งหมด ไม่มีความโลภ ความโกรธ ความหลง ไม่มีอะไรมาจูงใจให้ขุ่น

การทำทานเป็นเรื่องประกอบ ถ้าเราไม่มีการให้ทาน คนอื่นจะอยู่ได้ยังไง ช่วยชีวิตปล่อยโคกระบือ ปล่อยปลา ก็นั่นชีวิตเขา ในสมัยพุทธกาลมีสามเณรองค์หนึ่งอยู่อีก ๗ วันจะหมดอายุขัย เลยขอลากลับบ้าน ระหว่างที่เดินทางไปมีปลาติดอยู่ในแอ่งน้ำ น้ำมันแห่งหมดแล้วเลยเอาปลาไปปล่อยลงน้ำไป พอถึงกำหนดสามเณรไม่ตายอยู่มาได้ก็ไปถามพระพุทธรเจ้า ท่านก็บอกว่าระหว่างทางได้ไปช่วยชีวิตปลาไว้ หมายความว่าช่วยชีวิตเขามาช่วยชีวิตตัวเอง ทำให้ตัวเองอายุยืน ถ้าพูดถึงดีที่สุดคือการทำสมาธิ

องค์ลิลลิตที่เป็นพระอรหันต์ได้เมื่อก่อนนั้นท่านเคยฆ่าคน เพราะว่าใจของท่านบริสุทธิ์ในระยะสุดท้าย บริสุทธิ์หมายความว่าเปลื้องกรรมอันนั้นออกไป แต่จะว่ากรรมจะไม่ถึงท่านก็ไม่ใช่ เวลาท่านออกไปบิณฑบาตชาวบ้านก็พากันขว้างปาก้อนหิน คนทำกรรมอะไรไว้อย่อมได้ผลของกรรมนั้น

อย่าไปนึกว่าเขาทำมาเราทำไปไม่ได้นะ คือพยายามอย่าไปเบียดเบียนเขา พยายามทำให้กรรมชั่วนั้นหมดจากใจ ใจเราสะอาดบริสุทธิ์ก็เหลือแต่ความดี สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่บำได้มาจากหลวงพ่อดปากน้ำ

เรื่องสมาธินี้ถ้าปฏิบัติแล้วจะเห็นจริง ถ้าทำสมาธิแล้วจะเห็นไปตามขั้นตอนจะเห็นเหมือนกันไม่ว่าจะเป็นฝรั่งหรือไทย สุดท้ายจะเห็นเหมือนกันหมด

เคยมีเด็กคนหนึ่งมานั่งสมาธิ ก็ให้เขานึกถึงพระประธานนี้ เขาเอามาเป็นนิมิตมาเป็นเครื่องหมาย เพื่อเป็นอุบายให้ใจหยุด แต่ว่าถ้าเห็นองค์พระแล้วใช้ได้เพื่อให้ใจหยุด หยุดแล้วก็ทำต่อไป มีดวงแก้วมีกาย คนที่เห็นแล้ว ไม่ต้องมีใครบอก ว่ากายที่เห็นออกมามีกายอะไรบ้าง เด็กคนนี้ไม่เคยนั่งมาก่อนไม่เคยรู้ เขานั่งตอนนั้นใครมาทำอะไรข้างๆ ไม่สนใจ เขาไม่รู้เรื่อง ถามอะไรเรื่องสมาธิเด็กตอบถูกหมดเลย เคยไปดอยสุเทพเขามีพระแก้วใสตั้งอยู่องค์หนึ่ง ถามเขาว่าพระที่เห็นใช้อย่างนี้หรือเปล่า เขาบอกว่าใช่เลย ทั้งที่เคยเห็นพระประธานมากมายหลายแห่ง ก็ถามเขาว่าใช่ไหมเขาบอกว่าไม่ใช่แต่พอเห็นองค์นี้บอกว่าใช่เลย

พอขั้นสุดท้ายทุกคนจะเห็นเหมือนกัน พระองค์เดียวกัน ผลสุดท้ายต้องเป็นอย่างนี้เป็นกายอย่างนี้ คนนับถือศาสนาอื่นนั่งเห็นเป็นดวงดาว เป็นดวงอาทิตย์ ก็ใช้ได้ เฟ่งหนักๆ เข้าก็เป็นดวงแก้วเหมือนกัน ถ้าไปนรกสวรรค์ก็ต้องทำให้เห็นกาย ถ้าทำกายให้เห็นองค์พระจึงจะรู้จะเห็นได้

ปัจจุบันคุณป้าฉลุย สมบัติสุข มีอายุ ๗๘ ปีแล้ว ยังคงปฏิบัติธรรมวิชชาธรรมกายอยู่ตลอด และได้เมตตาแนะนำผู้ที่สนใจในการฝึกสมาธิอยู่ที่ วัดชัยศรีภูมิ จ.เชียงใหม่ ในวันศุกร์ เสาร์ อาทิตย์ ในช่วงเวลาบ่ายโมงถึงบ่าย ๔ โมง สำหรับผู้สนใจสามารถไปปฏิบัติได้ในวันและเวลาดังกล่าว

พระอาจารย์บำเรอ (พระครูภาวนานันทวัตร)

พระอาจารย์บ่าเรอ (พระครูภาวนานุวัตร)

อาตมาเดิมทีเดียวก็นับเป็นพ่อค้า ขายของอยู่ที่คลองเตย ที่นี้พี่สาวไม่สบาย สติพันเพื่อนเลย ต้องส่งโรงพยาบาลคลองสาน ๒ ครั้ง แล้วก็มีลูกศิษย์ของวัดปากน้ำชื่ออาจารย์ลำไย เป็นอาจารย์สอนด้วย อยู่ที่บ่อนไก่แล้วก็บอกว่าหลวงพ่อมียาบาทจิต ครูลำไยก็ใช้นานี้แล้วก็ใช้สมาธิแก้ไปด้วย ก็บอกกับอาตมาว่า เราฝึกไปด้วยซิ รวๆ ลักเดือนหนึ่งก็หาย จากโรคประสาทอย่างแรง ไม่มีเรื่องอะไร บางทีก็เล่นเป็นเด็ก พอรู้จักไปรับพี่สาวออกจากโรงพยาบาล แล้วก็ไปศึกษากับหลวงพ่อ หลวงพ่อก็แนะนำให้กินเพิ่ม ต้องกินเพิ่มไป ปกติยาของแพทย์แผนปัจจุบัน กินแล้วตื่นขึ้นมาแฉ่มเลย แต่ยาแผนไทยของหลวงพ่อกินเข้าไป พอตื่นมาก็ยังจ๋วนเจียอยู่ ยังมีฤทธิ์ค้างอยู่ เราก็กินต่อ ฤทธิ์มันก็จะเชื่อมกัน หลวงพ่อบอกถ้าอยากให้หายก็ให้เพิ่มยามากขึ้น แล้วท่านก็แนะนำ ถ้ามีปานแดง ขึ้นตรงกันกบ แล้วอย่าเพิ่มยา พอถึงเวลามีปานแดงขึ้นมาจริงๆ เราก้ให้หยุดยาแล้วก็หายจากโรคอย่างอัศจรรย์

วันอาทิตย์เราก็มาวัด มาปี ๒๔๙๕ ตอนนั้นอายุ ๓๘ เกือบ ๓๙ ปี มีเพื่อนคนหนึ่งชื่อเจ้าแหลม ภรรยาเป็นเชื้อจีน ภรรยากระทำไ้อแหลม

ใช้ยาเสน่ห์ เขาก็บอกให้ใช้วิชามาช่วยไ้อแหลม คือวิชานี้เราแค่เฟ่งไปที่ตัวหนังสือจีนบนป้าย ตัวหนังสือตกลงมาเลย เราก้คิดว่าวิชานี้สูงมาก หนังสือจีนที่ติดอยู่ที่ผ้า ล่วงลงมา ยังไม่ทันทำอะไร แต่เฟ่ง เราก้คิด

ว่าวิชานี้สูงสุด เราก็ได้ไม่ค่อยดีนัก ธรรมะยังไม่ค่อยชัด เราก็คิดว่าถ้าไม่บวช วิชาต้องเสื่อม เพราะขายของมันยุ่ง ไม่ค่อยมีเวลา บวชมาช่วยหลวงพ่อสอนดีกว่า ก็เลยจะบวช แต่ว่าโยมคงไม่ยอม ก็เลยหนีไปบวช อาตมามีนาเป็นมรดก ก็ไปเก็บค่าเช่านาตอนปิดเทอม แล้วก็ไม่กลับเลย บอกหลวงพ่อสวดว่าจะบวช หลวงพ่อบอกว่าบอกโยมหรือยัง เราก็บอกว่า ถ้าบอกไม่ได้บวช ท่านก็บอกเอ้าั้นกับบวช บวช พ.ศ.๒๔๙๘ อายุ ๔๐ ปี ก็ช่วยหลวงพ่อสอนมาตลอด หลวงพ่อท่านรู้ เวลาท่านไม่อยู่ ท่านให้ไปสอนแทนวันพฤหัสบดี ไปสอนแทน ๒ ครั้ง ตอนแรกไปเรียนกับแม่ชีก่อน แล้วแม่ชีก็ไปเรียนท่านว่า วันนี้มีคนได้ธรรมะคนหนึ่ง ท่านก็บอกว่า ต่อไปจะเก่ง

สมัยก่อนเวลาฉันภัตตาหาร พวกได้ธรรมกายฉันต่างหาก เฉพาะธรรมกาย ให้จัดอาหารแยกเฉพาะส่วนที่ได้ธรรมกาย มีราวๆ ๒๐ กว่าองค์ ใหม่ๆ วัดปากน้ำคับแคบ เราก็คิดจะไปสร้างอาณาคารใหม่ ไปที่เมืองกาญจน์ก็ไปเจอเขาแหลม เขาใช้ถ้าทำโบสถ์ เราก็คิดว่าที่นี่ดี เราไม่ต้องสร้างโบสถ์ เราก็คิดในใจไม่ได้บอกใคร เอาต้นไม้ เอาอะไรต่ออะไรไปปลูก มีหวังจะสร้างอาณาคารใหม่ มีอยู่วันหนึ่ง หลวงพ่อมรณภาพแล้วบนหอหลวงพ่อ ท่านชี้หน้าเลยบอกว่าไปไหนไม่ได้ ท่านมาข้างในกลางเมื่อปีกลายไปอยู่บ้านบึงซึ่งเป็นบ้านลูกศิษย์ ฝ่ายละเอียดเขาเตือนให้กลับ

มีครั้งหนึ่ง วันพฤหัสบดีตอนบ่ายหลวงพ่อสอนอยู่บนศาลา มีหญิงสาวคนหนึ่งร้องไห้มาเลยก่อนหลวงพ่อสอน ท่านรู้ก่อน ท่านบอกว่าให้เขาเถอะ คือมรดกแม่ให้แต่น้องสาว ตัวเองไม่ได้ นี่เป็นเหตุการณ์ที่เรา นั่งอยู่ด้วย การเรียนวันพฤหัสบดี ถ้าเป็นผู้หญิง หลวงพ่อจะให้ไปต่อกับแม่ชีหนอม (ถนอม) ส่วนผู้ชายให้มาต่อกับอาตมา

หลวงพ่อดัดปากน้ำ แต่ก่อนมหาวิเชียรจะเป็นคนปลงผมให้ หลวงพ่อ แต่ไม่ค่อยตรงเวลา เราก็บอกว่า เราเอาเองก็แล้วกัน เพราะ

อยู่ใต้ถุนกุฏิหลวงพ่อยู่แล้ว จึงได้
ปรนนิบัติรับใช้ปลงผมหลวงพ่อ
เดือนหนึ่งปลงผม ๑ ครั้ง แต่ก่อน
ท่านเจ้าคุณภาวนาก็ออยู่ด้วยกัน แล้ว
หลวงพ่อเล็ก (พระมหาเจี๊ยก) มา
ขอผมหลวงพ่อไปผสมในพระของ
ขวัญรุ่น ๓ รูปภาพของหลวงพ่อวัด
ปากน้ำศักดิ์สิทธิ์มาก ที่คลองเตยมี

สามีภรรยาคนหนึ่ง ภรรยาเป็นไทย สามีเป็นจีน มีวันหนึ่งขโมยจะขึ้นบ้าน
หลวงพ่อก็ไปเยี่ยม สามีบอกว่าไอ้เราจะนอนเขาก็เอะอะ มีใครไม่รู้
หัวไลน์ๆ มากวน เขาเอะอะขึ้นมา ไอ้ขโมยที่กำลังปีน มันทกใจ ก็กระโดด
ลงหน้าต่างไป ขาเคล็ดไปเลย มีอีกรายนะ ชื่อซอน ไปกินเลี้ยงกลับมา
ลูกเป็นไข้เลือดออก เมียบอกว่าลูกเป็นไข้ ตาซอนกลับมาก็มาขึ้นบอกรูป
หลวงพ่อกว่า หลวงพ่อต้องช่วยนะ ไม่ช่วยก็ไปอยู่ในสระเถอะ ก็อุ้มลูกจะ
ไปส่งโรงพยาบาล หมอเอารถมาเทียบพาลูกไปโรงพยาบาล แล้วก็จัดแจง
ช่วยทันที วันรุ่งขึ้นขณะนายซอนนั่งพัก หลังจากส่งแขกเรียบร้อยแล้ว ก็เพลอ
หลับไป เห็นหลวงพ่อเดินลงมาจากบันไดบ้าน แล้วบอกว่าไอ้ซอนลูกเอ็ง
ข้าช่วย ข้าชี้เกียจไปอยู่ในสระ

ช่วงที่หลวงพ่อบำเพ็ญ ก็มีพี่สาวชื่อญาดา และหลานๆ ของ
หลวงพ่อบำเพ็ญพยาบาล เราก็เลยไม่ได้อยู่พยาบาลท่านอีก จนกระทั่ง
ท่านมรณภาพ เราจึงได้กลับมา พระแต่ก่อนจะมาพยาบาล ๒ รูป ต่อ ๑
ชั่วโมง มีหมอมารักษาชื่อหมอเลี้ยง กับหมอยุทธ์ หมอเลี้ยงจะเข้าไป
พยาบาลหลวงพ่อบ่อย ตั้งแต่หลวงพ่อมรณภาพ จนถึงมีแต่ไปสอนต่างจังหวัด
แล้วก็กลับมา ปัจจุบันอายุย่าง ๘๗ ปี เขาก็ยังนิมนต์ไปสอนอยู่เรื่อย

แม่ชีร่มภา โพธิ์คำฉาย

แม่ชีรัมภา โพธิ์คำนาย

แม่ชีมาอยู่กับหลวงพ่อดอนอายุ ๒๐ ปี แม่ชีชั้น จอมทอง คนบางบ่อ สมุทรปราการ เป็นญาติกัน เป็นคนชนวนมา ที่จริงเราเลื่อนไสหลวงพ่อดอนตั้งแต่อายุ ๑๒ ปีแล้ว แม่ชีชั้นก็ไปหาทุกปีหน้าเกี่ยวข้าว ช่วงเดือนธันวาคม แกจะเอาเรือไปชนข้าว บ้านโน้น บ้านนี้บริจาต ถึง สองถึง จนเต็มลำเรือ ก็ขนไปโรงครัววัดปากน้ำ บ้านแม่ชีทวีพร ก็อยู่แถบนี้ แม่ชีชั้น เวลาไปจะไปเล่าถึงเรื่องสมาธิ เราฟังดูแล้วเราก็ครัทธา ตอนจะมาใหม่ๆ ก็มาไม่ได้ เพราะบ้านไม่มีใคร มียายซึ่งแก่แล้ว มีพี่ชาย มีกันแค่ ๒-๓ คนมาไม่ได้ ฉะนั้นจึงรอถึงอายุ ๒๐ ก็เลยอยากจะมา เพราะแม่ชีชั้นไปเล่าถึงเรื่องได้ธรรมกาย เห็นโน้น เห็นนี้ ใครตายไปตกนรกขึ้นสวรรค์เห็นหมด ไปบอกคนที่บางบ่อที่ตายไป คนนั้นตกนรก คนนี้ขึ้นสวรรค์ เราได้ยินก็ใจหาย พอติปีนั้นคนข้างๆ บ้านเป็นอหิวาตาย อาทิตย์เดียว ๗ คน ตายเกือบหมดบ้าน เราคิดว่าเราอยู่ไม่ได้แล้ว ศพก็ผ่านหน้าบ้านทุกวัน เลยตัดสินใจว่ายังงั้นต้องไปวัดปากน้ำให้ได้ ตอนนั้นก็มืดหลวงตาดองค์หนึ่งชื่อหลวงตาดอกไม้รู้จักหลวงพ่อดอนปากน้ำ ฉันทก็ไปขอให้ท่านพาไป ท่านก็ถามว่ายายจะให้ไปหรือ ฉันทก็ตอบว่า ไปชั่วคราว ยายคงให้มั่ง พอไปฟังธรรมะ หลวงพ่อก็เกิดศรัทธา ครั้งแรกยังไม่ได้บวช ก็กลับไปก่อน ไปเล่าให้ยายฟังว่าใครๆ ที่เห็นธรรมะก็ช่วยได้ โรคภัยไข้เจ็บหายหมด ยายก็ให้ไปเอาวิชามาแก้โรค ไปคราวนี้ไม่มาอีกเลย ตอนนั้นไปเดือนเมษายน ๒๔๙๐ มาได้บวชสี่เดือนกรกฎาคม ใกล้เคียง เข้าพรรษา พอได้เห็นธรรมะจริงๆ ก็ได้เข้าโรงงาน แต่ก่อนที่จะมาเจอหลวงพ่อดอน เห็นหลวงพ่อดอนบอย

สมัยนั้นมาอยู่ช่วงแรก นั่งอยู่หลายเดือนยังไม่เป็นธรรมะ ก็ยังไม่ได้เข้าโรงงาน พอเห็นก็ได้เข้าโรงงาน แล้วก็โดนผมบวชสี่เลย สมัยที่เข้าโรงงานมีพวกเด็กนักเรียนมานั่งด้วย พวกนี้ไม่ได้โดนผม ในยุคนั้นหลัง

สงครามโลก ครั้งที่ ๒ มีนั้งกันอยู่ ๒ เหว เหวละ ๖ ชั่วโมง ตั้งแต่ ๕ โมงเย็นถึง ๒ ยาม จาก ๒ ยามไปออก ๒ โมงเช้า หมุนเวียนกันไป ต่อๆ มา หลวงพ่อท่านเห็นว่าจะไม่ได้ดีเท่าที่ควร เพราะหลับกันมาก ในโรงงานหลวงพ่อท่านจะให้แก้ไข โรคภัย ทุกข์มนุษย์ บ้านเมืองเดือดร้อนก็ช่วยกันแก้ไข หลวงพ่อท่านจะสอนว่าเจอใครก็สอนให้เขาเป็นธรรมะนะ สิบคนเป็นธรรมกายคนเดียว ให้อำนาจนี้ไม่ใช่พวกเรา เพราะคนไม่ได้ไม่รู้แจ้ง

แม่ชีรั่มภา

เห็นจริง หลวงพ่อท่านจะพักวันละ ๑-๒ ชั่วโมงเท่านั้น ท่านจะคุมดูแล การทำวิชาทุกเวร ท่านจะอยู่ทุกเวร ถ้าพัก หลวงพ่อก็จะตื่นทันเวรทุกครั้ง เหมือนท่านบังคับจิตให้หลับก็หลับ ให้ตื่นก็ตื่น

หัวหน้าเวรในโรงงานทำวิชาจะมี ๑ ยายปุก ๒ พี่ละมัย ๓ พี่ญาณี ๔ พี่หลวย (ฉลวย สมบัติสุข) ๕ พี่ตรีธา ๖ ยายหนอม (มาจากในวัง) หลวงพ่อจะถามบุคคลเหล่านั้นบ่อย ส่วนน้ำสุก (ทองสุข) เป็นฝ่ายเผยแผ่ สอนธรรมะที่ข้างนอก แล้วพอคนได้ธรรมะเชี่ยวชาญ ก็จะส่งเข้ามาให้หลวงพ่อ ในโรงงาน น้ำเอียร พี่ฉลวยก็เป็นศิษย์ของคุณยายทองสุขทั้งนั้น เจ้จันท์หรือแม่ชีจันท์ก็เป็นลูกศิษย์ของพี่สุกเหมือนกัน

เตียงชาดรู้ สำหรับคนที่นั่งธรรมะชาดรู้ ชาดรู้หมายความว่าเรา ได้ธรรมะชั้นละเอียด จะละเอียดชัดใส ใสในใส จนแจ่มแจ้งชัดเจนหมด แล้วก็ปล่อยวาง ธาตุธรรมสะอาด เข้ากลางของกลาง เข้าหาต้นของต้น จนไปสลับซ้อนอยู่ในนิพพาน เห็นนิพพานชัดเจน รู้เรื่องนิพพานหมด แต่เราไม่สนใจกายมนุษย์ กายมนุษย์จะอยู่ในสภาพไหนเราไม่สนใจ ปล่อยเลย ไปรู้แต่ภายในจึงเรียกว่าชาดรู้คือชาดรู้จากมนุษย์ ที่ได้สมัยนั้นก็หลายคน ที่จำได้ก็คือเจ้จันท์ (แม่ชีจันท์) แต่ส่วนใหญ่ที่ได้ชาดรู้จะเป็นเด็กๆ เวลา

บอกรักษาในโรง
งาน หลวงพ่อจะ
เป็นคนสั่งวิชา
พูดผ่านฝากระดาน
ที่กันไว้ชื่ออยู่แถบ
หนึ่ง พระอยู่อีก
แถบหนึ่ง มีที่กัน
แยกส่วนกันชัดเจน

หลวงพ่อสอนทุกๆ คนเหมือนกัน ไม่มีใครพิเศษกว่าใคร มีครั้ง
หนึ่งตอนท่านป่วยหนักเป็นปีที่ ๑๓ ที่ฉันมาอยู่กับหลวงพ่อ วันนั้นท่านให้
คนมาเรียก ท่านถามว่า “เฮ้อล้นหายหรือยัง” ล้นก็คือไม่สบาย ฉันก็ตอบ
ว่าค้อยังชั่วแล้ว ท่านบอกว่า **“ทำวิชาไว้นะ ทำได้เป็นของเรา ถ้าเรา
ไม่ทำ เราจะได้ไม่ได้”** ลังคำนี้ ท่านสั่งไว้ ชีวิตจิตใจของหลวงพ่อก็ไม่มีอะไร
มากไปกว่าวิชา ๒๔ ชั่วโมง หลวงพ่อไม่เคยห่าง ทำวิชาตลอด
หลวงพ่อก็จะทดลองวิชาอยู่เรื่อย มีครั้งหนึ่งมีญาติโยมมานั่งกันเต็ม ช่วง
กลางคืน คิณนั้นดาวเต็มท้องฟ้า ท่านก็ให้เณรที่อยู่ใกล้ๆ ท่าน (หลวงพ่อบุญ)
ดับดาวบนท้องฟ้า จะเห็นดาวดับเป็นแถบๆ เลย เพื่อให้รู้ว่าวิชาธรรมกาย
สามารถทำได้ ไม่ใช่เพื่อเหตุผลอย่างอื่น

คุณแม่ได้อยู่ในช่วงการทำพระของขวัณรุ่น ๑ แต่ก่อนไม่มีสูตร
อะไรหรอก ได้แบ่งมาผสมเกสรดอกไม้ ปั้นเป็นก้อน แล้วอัดเป็นบล็อก
ออกมา ละลายน้ำง่าย ดังนั้นรุ่น ๑ ไม่มีสวຍ พระผงรุ่น ๑ ใส่แล้วจะ
แคล้วคลาดได้ดี โดยเฉพาะเรื่องอุบัติเหตุ ถ้าใครยังใส่พระอยู่ในตัว แล้ว
ยังเกิดอุบัติเหตุ หลวงพ่อบอกว่าต้องไปต่อว่า เข้าไปในธาตุในธรรม
ไปต่อว่า ฤทธิ์ยังไม่พอ ยังคุ้มครองไม่ได้ ต้องไปต่อว่าเจ้าของในธาตุ
ในธรรม ไปขอฤทธิ์มา เพราะยังใช้ไม่ได้ พระผงหลวงพ่อบอกว่า ๘๔,๐๐๐ องค์

ไม่ขาด ไม่เกิน เพื่อพอดีกับ ๘๔,๐๐๐ พระธรรมชั้นร์ คักดีลัทธิต์หมดทุกองค์ พระของหลวงพ่อก มีเจ้าของทุกองค์ คนที่เป็นเจ้าของพระเมื่อถึงเวลา แม้อยู่ที่ไหนก็ต้องมา ข้ามน้ำ ข้ามทะเลก็ต้องมาเอา หลวงพ่อนั้นการทำวิชามาก เรื่องธรรมะเป็นเรื่องแรก ท่านต้องการเผยแผ่ธรรมะของท่านมากกว่า ส่วนเรื่องโรคภัยไข้เจ็บที่คนมาให้ช่วยแก้เป็นผลพลอยได้ แต่มั่นที่หลักคือวิชามากกว่า หลวงพ่อกท่านเข้มแข็งไม่อ่อนแอ ตั้งแต่อยู่มาก่อนเคยเห็นท่านไปค้างที่ไหนเลย ก็มีแต่เฉพาะตอนเข้าโรงพยาบาลเท่านั้น

ปัจจุบันคุณแม่อายุ ๗๕ ปี ที่ริษามโนปนิธานในการทำวิชาตั้งแต่อายุ ๒๐ กว่าจนมาถึงเดี๋ยวนี้ก็คือ ไม่ได้คิดอะไรเรื่องสังฆาร หลวงพ่อกสอนอย่างไรเราก็กทำตามนั้น มีที่ไปตั้งสำนักสอนสมาธิ ก็มีแม่ชีจันทร์ เก่งธรรมะ สอนธรรมะแล้วก็ขยับขยายไปเรื่อยๆ ที่แคบก็ขยาย มีนักศึกษาามาฝึกกันเยอะ ในสมัยแรกๆ คนเหล่านี้มาจากบารมีของหลวงพ่อกวัดปากน้ำไปตามมาทั้งนั้น สอนจนเดี๋ยวนี้ตั้งสำนักใหญ่ชื่อวัดพระธรรมกาย แม่ชีหวานใจก็ไปตั้งสำนักสวนแก้วที่ราชบุรี ส่วนที่อยู่ในวัดปากน้ำ ที่อยู่สมัยหลวงพ่อกเฉพาะแม่ชีก็มี ๑.พีตริธา เนียมขำ เป็นประธานมูลนิธิวัดปากน้ำ ๒.ตัวฉั่น แม่ชีรัมภา โพธิ์คำฉาย ๓.แม่ชีทวีพร ๔.แม่ชีทองแก้ว ๕.แม่ชีพราหมณ์ (ไม่ได้อยู่ในโรงงานแต่ได้ธรรมกาย) คิดแล้วไม่ถึง ๑๐ คน ปัจจุบันก็ยังมีการวิชาตลอด ๒๔ ชั่วโมง เวิร์ด ๔ ชั่วโมง มีพีตริธากับฉั่นเป็นคนควบคุมคอยสั่งวิชา ส่วนทางพระไม่ทราบ ท่านเจ้าคุณภาวนา ท่านเป็นคนควบคุม

สำหรับสมเด็จพระวัดปากน้ำ องค์ปัจจุบัน หลวงพ่อกท่านนำไปฝากสมเด็จพระสังฆราชที่วัดเบญจมบพิตรฯ ตั้งแต่สมเด็จพระ (ช่วง) ยังเป็นเด็ก

แล้วบอกว่า องค์นี้นำมาฝากไว้นะ ต่อไปจะเป็นสมภารวัดปากน้ำ ส่วนกุฏิเสาไม้สักใหญ่หลวงพ่อท่านบอกว่าสร้างไว้ให้ท่านช่วง

กุฏิเดิมของหลวงพ่อ ปัจจุบันนี้เป็นที่ไว้ศพของท่าน ตอนสมัยมีชีวิตอยู่ หลวงพ่อมีลูกประยูร คอยดูแลท่าน ลูกประยูรนี้ก็ได้วิชาหลวงพ่อ ก่อนลูกประยูรตาย ลูกประยูรก็ดื่มน้ำ อาบน้ำซักผ้า ลูกแกลเป็นคนสะอาด เสร็จ

แล้วก็นั่งสมาธิสักพักตัวก็อ่อนแล้วก็ตาย ทุกคนก็วิ่งมาถาม ลูกประยูรเป็นอะไร แกนั่งสมาธิไปเนื้อตัวสะอาดไม่ต้องอาบน้ำเลย อายุลูกตอนนั้น ๗๒ ปี เวลาทำวิชานั้น หลวงพ่อจะมีของศักดิ์สิทธิ์คือกายสิทธิ์เป็นเครื่องทุ่นแรง แม้ลำภาได้แก้วใสเป็นเครื่องทุ่นแรง ทำให้เรามีธรรมะมากขึ้น เหมือนแก้ว ๗ ประการ ของทั้ง ๗ อย่างจะทำให้เกิดทิพย์ พรหม ไม่มีที่สิ้นสุด มีพลัง เวลาท่านสั่งวิชาก็จะเรียกรวมๆ ทั้งพระทั้งชีได้ยินหมด ท่านจะถามว่าไง ทันมัย เข้าใจหรือเปล่า ท่านคุมตลอดแต่ก็มีแอบนอน แอบง่วง ท่านก็ดู

บุญที่ได้จากการได้ธรรมกายมาก ไม่มีอะไรเปรียบเทียบได้ สร้างวัดเป็น ๑๐๐ วัดก็เทียบไม่ได้ เพราะมันเป็นการสร้างวัดอุ ไม่ทำให้หลุดพ้น ในงานมาฆบูชาหรือวิสาขบูชา หลวงพ่อจะเปิดให้คนดู ให้เห็นพระพุทธรเจ้า คนที่ไม่เชื่อจะได้เห็นเป็นส่วนใหญ่ มีสามีภรรยาคู่หนึ่ง ภรรยาเห็นธรรมะสว่างไสวกลางวงไฟ ทั้งไฟเลย ไม่เล่นอีกแล้ว สามีไม่เชื่อ อยู่มาวันหนึ่งสามีมาเวียนเทียนที่วัดปากน้ำ เขามองไปบนท้องฟ้า เห็นพระพุทธรเจ้าองค์ชัดใสสว่าง เขาก็ลงกราบ น้ำตาไหลเลย เต็มวัน

ศรัทธามาก ยังมีชีวิตอยู่
ตอนหลวงพ่
ท่านมรณภาพท่านให้
เก็บศพของท่านไว้ ช่วย
คนได้ ท่านต้องการให้
ทุกคนไปนิพพาน หลัง
จากท่านสิ้นก็มีการแยก

ย้ายกันไปคนละทิศละทาง บางคนก็ยังไม่กลับ ก่อนท่านจะสิ้นได้สั่งเรื่อง
ธรรมะไว้ว่าให้ทำวิชาให้ตลอดอย่าทิ้ง ก็ได้รับขามโนปณิธานเอาไว้
ปัจจุบันก็ยังคงทำกันอยู่ ไม่เปลี่ยนแปลงทำตามที่หลวงพ่สั่งใช้วิชา
เผยแผ่ธรรม ช่วยทุกเรื่องทั้งเจ็บไข้ได้ป่วย บ้านเมือง อยากให้ทุกคนได้
เห็นธรรมะเหมือนเรา แล้วเข้าใจให้เหมือนกัน ไม่อยากปิดบังใครเลย
การเข้าถึงธรรมะ ถ้าใจไม่สะอาดพอก็เข้ายาก ต้องปล่อยวาง ปล่อยใจให้
มันว่าง ความคิดทุกสิ่งทุกอย่าง คิดดีคิดชั่ว ต้องไม่คิดทั้งนั้นปล่อยวางจน
ใจว่าง สโลว่าง คนเราเข้าถึงธรรมกายได้ทั้งนั้น ได้ทุกชาติทุกภาษา ถ้า
ไม่ปฏิเสธ คนต่างประเทศก็มีสิทธิ์เข้าถึงธรรมกายคือมนุษยชาติคุยกัน
ด้วยข้างใน สื่อกันด้วยพระธรรม ไม่ใช่ภาษาพูด มารคือความชั่ว มารจะ
แก้งตลอด มารจะไม่อยากให้เราทำความดี ให้ชี้แจง ใส่กิเลสให้ตัวเรา

สิ่งที่หลวงพ่สอน ท่านบอกวิธีแล้วเราต้องทำเอง ใครก็ไม่สามารถช่วยเราได้นอกจากเราเหมือนกับเราจะจมน้ำ ถ้าไม่ตะเกียก
ตะกายเราก็จมน้ำ หลวงพ่จะบอกวิธีที่พ้นจากการจมน้ำ แต่เราต้องทำด้วย
ตัวเอง

แม่ชีทวีพร เลียบประเสริฐ

แม่ชีทวีพร เลียบประเสริฐ

แม่ชีมาวัดปากน้ำตอนปี ๒๔๙๑ ตอนอายุ ๑๙ ปีก็อยากจะบวชชี่ คือมีคนรู้จักมีความหวังดีต่อกัน บ้านอยู่บางบ่อ มาด้วยกัน เดี่ยวเป็นคน จินไม่ให้มา แต่แม่ให้มา ตอนแรกมาอยู่ไม่มีเงิน ขายทองได้ ๓๕๐ บาท ก็ ซื้อเสื้อผ้ามาบวชเป็นชี่ที่วัดปากน้ำ โดยมีคุณแม่เป็นคนรับรอง วัดปากน้ำ ตอนนั้นอากาศดีมาก มีกุฏิไม้สร้างเป็นกุฏิเล็ก เป็นหลังๆ มากมาย มีพระ เณร ๖๐๐ กว่ารูป แม่ชี ๒๐๐ กว่าคน กุฏิของหลวงพ่อก็เป็นกุฏิไม้สองชั้น แต่หลวงพ่อยู่ชั้นล่าง ติดกับโรงงานทำวิชา โรงงานเป็นลังกะสี คนมา วัดเยอะบวชชี่เยอะมาก

พอมารู้หลวงพ่อก็ ท่านก็สอนวิชาธรรมกายให้นั่งสมาธิ หลวงพ่อก็จะลงรับแขกที่ศาลาบาย ๒ โมง เป็นศาลาชั้นเดียวติดพื้นดิน พออยู่มาได้ธรรมะหลวงพ่อก็ ท่านก็เรียกเข้าโรงงานทำวิชา ตอนทำวิชา จะอยู่กันเป็นผลัดๆ ผลัดละ ๔ ชั่วโมง มีทั้งหมด ๓ ผลัด แม่ชีอยู่ผลัดสอง มีแม่ชีญาณนี่เป็นหัวหน้าผลัดอีกคนหนึ่งคือแม่ชีบุก ผลัดที่สอง แม่ชีทองสุข แม่ชีจันทร์อยู่ผลัดที่สาม คนที่เก่งหลวงพ่อก็เลือกให้เป็นหัวหน้า ผลัด หนึ่งมีประมาณ ๘-๙ คน เฉพาะชี่ ส่วนพระก็มีเยอะแต่นั่งแยกอยู่อีกฟาก หนึ่ง มีฝากันไว้ สมัยก่อนก็จะมีเตียงขาดรู้ เป็นเตียงเล็กๆ คล้ายธรรมาสัน พอดีเฉพาะหน้าตก คนนั่งแล้วมีมุ้งหลังเล็กๆ ครอบ ซึ่งคนจะได้นั่งเตียง ขาดรู้มันสมาธิต้องนิ่งแน่น หลวงพ่อวัดปากน้ำจะเป็นคนเลือก แม่ชีจันทร์ นี่ก็ได้เตียงขาดรู้

ตอนทำวิชา หลวงพ่อก็จะใช้เสียงพูดเอง คอยถามวิชา แม่ชีตรีธอายุผลัดสอง แต่ไม่ได้เป็นหัวหน้าผลัดตอนเย็นไม่กินอาหารกิน แต่ผลไม้แทน เพราะเป็นโรคกระเพาะ จะเป็นผู้ที่ใกล้ชิดหลวงพ่อกับแม่ชี ญาณกับแม่ชีทองสุขตอนนี้เสียไปแล้ว แม่ชีฉนวนก็ทำวิชาเป็นหัวหน้า

คอยดูแลหน้าประตูใครจะเข้าจะออก ตอนนั้นอยู่ด้วยกันตอนที่หลวงพ่อสวยยังมีชีวิตอยู่ที่ประมาณ ๕๐ คน เรื่องของการทำวิชชานั้น หลวงพ่อให้ทำวิชาแก้ เกตภัยของประเทศ และรักษาโรคมีคนมาขอให้หลวงพ่oreเรียกฝนก็มี เป็นคนทำนาแถวๆ สุพรรณ ให้ทำนา ทำสวน ทำไร่กันได้เลยแล้วฝนก็ตกจริงๆ จะช่วยกันในโรงงานมีอะไรก็ช่วยกัน ในห้องนั้นห้ามนำอาหารเข้าไปกิน เวลาแขกมาห้ามพาแขกเข้าไปในโรงงานทำวิชา คนป่วยที่จะให้รักษาต้องเขียนชื่อสกุลที่อยู่ เป็นโรคอะไร แล้วส่งให้หลวงพ่ot่านก็จะสั่งให้แม่ชีแก้อีกครั้งหนึ่ง บางคนใช้เวลาานเหมือนกันกว่าจะหาย และเมื่อเวลากลับบ้านแล้ว ต้องปฏิบัติธรรม และถือศีลด้วย ก่อนนอนต้องนั่งธรรม ๑๐-๒๐ นาที อย่างโรคภัย ไข้เจ็บ อาการบ่งบอกว่าจะตายในระยะเท่านั้นเท่านี้พอหลวงพ่os่งคนไป รักษาคนนั้นก็ไมตาย วิธีรักษาก็ไม่ต้องกินยา ใช้กายองค์พระธรรมกาย กลั่นธาตุธรรมให้ใสให้สะอาด อันนี้ต้องทำเรื่อยๆ ต้องไปรักษาคนถึงในโรงพยาบาลก็มี อยู่ตามห้องพิเศษ หมอรักษาทางนอก เรายรักษาทางใน หลวงพ่ot่านส่งไป หมอพบเห็นแม่ชีนั่งอยู่ข้างเตียงคนป่วยเขาก็รู้ แล้วก็หลบให้

เวลานั่งสมาธินั้นต้องนั่งให้มีความสุข ไม่ให้มีกิเลสตัณหา บางทีหลวงพ่อก็สั่งให้ไปนรกสวรรค์ โดยมีแม่ชีจันทร์ร่วมด้วย หลวงพ่oเคยสั่งให้ไปตามคนมา เขาจะเอาไปนรก ต้องให้ตามกลับมา รู้ว่าต้องตายตอนนี้ แต่อย่าเพิ่งให้เอาไป เอาไว้สร้างกุศล หลวงพ่ot่านจะส่งคนไปสอนธรรมะข้างนอกด้วย ตอนนั้นจะมีแม่ชีทองสุข ส่วนตัวฉันหลวงพ่อก็ให้ไปสอนธรรม ๕-๖ วันก็กลับ หลวงพ่oให้ไปสอนที่ฉะเชิงเทรา ส่วนมากจะไปตามวัด ตั้งแต่หลวงพ่olี้nก็ไม่ได้ออกไปสอนธรรมที่ใดอีก ตอนที่สอนธรรมะคนมาเรียนเยอะ ที่วัดหลังตลาด ตอนเย็นๆ ตอนกลางวันค้าขาย

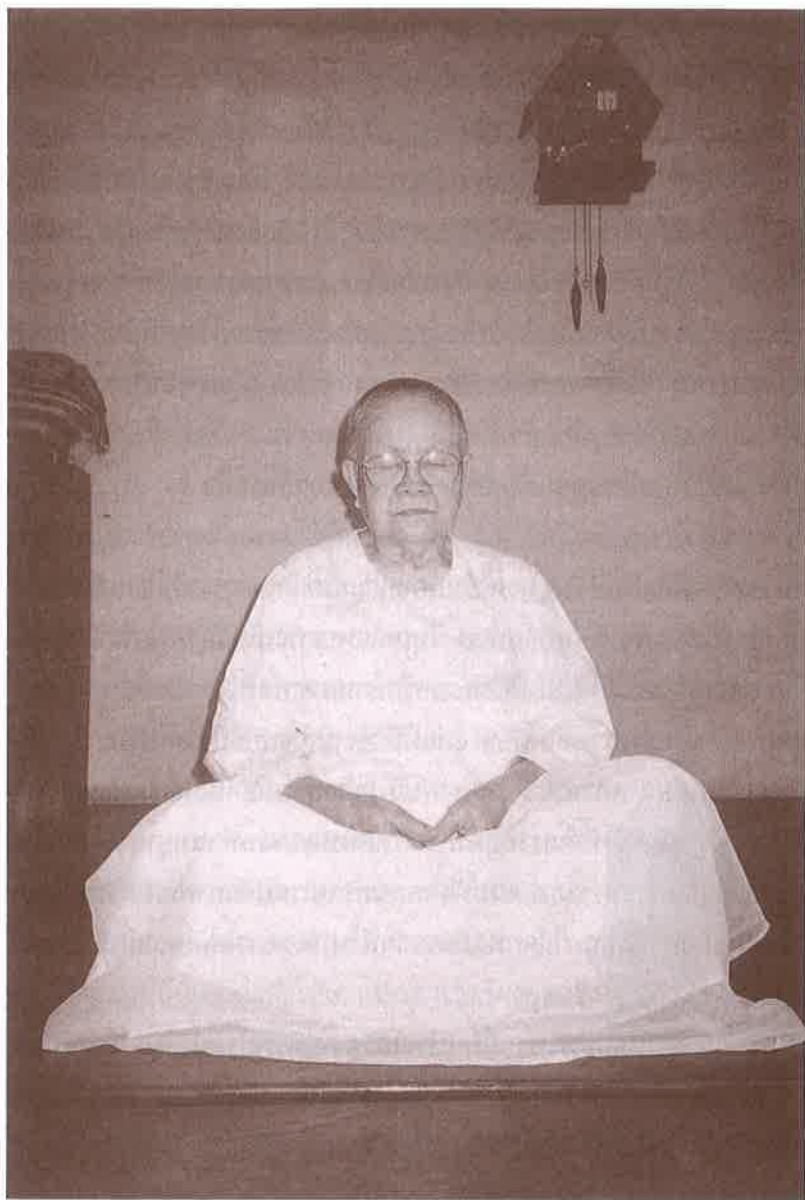

ตกตอนเย็นก็มานั่งทำธรรมะ

วัดปากน้ำสมัยหลวงพ่от่านมีชีวิตอยู่มีเรื่องอัศจรรย์เกิดขึ้นเยอะมาก มีคนเห็นพระพุทธรูปเจ้าลอยอยู่บนฟ้า ตอนเย็นเทียนวันวิสาขบูชา และมาฆบูชา ฉันทก็ได้เห็นกับตา เห็นพระพุทธรูปเจ้าลอยอยู่บนท้องฟ้า มีมาให้เห็นหลายองค์ ดูไปดูไป ก็เลือนหายไป มีเหตุการณ์ประหลาด มีเสียงน้ำไหล แล้วก็ได้ยินเสียงสวด คือสมัยนั้นหลวงพ่от่านจะให้น้ำร่างคุณย่า (คือโยมแม่หลวงพ่อ) มาไว้ที่วัดแล้วสวดพระอภิธรรมให้ทุกคืน หลวงพ่от่านบอกว่า คืนนี้หลวงพ่อจะเชิญเทวดา พรหม อรูปพรหม มาสวดให้โยมแม่ พอตกกลางคืน ฉันทก็ได้ยินเสียงสวดมนต์ ดังก้องไปในอากาศ ได้ยินคนเดียว คนอื่นนอนหลับกันหมด คิดจะปลุกก็ไม่กล้า

หลวงพ่от่านใจดีไม่ดุ ไม่มีสตาบ์ใช้ก็ขอหลวงพ่อ สบู่ไม่มีก็ขอหลวงพ่อ สมัยก่อนใช้สบู่กรดเป็นก้อนๆ ถูเสื้อผ้า หลวงพ่от่านจะสอนให้เป็นคนดีให้อวดทน ตอนท่านป่วย มีทุกขเวทนาท่านไม่ร้องเลย พาไปรักษาที่โรงพยาบาลท่านก็ไม่ไป ให้หมอมารักษาหลวงพ่от่านที่วัด จนเส้นโลหิตฝอยแตก แล้วเป็นอัมพาตซีกเดียว แต่แม่ป่วย หลวงพ่อก็ยังแจกพระ ท่านฉันอาหารคนเดียว พอวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ เวลาบ่าย ๓ โมง ๕ นาที่หลวงพ่อก็สิ้นคือปฏิบัติหน้าที่จนนาทีสุดท้าย ตอนหลวงพ่от่านอยู่ท่านก็ทำพระของขวัญด้วยรุ่น ๑, ๒, ๓ ครบทั้ง ๓ รุ่นก่อนมรณภาพ พอต่อมาหลวงพ่อเล็ก (พระมหาเจียก) ก็แจกพระต่อจากท่าน พอหลวงพ่от่านสิ้น บางคนก็ลาสิกขาทั้งพระทั้งชี

ปัจจุบันแม่ชีทวีพร เลียบประเสริฐ อยู่ที่วัดปากน้ำ ตอนนี้อายุ ๗๔ ปีแล้ว ก็ยังรับรักษาโรคอยู่ ด้วยวิชาธรรมกายโดยขอขามีหลวงพ่อสวดมนต์ก็ต้องจงใจกันไว้ ถึงแม้หลวงพ่от่านสิ้นไปแล้วแต่ขอมีของท่านยังคุ้มครองลูกศิษย์ทุกคนที่มากราบไหว้บูชากันอยู่ตลอดเวลา

แม่ชีพราหมณ์ ช้างเขียว

แม่ชีพราหมณ์ ช่างเขียว

เดิมทีเดิยวฉันเป็นคนต่ำบลจระเข้ เมืองอุทอง จ.สุพรรณบุรี เริ่มแรกหลวงพ่อดีตกน้ำ ส่งครูจินตนา(เป็นแม่ชี) มากับชีอีกคนหนึ่ง และป้าแถวๆ สองพี่น้องอีกคนมาสอนธรรมะที่สุพรรณบุรี มาสอนด้วยกัน ๓ อำเภอ มีครั้งหนึ่งครูจินตนามาสอนที่บางลี่ อ.สองพี่น้อง วันนั้นฉันแะไปบ้านอาที่บางลี่พอดี เดินทางมากับรถ ขนใบจากจะเอาไปมุงยุงข้าวที่บ้านมาทั้งคืน ง่วงกึ่ง่วง มากับน้องสาว กะว่าไปถึงบ้านอาจะนอนให้เต็มที่ ตอนนั้นอายุ ๒๕ ปี บ้านอาเป็นแพอยู่ริมน้ำ มีคนที่บ้านมาคุยเรื่องธรรมะไ้เราก็ไม่สนใจ เพราะเราเป็นคนไม่สนใจเรื่องธรรมะจริงๆ เขาคุยก็คุยไป ไ้น้องสาวเราก็บอกพี่สาวคนที่มาคุยธรรมะว่า เอ้อ คนที่ไม่ลืมตาจะได้ธรรมะ เขาก็บอกให้เรานั่งธรรมะ แล้วก็บอกว่าพี่ ไ้คนที่เราคุยธรรมะให้ฟัง แล้วไม่ตั้งใจฟังหรือไม่เลื่อมใส บาปหนาเหลือเกิน เราสะดุ้งเฮือกเลย ใจก็คิดว่าเรานี้บาปหนาจริงๆ ก็เลยนั่งธรรมะกับเขา นั่งไปอย่างงั้นแหละ กะว่านั่งครูเดียว เตียวก็จะไปนอนแล้ว เขาบอกให้จุดธูปบูชาพระ บูชาพระแล้วก็ให้ดูพระพุทธรูปบนโต๊ะหมู่ องค์ไหนก็ได้ จำให้ได้ แล้วก็นั่งหลับตาไป หลับไปนานเหมือนกัน เขาก็ถามว่าเห็นอะไร เราก็บอกไม่เห็น ฉันก็ถามเขาว่าหมดพิธีหรือยัง เขาบอกว่าให้ภาวนาลัมมาอะระหัง พอดฉันลัมมาอะระหัง ลัมมาอะระหัง จิตมันก็ตกศูนย์ เห็นดวงเหลือๆ ผ่านไป แล้วก็เกิดสีแดงสว่างวูบเข้าไปในตัวเรา ได้ประมาณ ๑๐ นาที แล้วภายในก็พิสดาร ภายหลุดเข้าไปข้างใน เข้าพริตไปเรื่อยๆ ไปเห็นหลวงพ่อดีตกอนนั้นยังไม้รู้จักหลวงพ่อดีเลย แต่รู้ว่าท่านเป็นคนนำไป มีคนไปกันเยอะเลย เราก็ตามไป หลวงพ่อดีจะคลุมไปตลอด ท่านบอกให้เราลักลับ แต่เราไม่กลับ เพราะเราอยากจะไปด้วย ส่วนอาเห็นเรานั่งไปนาน ก็มาเขย่าตัว ภายข้างนอกเรารู้เรื่องแต่ภายข้างในเราไม่อยากรกลับ เราไม่ลืมตา อาก้ตกใจ

อาร้องให้แล้วให้คนไปตามครูจินตนาที่กำลังคุ้ยธรรมะอยู่ข้างบ้านมาแล้วบอกอ่าว่านี่ได้แล้ว ถอดกายทิพย์ไป แต่ถ้าให้กลับมา ถ้าไม่ต่อวิชาก็ไม่ได้อะไร อ่าไม่ยอม ต้องการให้ลืมนตา ครูก็ดึงจนเรากลับมา พอกลับมาลืมนตาก็ไม่เห็นอะไร เพราะอ่าไม่ยอมให้ต่อวิชา ให้ง่วงนอนหายหมด มันปลื้มใจ พอตกเย็นคนก็มานั่งธรรมะกันเต็ม ไร่เราก็รู้แล้ว เพราะมันเคยได้ มันก็อาจจะไปให้ได้ คิดว่านั่งยังงี้ต้องได้แน่ อยากไปนรกไปสวรรค์ พอนั่งไป ๑ ชั่วโมงไม่ได้อะไร เห็นแค่แสงทึบห้อยแว็บเดียวแค่นั้น ไร่ที่เคยได้ไม่ได้ พอเลิกนั่งครูจินตนามานั่งประกบเลย แกบอกอ่าว่านี่เธอเห็นไหม ก็เราอยากได้ มันจะไปเห็นอะไร ธรรมะต้องถืออุเบกขา เดินสายกลาง อยากได้ก็ไม่ได้ ไม่อยากได้ก็ได้ พอแกพูดอย่างนี้ จิตเราก็สงบ เราก็บอกอ่าได้แล้ว ครู

จินตนาต่อธรรมะให้ต่อเลย แกต่อไร่ ต่อจนเราเสีย นิสัยคือเราชอบไปเร็วๆ กระตือรือร้นตามครูได้ตลอด ครูจินตนาบอกว่า ๓ อาทิตย์ที่สอนมาในสุพรรณบุรีมีฉันคนเดียวเก่งที่สุด

พอได้ธรรมะแล้วมันก็อยู่ไม่ได้ มันไม่อยากจะอะไร จิตมันอยากมาหาหลวงพ่อดีกปากน้ำอย่างเดียว พอจัดแจงธุระที่บ้านเรียบร้อยแล้วใช้เวลา ๑ ปี ก็ขอแม่มา แม่ก็ตั้งใจให้มา ส่วนอรสา (น้องสะใภ้) บ้านอยู่บางเลน นครปฐมมาวัดปากน้ำปีเดียวกัน มาเจอกันที่วัดปากน้ำ วันเกิดหลวงพ่อดีกมาโรยขมนมจันทะเดียวกันก็มารู้จักกัน ส่วนลุงประเสริฐ (น้องชาย) ฉันชวนมา ตอนนั้นลุงประเสริฐบวชพระ แล้วมาเรียนอยู่ที่วัดสองพี่น้อง มาเรียนเปรียญ แต่สอบไม่ได้เปรียญ ๓ ลักที่ แกก็เสียใจ เครียด ฉันก็เลยชวนแกมาวัดปากน้ำด้วยกัน เพราะสงสารไม่อยากจะให้แกเครียด หกโมง

เข้าออกเดินทาง อาพาเรามา ออกมาจากบางลิมาเรือสั้นตุ๊กๆ เป็นเรือเครื่องยนต์สมัยก่อน พอมาถึงสองพี่น้องก็ต่อเรือมาตกร แล้วก็ไปต่อเรือแดงสุพรรณจนมาถึงท่าไกล่สถานีรถไฟศาลายา หลังจากนั้นขึ้นรถไฟมาลงที่บางกอกน้อย แล้วต่อรถมาตลาดพลู กว่าจะมาถึงวัดปากน้ำก็เย็นพอดี จำได้ตอนนั้นมาถึงราวๆ ๕ โมงเย็น หลวงพ่อกำลังลงรับแขก อาทิ หลวงประเสริฐมาราบหลวงพ่อก หลวงพ่อก

ลุงประเสริฐ

หยุดรับแขกคนอื่นเลย เพราะอาคุ้นกับหลวงพ่อก หลวงพ่อกก็ถามว่า เรียนอะไร ลุงประเสริฐก็ตอบว่า เรียนบาลีแต่สอบไม่ได้ ท่านก็บอกว่าเดี๋ยวก็ได้เองนะ ลุงประเสริฐเห็นหลวงพ่อกก็เกิดศรัทธา ก็เลยกลับไปลาหลวงพ่อกที่วัดสองพี่น้อง แล้วมาอยู่กับหลวงพ่อกวัดปากน้ำ หลังจากนั้นอีกปีก็สอบได้เปรียญ ๓ ประโยคจริงๆ สอบได้จนถึงประโยค ๔ แล้วแกก็ลาสิกขาออกไป ตอนหลวงพ่อกป่วย ลุงประเสริฐยังมาช่วยพยาบาลหลวงพ่อกด้วย

ส่วนฉันเจอหลวงพ่อกครั้งแรก ท่านก็เรียกให้ไปเข้าโรงงานทำวิชา แต่ใจเราไม่ได้คิดว่าจะอยู่ ก็ไม่ยอมเข้า หลวงพ่อกท่านพูดว่า ให้เข้ามาช่วยทำวิชา มีครั้งหนึ่งหลวงพ่อกลงจากธรรมมาสน์ ท่านก็กวักมือเรียก ท่านบอกว่า “นี่ได้ธรรมะ ขาดรู้ได้ด้วย เก่ง เข้าโรงงานนะ” โอ้เราก็ดื้อไม่นึกว่าจะอยู่ ถ้านึกว่าจะอยู่ก็เข้าไปในโรงงานแล้ว ท่านเคยส่งให้เราไปต่อวิชากับครูญาติ แต่ไม่ถูกจริตเรา ครูญาติสอนช้าไม่ถูกใจ เราชอบแบบไวๆ เคยเข้าแบบไวๆ มาก่อน มันก็เลยเรียนกับครูญาติไม่ได้ ตอนนั้นไม่รู้ยังโง่กลัวสารพัด คือในโรงงานคนอยู่กันเยอะ มีแม่ชีเกือบ ๘๐ เห็นจะได้ เข้าเวรละ ๑๐ คน เวรละ ๔ ชั่วโมง ผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันทำตลอด ๒๔

ชั่วโมง คนไหนได้ธรรมะ หลวงพ่อเรียกไปหมด ที่ได้เงินเดือนทำงานข้างนอกท่านก็เรียกไป ถามว่าได้เงินเดือนเท่าไร เขาบอกว่า ๕๐๐ บาท หลวงพ่อบอกว่ามาทำที่นี่ มาอยู่กับหลวงพ่อ หลวงพ่อจะให้เงินเดือน ๕๐๐ ที่มีเงินเยอะ เดียววันหน้าก็รวยเอง ในโรงงานมีทั้งแม่ชีที่โกนผม และฆราวาสที่เป็นผู้หญิงที่ไม่ได้โกนผม เด็กนักเรียนก็มี หน้าตาดีๆ ทั้งนั้น ในโรงงานเวลานอน ใครไม่มีบ้านก็นอนในโรงงาน ใครมีบ้านข้างนอก (ใกล้วัด) ก็ออกมานอนข้างนอก เราได้ยินคนบางคนพูดกันว่า ถ้าอยู่ในโรงงาน ถ้าต่อไปสึกออกไปมันก็ได้ ใ้เราก็คิดจะสึก เราก็เลยไม่คิดจะเข้าไปอยู่ ก็เลยไม่ได้เข้าไปทำวิชากับเขาในโรงงานก็อยู่ข้างนอกเป็นบ้านอยู่ในบริเวณวัด ช่วยทำครัวบ้าง นั่งธรรมะ ฟังเทศน์หลวงพ่อ อยู่มาเรื่อยๆ

ส่วนป้าอรสามาบวชเป็นชี ปีเดียวกับฉันตอนป้าอรสามาอายุ ๒๒ ปี เป็นแม่ครัว แจวเรือเก่ง เช้าๆ จะไปจ่ายตลาดกับแม่ท้วม ทำขนมหวานอร่อย เป็นคนว่องไว ทำงานเร็ว ดูแลเรื่องตักบาตรถวายพระ ตักอาหารเร็ว เร็วจนคนเลี้ยงถวายไม่ทัน ขนาดสมัยนั้นเลี้ยงพระเณรที่ ๕๐๐ องค์ ป้าอรสาอยู่กับหลวงพ่อ ๗ ปีเหมือนกัน เดียวนี้ป้าอรสาเปิดร้านขายอาหารอยู่หัวมุมวัดปากน้ำ อายุ ๗๒ ปีแล้ว

ป้าอรสา

หลวงพ่ot่านเคยไปตามมาจากสวรรค์ มาช่วยทำวิชา ที่ฉันจำได้ชื่อวโรนิตย์ ตอนนั้นมาบวชเป็นเณรอายุ ๗ ขวบ ฉันยังไปต่อธรรมะกับเณรเลย หลวงพ่อจะลงเทศน์ให้พระเณรทุกวันในโบสถ์ ส่วนชีท่านจะลงเทศน์ให้ในวันอาทิตย์และวันพระ วันอาทิตย์ท่านจะให้รับศีล ๕ วันพระจะให้รับศีล ๘ ฉันอยู่กับหลวงพ่oมา ๗ ปี ตั้งแต่ปี ๒๔๙๕ อยู่จนท่านมรณภาพ

หลวงพ่อสอนเสมอ
ว่า “ลืกไปไม่ดี แต่ง
งานไม่ได้ คนแต่ง
งานมีเวร สำหรับ
คนไม่แต่งงานไม่มี
เวร” อยู่ไปอยู่ไป ก็
ติดหลวงพ่อ เพราะ
ท่านเทศน์ถูกใจเรา
ไม่มีใครเทศน์ได้อย่าง

ท่านเราก็ชอบ เลยอยู่กับท่านเรื่อยไป

หลวงพ่อเป็นคนจริงจัง ทำอะไรทำจริงทำจัง พูดจริง ทำจริง
พูดเรื่องอะไรก็ตาม รับรองได้เลยไม่มีคลาดเคลื่อนเลย คำพูดของ
ท่านวาทะศักดิ์สิทธิ์ ท่านก็ไม่ดู แต่ไม่รู้ทำไมกลัวท่าน ท่านรู้หมดแหละว่า
ลูกๆ ท่านเป็นยังไงเวลาเทศน์ ใครสักคนกำลังคิดอะไรอยู่ ท่านก็เทศน์
แทงใจไปเลย คนนั้นก็รู้ด้วยตัวเอง เรากลัวก็กลัว แต่ก็รักหลวงพ่อ
หลวงพ่อให้ช่างปั้นรูปหล่อของท่านไว้ ท่านจะเดินไปให้ช่างดูตัวทุกวัน
ท่านรู้ว่าท่านจะเริ่มป่วย ก็เลยให้ช่างปั้นรูปท่านไว้ ภายในบรรจุของศักดิ์
สิทธิ์มากมาย ฉันจำได้ตอนหลวงพ่ออายุราวๆ ๗๐ ปี หลวงพ่อผิวขาวสวย
งามมาก ท่านดูอ่อนใสมาก น่าเลื่อมใสศรัทธามาก ยิ่งตอนหลวงพ่อบ่ม
ฉีวรใหม่จะดูหลวงพ่อสว่างทีเดียว

เวลาหลวงพ่อลงเทศน์ ถ้าวันไหนมีพระลงน้อย ท่านก็จะบอกว่า
วันนี้พระแพ้มะขี้ แล้วท่านก็จะไม่เทศน์ด้วย พระก็ต้องรีบวิ่งไปตามพระมา
ตามมาจนเต็มโบสถ์ วันหลังพระก็เข็ด เวลาเทศน์ถ้ามีคนตะบันหมาก
ท่านก็จะหยุดเทศน์ รอให้ตะบันเสร็จก่อน น่ากลัวมั๊ยะ คนกำลังเทศน์อยู่ดีๆ
ก็หยุดเทศน์ไปเฉยๆ วันพฤหัสบดีหลวงพ่อกำลังมาสอนธรรมะ ถ้าใครส่ง

เสียงดังรบกวน ท่านก็จะพูดไปเลยว่า เดี่ยวหูหนวกนะ รบกวนคนกำลังปฏิบัติ เวลาจะมีผู้ใหญ่มาวัดปากน้ำ หลวงพ่อจะเดินตรวจวัด เดินไปตามทาง มองไปทางโน้นที ทางนี้ที ทุกคนรีบเก็บเสื้อผ้า เรียบร้อย รู้เลยว่าจะมีผู้หลักผู้ใหญ่มา

แม่ชีพรหมณี

หลวงพ่от่านเป็นคนประหยัด ละเอียดถี่ถ้วน เดินไปตามถนนท่านเจอเศษไม้เป็นท่อน ท่านเก็บเอามา ท่านบอกว่าเอาไว้ทำฟืนได้ พวกผ้าชีร์มันขาดแล้วก็อย่าเอาไปทิ้ง ปะมันจำเป็นอะไรมันรั้วขึ้นมา เอาน้ำมันยางโปะมันก็กันได้ ชั่วระยะ ไม่ให้ทิ้ง แล้วที่ล้างชามอย่าไปเทพรวดๆ ค่อยๆรินเอาน้ำออก แล้วไ้ที่กันๆ ไปให้หมู ให้หมากินก็ได้ ท่านสอนละเอียดเลย สอนบ่อยๆ สอนมากๆ เข้าก็ค่อยๆ ซึมเข้าไป สมัยนี้ไม่มีใคร

ทำหน้าที่สอนเหมือนหลวงพ่อดปากน้ำเลย

ครูตรีธา แกอยู่กับหลวงพ่ ๗ ปี บวชเป็นชี ส่วนอีก ๗ ปี หลังแกลาออกมาสุขภาพไม่ไหว มันหิว เลยขอลาหลวงพ่ออกมา ไม่ได้พักในโรงงาน มาพักข้างนอกแต่ท่านก็ทำประโยชน์ ตั้งมูลนิธิช่วยหลวงพ่มาตลอด ครูตรีธาเล่าให้ฟังว่าชื่อตรีธาเป็นชื่อที่หลวงพ่ดั่งให้ ท่านบอกว่าแม่ตรีธาทัพ ผู้หญิงทั้งนั้นที่เขาเรียกแม่ทัพ ไม่มีใครเขาเรียกพ่อทัพหรอก ครูตรีธา ก็ปีเดียวกับฉัน เดียวนี้ฉันอายุ ๗๕ ปีแล้ว มาจนถึงทุกวันนี้ อยู่วัดปากน้ำมาได้ร่วม ๕๐ ปีแล้ว

คุณยายตรีธา

ลุงประคอง ทับจ้อย

ลุงประคอง หับจ้อย

ลุงมาเจอหลวงพ่อดอนอายุเกือบๆ ๑๐ ขวบ มีน้ำสาบวชเป็นชื้ออยู่ที่นี้ (วัดปากน้ำ) ชื่ออาจารย์ตรีธา เนียมขำ (ปัจจุบันเป็นนายกสมาคมศิษย์หลวงพ่อดอนปากน้ำ) เป็นคนบางป่อ คนแถวบางป่อมากันเยอะ ญาติพี่น้องพากันมาหมดนั่งเรือมาจากบางป่อมาถึงวัดปากน้ำใช้เวลา ๓ วัน

ชื่อ เสียง

ของหลวงพ่อขจร ขยายมาก รักษาโรคโดยไม่ต้องกินยา คนพากันมาจอดเรือหน้าวัดเป็นแถวเลย มาหาหลวงพ่อกับให้หลวงพ่อบำบัด เป็นโรคหนักเกือบ

ตายแล้วหาย เป็นครูใหญ่โรงเรียนวัดบางป่อ แกเป็นอะไรไม่รู้เหม็นทั้งตัวเลย ปรากฏว่าพอมานำให้หลวงพ่อดอนรักษาก็หายเลย หลวงพ่อดอนรักษาทางวิปัสสนาโดยไม่ต้องใช้ยา เขาก็หายหมด โดยให้เขียนอาการโรค ชื่อ ที่อยู่ อายุ วันเดือนปีเกิดอยู่บ้านเลขที่ เขามีแบบฟอร์มให้กรอก เขียนเสร็จแล้วก็ส่งให้หลวงพ่อดอน แล้วหลวงพ่อดอนก็ให้ผู้ที่ได้ธรรมกายทุกคนช่วยแก้ที่โรงงานทำวิชา เขาก็จะแก้ให้ทั้งโรงงาน คนที่มาให้รักษา ก็ต้องนั่งสมาธิด้วย หลวงพ่อดอนปากน้ำ ท่านจะขึ้นสอนสมาธิทุกวันพฤหัสบดี เวลาท่านสอนธรรมะก็จะมีดวงแก้ว ใช้ดูแล้วจะมีไม้ชี้ ตามฐานต่างๆ ตั้งแต่ฐานที่ ๑ ฐานที่ ๒ เรื่อยไปจนถึงฐานที่ ๗ คนบ๋ามารักษาก็มี ผมช่วยหลวงพ่อดอนรักษาคนบ๋า คนบ๋าที่หลวงพ่อดอนรักษาต้องใช้ธรรมกายด้วย ให้ยาด้วย เป็นยาผง

เรียกว่า ยาบาท
จิต สูตรยาเป็น
ของหลวงพ่อกอง
ยานี้ถ้ากินแล้วก็
จะเกิดอาการ
อยากกินของ
หวาน แล้วยานี้
ถ้ากินแล้ว ห้าม

กินของหวานเพราะอาการจะไม่ดีขึ้น คนบ้าแต่ละคนหลังต้องล่ามโซ่ล่าม
ขาไว้ มันจะบอกว่า หลวงพี่ครับผมหายดีแล้วครับ ปล่อยผมเถอะครับพอ
ปล่อยก็โดดน้ำโครมหน้าวัด มันยังไม่หายดี เราเป็นคนดูแลอยู่ เราก็เรียก
กลับมา บางทีเจอเจ๊กขายไธติมเราต้องวิ่งไล่เลย เพราะคนบ้ามันจะกินไธ
ติม มันเป็นของหวาน ยานี้จะทำให้อยากมาก ให้กินยาบาทจิตนี้กินนาน
เหมือนกัน ให้กินเรื่อยๆ ทีละช้อนๆ กินที่นั่งน้ำลายไหลยืด คนป่วยที่เป็น
แขกจากอินเดีย ก็มารักษา พอหายก็ศรัทธาวิชาของหลวงพ่อกองอยู่
ที่วัดหาข้าวกินเอง เขาจะไม่กินสัตว์ที่มีชีวิตจะมีมะเขือมะแว้งแล้วก็หันๆ กิน

หลวงพ่อกองวัดปากน้ำ ท่านไม่ดุหรอก แต่ผิดวินัย ผิดระเบียบไม่ได้
สมัยหลวงพ่อกองมีพระ ๕๐๐ กว่าองค์ ใครมาทักเหนือกัดไต่ทิ่มใครมาทักรับหมด
ถ้าพระมาขอยุ่ด้วย ท่านจะถามประเด็นแรกว่า เราเรียน เราศึกษานะ
ห้ามหยิบธูปธูปนะ แล้วค่อยถามว่าอยู่กับใคร มีที่อยู่หรือยัง จีวรมีไหม มุ้ง เสื้อ
มีไหม ถ้าไม่มีท่านก็เรียก “ยูร มาจัดของให้พระหน่อย” ลงประยูรเป็น
อุปัฏฐากท่าน ดูแลเรื่องการเงินการทองทุกอย่างในวัด หลวงพ่อกองท่านไม่
จับเงิน และพระเณรของหลวงพ่อกองต้องแต่งตัวเรียบร้อย ห้ามเหมือนกันหมด
เณรห่มลดไหล่ ห่มดอง พระห่มคลุม พระที่อยู่วัดต้องปฏิบัติตามและไม่
ต้องบิณฑบาตร ท่านเลี้ยงเองหมด เลี้ยงมาตลอด พอหลวงพ่อกองสร้างโรงเรียน

เป็นตึกเอนกประสงค์ ๓ ชั้น พระณรงก์สงสัยกันว่าสร้างให้ใครเนี่ย เพราะสมัยนั้นถือว่าเป็นตึกที่ทันสมัยที่สุด แถวนี่ ไม่มีใครสร้างเลย หลวงพ่อท่านออกพระของขวัญมอบให้สำหรับผู้สร้างโรงเรียน องค์ละ ๒๕ บาทถ้าใส่กรอบเงินก็ ๓๐ บาท และถ้าทำก็ต้องมารับเอง ลูกก็ต้องมารับเองกับมือ รับแทนกันไม่ได้ถึงแม้จะทำมากกว่า ๒๕ บาทก็ต้องรับองค์เดียว หลวงพ่อท่านจำแนมมากท่านจำได้หมดเรื่องความจำของหลวงพ่อนี้ ยอดเยี่ยมเลย แล้วปกติหลวงพ่อท่านจะไม่ออกไปไหน นานๆ จะออกนอกวัดสักครั้งหนึ่ง เขานิมนต์ถ้าไม่จำเป็นท่านไม่ออกหรอก ปีหนึ่งจะออกสัก ๒ หน ส่วนใหญ่จะเป็นแถวๆ วงเวียนใหญ่ หลวงพ่อท่านจะเป็นพระที่ไม่ค่อยคุย แต่ท่านพูดอะไรจะพูดล่วงหน้าเป็นลึบๆ ปืออย่างเช่นสายบางนา ท่านบอกว่าต่อไปจะเป็นสายใหญ่ สายนี้จะไปจังหวัดตราด จังหวัดชลบุรี ท่านพูดไปเป็นลึบๆ ปี ทั้งที่ยังเป็นสวนเป็นทุ่งนาอยู่ เห็นหมู่บ้านใกล้เคียงๆ

ตอนสงครามโลกช่วงนั้นมีมดแดงกัดกัน แปลกมันกัดกันตายเป็นกองเป็นเข่งเลย ก็ไปบอกหลวงพ่อกว่าหลวงพ่อมดมันกัดกันตาย เต็มถนนไปหมด หลวงพ่อท่านก็บอก “อ้อ อีก ๗ วันสงครามจะเลิก” หลวงพ่อพูดก็เลิกจริงๆ อีก ๗ วันสงครามเลิกเลย ท่านไม่พูดอะไรมาก พูดน้อยพูดแต่คำสองคำก็เข้าโรงงานเลย วิชาของหลวงพ่อดัดปากน้ำนี่ท่านตีจริง ถ้าวิชาของหลวงพ่อไม่แน่ ตอนนี่วัดปากน้ำเหลือแต่ดินพิน เพราะตามหลักจริงๆ แล้ววัดปากน้ำเป็นจุดระเบิด ที่ระเบิดลงเลยแหละ ธรรมดาตามหลักประตูน้ำ บางคลองนี้ไม่มีเหลือ ตั้งแต่ประตูน้ำบางนกแกลง ประตูน้ำอ่างทอง ประตูน้ำบางยาง เหลือแต่ประตูน้ำภาษีเจริญที่ไม่เป็นอะไรเลย ไปถามเลยวัดวาอารามอยู่ไหนไม่มีเหลือ ถูกทิ้งระเบิดหมดเลย ช่วงนั้นหลวงพ่อยู่นโบสถ์ ไม่ออกจากโบสถ์เลย นั่งทำวิชาของท่านอย่างเดียว นั่งปิดลูกระเบิดอย่างเดียว แล้วบางคนก็จะวิ่งมาอยู่ที่วัดปากน้ำ เพราะมันใจว่ายังไงก็ปลอดภัยที่สุด สงครามเกิดขึ้นปี ๒๔๘๕ ก็

จะมีใบปลิวสงครามโลก เป็นใบปลิวสวยกระดาดอย่างดี กระดาดมันเลย ดอกซากุระสวยๆ อเมริกาเขามาถึง ใจความของเขาก็คือ อเมริกาเขาจะทิ้งระเบิด เขาจะบอกว่าวันนี้เวลาเท่านั้นจะมาทิ้งที่นี่ ให้ประชาชนรีบออกไปให้พ้น เขาจะแจ้งให้ทราบล่วงหน้าก่อนเลย เพราะสงครามมันเกี่ยวกับอเมริกานรกับญี่ปุ่น เราคนไทยไม่ได้เกี่ยวข้อง ใบปลิวที่ผมเก็บไว้สวยๆ ทั้งนั้น ข้อความเป็นภาษาไทย ตอนทิ้งระเบิดเสียงจะดัง สะพานพุทธนี่ ผมวิ่งไปดูเลย มันเวียนเทียนเลยเป็นทางๆ สะพานพุทธนี้ศักดิ์สิทธิ์นะ ที่ไม่โดนวัดเลียบนะใหญ่ะเท่ากับวัดโพธิ์ วัดมหาธาตุโดนหมดเลย สวนกุหลาบเพาะช่างโดนหมด แต่สะพานพุทธไม่โดน ทหารชั้นผู้ใหญ่อย่างเช่น จอมพล ป.พิบูลสงคราม ก็มากราบ นายทหารมาเยอะ มารับพระองค์ละ ๒๕ บาท ถ้าเสียมใส่กรอบ ๓๐ หน้ากุฏิของหลวงพ่อก็มีต้นชมพู แล้วมีชั้มออก ๒ ข้าง หลังกุฏิของท่านจะเป็นโรงงานทำวิชา เวลาท่านสั่งงานก็จะเดินทะเลถึงกันได้ ผมไม่ได้เข้าไปในนั้น ไม่มีใครกล้าเข้าไปเพราะในโรงงานเขาไม่ให้คนอื่นเข้า เฉพาะผู้ทำวิชาเท่านั้น คนทำวิชารุ่นนั้นก็จะมี ทั้งซี

หลวงพ่อบเล็ก

และพระ พระที่ทำวิชาก็จะมีหลวงพ่อบเล็ก เจ้าคุณภาวนาโกศล หลวงตาเงิน หลวงตาใจ หลวงตาลังวาลย์ หลวงพ่อบที่วัดอยู่วัดลำพระยาก็มีตอนยังหนุ่มอยู่ ฝ่ายแม่ชีมีแม่ชีบุก แม่ชีทองสุข แม่ชีญาณิ แม่ชีจันทร์ แม่ชีลำภา แม่ชีเนาวรัตน์ แม่ชีละมัยก็อยู่รุ่นเก่ารู้จักทุกคน ส่วนหลวงพ่อบสมเด็จพระ (สมเด็จพระมหารัชมังคลาจารย์) นั้น หลวงพ่อบวัดปากน้ำท่านส่งไปเรียนที่วัดเบญจมบพิตรฯ ตั้งแต่เด็กๆ

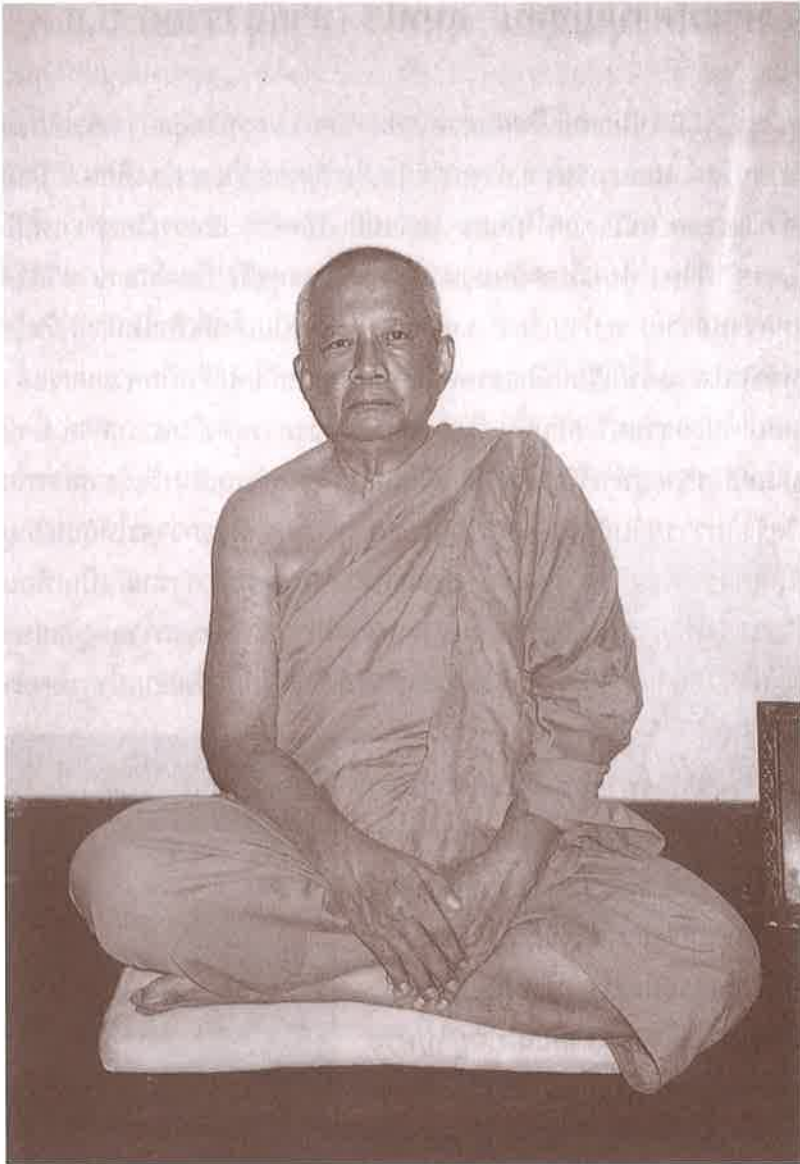
ที่โรงงานทำวิชาจะมีคนคุมลือคฤญแฉไว้ตลอด เฟล ๑๐ โมงก็เปิดมาให้กินข้าว แล้วกลับไปชุดหนึ่ง พอ ๑๑ โมงก็ออกมาอีกชุดหนึ่ง

หลวงพ่อบท่านจะชอบเดินตรวจตามกุฏิ ดูแลความเป็นอยู่ของ

พระเณร บางที่ตอนกลางคืนท่านก็จะยืนช่มด้วยนะ ยืนช่มอยู่บนหอพระ ไตรปิฎก หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านจะเป็นพระที่เคร่งครัด และอดทนมาก ขนาดตอนท่านป่วย ฉันยังฉันเองเลย ไม่ให้คนอื่นช่วย บางทีถ้าเกินเวลา แล้วมีคนเอาน้ำข้าวไปป้อน ท่านยังไม่รับเลย ท่านคายออกหมด ท่านเคร่งมาก แม้แต่น้ำข้าวต้มก็ไม่เอา แม้แต่น้ำแกงนี้หลวงพ่อดันก็ไม่หกละเลย ชามข้าวท่านตะล่อมไว้ตรงกลางเรียบร้อย หลวงพ่อชอบน้ำอ้อย ท่านจะฉันน้ำอ้อยเป็นประจำ ทั้งเช้า สาย ป่าย เทียง แล้วอ้อยนี้ท่านชอบมาก ฟันท่านดินะเคี้ยวอ้อยกร๊อบๆ หลวงพ่อเป็นที่เคารพนับถือมากที่สุด พอท่านมรณภาพคนก็มากันเนื่องแน่นมากมายกายกอง หลวงพ่อท่านสั่งให้เก็บร่างท่านไว้ไม่ให้เผา พอท่านสิ้น สมเด็จปาวัดโพธิ์ก็เข้ารักษาการเจ้าอาวาส ตอนนั้นยังเป็นพระธรรมวโรดม ต่อมาจึงเป็นพระสังฆราช

ท่านบอกว่าเอาร่างท่านไว้ จะเลี้ยงวัดปากน้ำได้ ตอนมรณภาพไปแล้ว ทั้งที่วัดมีเงินเหลือ ๗๐๐ เพราะใช้เลี้ยงพระหมด ท่านเจ้าคุณราชโมลีขึ้นไปบอกที่หอของหลวงพ่อกว่า หลวงพ่อเงินหมดแล้วนะเหลืออยู่แค่ ๗๐๐ เท่านั้นนะ พอพูดกับหลวงพ่อก็เสร็จ พอลามจากหอไว้ศพ ก็มีบรรพชิตคนชั่วสารมา ๒ คัน ตั้งแต่นั้นมากขึ้นเรื่อยเลย ทวีขึ้นมาเรื่อย ทั้งเงินทองเข้ามา จนกระทั่งบัดนี้

ผมพอมาเป็นเณรอยู่กับหลวงพ่อก่อน หลังจากนั้นอีก ๒ ปีก็บวชเป็นพระแล้วไม่นานก็ลาสิกขา ตอนสึกก็อธิษฐานกับหลวงพ่อบนใจ เพราะหลวงพ่อบอกท่านให้ อธิษฐานว่าขอให้มึงงานทำตลอด คือพอท่านหยิบสังฆาฏิกออกก็ตั้งใจเลย “หลวงพ่อบ้าพเจ้าขอตั้งจิตอธิษฐานว่า ขอให้ข้าพเจ้ามีงานทำตลอดกาล” ร่ำรวยอะไรไม่เคยนึกถึง มีงานทำก็มีเงินใช้ แต่หลวงพ่อบอกท่านไม่พูดอะไร ท่านนิ่งๆ แล้วพอออกมาก็มีงานทำตลอด ไม่เคยตกงานเลย

พระมหาบุญชอบ สุนทรโร (ฉายสุวรรณ) ป.ธ.๓

พระมหาบุญชอบ สุนทรโร (ฉายาสุวรรณ) ป.ธ.๓

ภูมิลำเนาเดิมเป็นคนอำเภอมหาราช จ.นครศรีอยุธยา แล้วได้ย้ายมาอยู่วัดอำเภอนาเรียง จ.อ่างทอง ฉันเกิดวันศุกร์ ขึ้น ๘ ค่ำ เดือน ๙ ปีจอ พ.ศ.๒๔๗๗ สมัยเด็กๆ โยมพ่อ โยมแม่มีอาชีพค้าขายทางเรือ ทางเหนือ แถวๆ พิจิตร โยมก็เอาน้ำฉันมาฝากไว้กับหลวงลุงซึ่งเป็นเจ้าอาวาสวัดรุ่ง (หลวงพ่อยาย) ต.บ้านเรียง จ.อ่างทอง ฉันก็เป็นเด็กที่เติบโตมากับวัดรุ่ง พอจบป.๔ แล้วก็เรียนนักธรรมต่อ ตอนไปสอบก็โดนหัวเป็นสามเณรแล้ว สอบได้นักธรรมตรี ตอนนั้น ปี ๒๔๙๐ มีหลวงตารอดเป็นพระธุดงค์ บ้านเดิมหลวงตายุ่งทำเรือ จ.อยุธยา เป็นเพื่อนกับหลวงพ่อยายวัดรุ่ง หลวงพ่อวัดรุ่งก็ปรารภกับฉันว่า จะเอาน้ำฉันมาอยู่กรุงเทพฯ ที่แรกจะให้ฉันมาอยู่ วัดสุทธิวาราม แถวถนนตก เพราะหลวงพ่อวัดสุทธิวาราม เป็นเพื่อนกับหลวงพ่อยายวัดรุ่ง ท่านก็เลยจะเอามาฝาก แต่หลวงตารอดบอกเอามาฝากวัดปากน้ำเถิด หลวงตารอดก็พอมีสัมพันธ์กับวัดปากน้ำ เคยมาปฏิบัติอยู่

หลวงตารอดเป็นคนนำฉันมาฝากกับหลวงพ่อดปากน้ำ ฉันมาตอนอายุ ๑๔ ปี พ.ศ.๒๔๙๑ เมื่อนำฉันมาฝากหลวงพ่อดปากน้ำจะถาม ชื่ออะไร เกิดวันเดือนปีอะไร ท่านก็นับนิ้วก็เอามือทุบดังโป๊ก และให้ฉันไปอยู่กับพระครูปลัดพัฒนธรรมคณี ซึ่งท่านเป็นคนดูแลสามเณร ฉันก็ไปอยู่กุฏิท่าน สมัยฉันเป็นเณรจะเข้าไปปฏิบัติหลวงพ่อเวลาหลวงพ่อบริกรรมปฏิบัติวิปัสสนาเสร็จทำ

โม่งเย็น ท่านจะออกมารับแขก สามเณรจรรยาสมัยนั้นคอยชงน้ำชา ปฏิบัติดูแลหลวงพ่อก็คงมีน้ำชาชงใส่กาไว้ชั้นๆ เชียว แล้วมีน้ำในกระตัก เวลาท่านมาก็เอาน้ำชารินใส่แล้วเอาน้ำร้อนใส่ ชงให้บางเฉียบ ฉันก็ไปช่วย มีอยู่วันหนึ่งหลวงพ่อกออกมารับแขก ฉันก็ชงน้ำชาไปถวายหลวงพ่อก ท่านก็ถามใครชงน้ำชาวะ มานี้ มานี้ แล้วท่านก็เคาะหัวโปก แล้วบอกว่ามันแก่ไป สมัยนั้นฉันเรียนเปรียญที่วัดปากน้ำ แต่ไปสอบวัดอนงคารามได้เปรียญ ๓ ประโยค ก็เลิกเรียน

ถ้าอยากจะรู้ละเอียด มีเพื่อนฉันคนหนึ่ง เป็นรุ่นน้องมาจากวัดรัง เหมือนกัน ถ้าอยากรู้พิศดาร ไปพบอ.สมจิตร์ คำรัศมี อยู่ชุมแสง นครสวรรค์ อายุเขาอ่อนกว่าฉันปีหนึ่ง เขานั่งปฏิบัติใกล้ชิดกับหลวงพ่อกในโรงงาน

เรื่องพระของขวัญ เมื่อก่อนฉันมี เยอะ เตี้ยวันนี้หายากแล้ว รุ่นที่หลวงพ่อกทำมี รุ่น ๑ รุ่น ๒ รุ่น ๓ ส่วนรุ่น ๔ เป็นต้นไปเป็น ลูกศิษย์ทำกัน วัดปากน้ำเคยถูกโจมตีว่าทำ จากกระดุกผี เอาไปโยนลงน้ำ ไม่จริงหรอก เคยมีปาฏิหาริย์สำหรับตัวฉันครั้งหนึ่ง ตอน นั้นฉันใช้รุ่น ๑ หลวงพ่อกวัดปากน้ำอยู่ ฉันไป เทศน์ตอนบวชพระแล้วนะ ฉันไปช่วย

หลวงพ่อกวัดรังพระอุปชฌาย์ท่านสอนหนังสือ พอตกกลางคืนมันมาไม่ได้ ฝนครึ้มนั่งมามีตืดอเลยนะ ฉันก็อธิษฐานกับพระของหลวงพ่อกวัดปากน้ำ ขอบารมีหลวงพ่อก แล้วฉันก็เห็นเป็นทางสว่างโล่งเลย เหมือนทางช้าง เเดินเลย ฉันก็เลยผ่านมาได้ เพราะฉะนั้นพระวัดปากน้ำ ไม่ใช่พระธรรมดา ใครมีพระผงวัดปากน้ำ เท่ากับมีสมบัติเป็นพันพันล้าน

พระอาจารย์สุวิชา เปสโล

พระอาจารย์สุวิชา เปสโล คณะเนกขัมม วัดปากน้ำ

เดิมหลวงพ่อบวชเป็นสามเณรตั้งแต่อายุ ๑๗ ขวบ ที่อ.นางรอง บุรีรัมย์ บวชอยู่ ๒ ปี แล้วมาเรียนต่อที่วัดบึง ไคราช อยู่วัดบึง พออายุ ครบบวช ก็ไปบวชที่วัดใหม่ อ.นางรอง บวช พ.ศ.๒๔๙๐ อาตมาอยู่ จังหวัดนครราชสีมา ตอนนั้นก็สืบประวัติว่า ในกรุงเทพฯมีหลวงพ่อดังค์ ไทหน้างที่เป็นนักปฏิบัติ ในสมัยนั้นนะเรียกว่าปฏิบัติแล้วได้ประโยชน์ทั้ง ทางโลกและทางธรรม ได้ข่าวว่ามีหลวงพ่อดังค์ปากน้ำ ตอนนั้นวัดเป็นสวน ต้องไปลงเรือที่ตลาดพลูเป็นเรือจ้าง มาขึ้นที่วัดปากน้ำ แล้วก็เข้ามาหา หลวงพ่อ เข้าไปกราบท่าน ตอนนั้นประมาณ ๕ โมงเย็น สมัยนั้นหลวงพ่อดังค์สอนด้วยตัวท่านเอง มีคนสนใจมากราบท่านเป็นจำนวนมาก ช่วงนั้นมี พระเณรอยู่วัด ๘๐ กว่ารูป อาตมาขออยู่กับท่านในปี ๒๔๙๑ หลวงพ่อดังค์ก็รับมาอยู่ แต่มีสัญญา ๒ ข้อที่ท่านให้ไว้คือ

๑.ต้องตั้งใจศึกษาเล่าเรียนคือคันถธุระ ศึกษาระเบียบแบบแผน ขนบธรรมเนียมประเพณีของพระ

๒.เรื่องวิปัสสนาธุระ เป็นเรื่องปฏิบัติ เรียนเท่าที่เราจะเรียนได้ ขึ้นอยู่กับว่าเราจะไปปฏิบัติไหวไหม จะไปปฏิบัติไหวไหม

อาตมาเรียนปริยัติจนจบนักธรรมเอก แล้วก็เรียนบาลีต่อ ๔-๕ ปี สุขภาพไม่อำนวย ก็หันมาทางปฏิบัติ วิปัสสนาใน พ.ศ.๒๔๙๓ นอกจากนี้ ยังช่วยวัดเป็นอาจารย์สอนปริยัติธรรมชั้นตรี โท เอก เรื่อยมา สอนมา ๒๔ ปี หลังจากนั้นพระเณรที่เรียนสำเร็จมีมากขึ้นก็เลยให้มาช่วยสอนแทน ก็อยู่เรื่อยมาจนหลวงพ่อมรณภาพ อาตมาก็ไม่ได้ไปไหน มีเคยไปช่วยสอน ที่อ.บางเลน จ.นครปฐม ๑ พรรษา ทุกวันนี้ก็ช่วยบรรยายธรรมะอยู่บน หอหลวงพ่อ เทศน์ให้กับผู้มานั่งเจริญวิปัสสนาเป็นประจำ แล้วก็ไปสอน อยู่ที่พุทธมณฑลซึ่งจะมีการแสดงธรรมทุกวันอาทิตย์ ก็หมุนเวียนกันไป

สอนตามแต่เขา
จะนิมนต์ไป เดียว
นี้อาตมา ๗๕ ปี
แล้ว

เมื่อก่อน
วัดปากน้ำไม่มี
อะไรหรอก ริเริ่ม
ก็เป็นวัดเก่าแก่

กุฎิก็มีไม่กี่หลัง สมัยหลวงพ่อก็ที่นี่ก็เป็นสวนพลู สวนหมาก สวนมะพร้าว
สวนเงาะ กุฎิเป็นกุฎิเล็กๆ ยกขึ้น ปลูกด้วยไม้สัก พักต้องค้เดียว อยู่ตาม
ร่องสวน สมัยหลวงพ่อ ตึกยังไม่มี ยกโรงกลางสนามวัดให้พระได้ศึกษา
เล่าเรียนปริยัติธรรม ไม่ได้สร้างอะไร อยู่มาพระเถรมากขึ้น ไม่มีที่ศึกษา
เล่าเรียน มีคนเขาให้หลวงพ่อช่วยสร้างโรงเรียนขึ้นสักหลัง ต่อมาจึงมี
การสร้างพระของขวัญขึ้น องค์ละ ๒๕ บาท เพื่อนำเงินมาสร้างโรงเรียน
หลวงพ่อบอกว่า **เราต้องสร้างคนเสียก่อน ให้มีความรู้ ความเข้าใจใน**
พระพุทธศาสนา ให้รู้จักธรรมะ ให้รู้จักบุญ รู้จักบาป รู้จักคุณ รู้จักโทษ
เดี่ยวเขาก็สร้างเอง เขามีศรัทธาเดี่ยวเขาก็สร้างเอง ไม่ต้องบอก แล้วอีก
อย่างหนึ่งที่หลวงพ่อสอนทุกเช้า คือเมื่อพระภิกษุสามเณรมาแล้ว ให้
ตั้งอยู่ในธรรมวินัย ไม่ต้องวิ่งไปหาญาติโยม ให้อยู่ในวัด ประพฤติ
ปฏิบัติให้ดี เมื่อเราประพฤติปฏิบัติดี เดี่ยวเขาก็เกิดความเลื่อมใสศรัทธา
ก็เอาอาหารมาถวายเอง หลวงพ่อก็อดมคคือนั่น พระภิกษุสามเณร
อุบาสก แม้ซึ่งจะต้องปฏิบัติกันทุกคน ไม่ต้องกลัวอด ถ้าอดเป็นอด ตาย
เป็นตาย ขอให้เราประพฤติ ปฏิบัติจริง ตั้งอยู่ในพระธรรมวินัยจริง
มนุษย์ไม่เห็น เทวดา ผีสาธก็เห็นเขาก็สรรเสริญเอง

ตามปกติหลวงพ่อดั้นแต่เช้าตี ๓ ตี ๔ นั่งสมาธิพอหกโมง ติระฆัง

หลวงพ่อลงไปฉันท้าวตัมที่ศาลาเสร็จแล้วพวกเราก็สวดมนต์ทำวัตรในโบสถ์ ๗ โมงเช้า เมื่อทำวัตรเสร็จ หลวงพ่อก็จะอบรมพระครึ่งชั่วโมง ถึง ๘ โมง ก็ออกจากโบสถ์ ถ้ามีแขกท่านก็รับแขก ถ้าไม่มีท่านก็เข้าที่ท่าสมาธิของท่านถึง ๑๑ โมง ประมาณ ๑๐.๓๐ น. ถ้ามีแขกก็จะออกมารับ ฉันท้าวเพลเสร็จ ประมาณ ๑๒.๓๐ น. หลวงพ่อก็จะเข้าปฏิบัติต่อ ท่านจะรับแขกเป็นเวลา

หลวงพ่อมิูกศิษย์ลูกหาอยู่ทั่วประเทศ สมัยนั้นพระเณรหลวงพ่อก็ไม่ให้มิวิฑู โทรทัศน ไม่ให้จับเงิน จับทอง แต่ก่อนพระเณรที่มาอยู่กับหลวงพ่อก็ตั้งใจศึกษาเล่าเรียน ไม่ต้องห่วงเรื่องอาหาร หลวงพ่อมิโรงครัวเลี้ยง มีพระจบเปรียญกันมากมายจากวัดปากน้ำ หลวงพ่อสด ท่านสอนว่าใครจะโง่โง่ตายังไงก็แล้วแต่ ท่านให้เราเป็นเสนาทนต์ เรียกว่าจะมีพายุทั้ง ๔ ด้านมาเราก็เฉย มีครั้งหนึ่งมีคนมาด่าหลวงพ่อก่อนหน้าโบสถ์ ขณะหลวงพ่อกำลังเทศน์อยู่หรือมีคนเอาปืนมาลอบยิงท่าน ท่านก็ไม่ว่าอะไร อยากจะทำอะไรก็ทำไป เพราะเขาอิจฉาหลวงพ่อ หลวงพ่อบอกว่าเราหยุด หยุดเป็นพระ ชนเป็นมาร เราไม่หนี เราไม่สู้ แต่เราปฏิบัติ เราก็ทำความดีของเราเรื่อย เดี่ยวไอ้พวกมาร พวกอิจฉาก็หายไปเอง พอเห็นคนมากมายเข้า เดี่ยวมันก็เข้ามาเอง วันนี้ไม่เข้า วันหน้าอาจจะเข้า ปีนี้ไม่เข้า ปีหน้าอาจจะเข้าเอง เรานั่งเฉย ไม่ต้องไปโต้ตอบอะไร เขาตำราภายใน ๗ วัน เหนื่อยมันก็หยุดไปเอง ไม่ได้ตอบ ชนด้วยความดี

ในการมาเรียนพระปริยัติธรรม แต่ก่อนมีพระเณรมาเรียนกันมาก มีถึง ๖๐๐ กว่าองค์ หลวงพ่อบอกว่าเลี้ยงไหว ท่านบอกว่าเมื่อตั้งใจมาเรียนแล้ว แม้จะคับที่ก็ขอให้อยู่ได้ อัจฉรย์อย่างหนึ่งคือหลวงพ่อเลี้ยงอาหารไหวตลอด เดี่ยวก็มีคนเอาข้าว เอาอะไรต่ออะไรมาถวายทีหนึ่งก็เป็นลำเรือ

แม่ชีศรีปรง อุบลนุช

แม่ชีศรีprung อุบลนุช

หากใครมีโอกาสได้ไปถวายภัตตาหารที่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญฯ จะเห็นว่าพระทุกองค์นั่งฉันกันอย่างเป็นระเบียบ วงฉันทุกคนจะจัดเตรียมไว้อย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย ทั้งกระโถน แก้วน้ำ กาน้ำ ซึ่งสิ่งต่างๆ เหล่านี้เป็นสิ่งที่หลวงพ่อดปากน้ำ ภาษีเจริญ ได้วางแผนไว้ทั้งสิ้น ซึ่งแม่ชีศรีprung อุบลนุช ท่านถ่ายทอดถึงเหตุที่มาพบหลวงพ่อกับสิ่งที่หลวงพ่อกำลังสอนแนะนำ ในการจัดภัตตาหารว่า มีคนส่งรูปหลวงพ่อกับให้ พอเห็นรูปหลวงพ่อก่อนนั้นก็เกิดศรัทธาอยากมาวัดปากน้ำ ผู้ชายนะเขามีโอกาสได้บวชแต่ผู้หญิงเราไม่มีโอกาส ต่อมาก็มีคนมาหาหลวงพ่อกับมาจากนครปฐม การเดินทางมากล้าบากไม่เหมือนปัจจุบัน พอมาหาหลวงพ่อกับหลวงพ่อกับบอกให้ไปหาแม่ครัว ท่านรับบวชให้ มาตอน พ.ศ.๒๔๙๕ ได้บวชวันที่ ๙ เดือนเมษายนพอดิ ตอนนั้นพ่อยู่มากทำหน้าที่ยัดอาหารจัดสำหรับเลี้ยงพระ ยังไม่ได้เข้าครัว คอยจัดโต๊ะ ตั้งน้ำ แล้วตักข้าวมาตั้งตามโต๊ะ ตอนนั้นพระมากกว่าปัจจุบันนี้ประมาณเกือบ ๓๐๐ พระเถร แม่ชีก็เยอะเหมือนกัน ภูผ้าจัดโต๊ะสมัยนี้สบายกว่าเขามีขวดมีแก้ว ฉันมีเพื่อนสนิทชื่อ แม่ชีบุญส่ง จรูญผล เคยร่วมปฏิบัติธรรม กับกลุ่มของคุณยายทองสุข และแม่ชีจันทร์ ที่บ้านหลังเก่า (ตึกอนาลโยเดิม)

แม่ชีบุญส่ง จรูญผล

พอดิ ๓ แม่ชีต้องลูก ดวงน้ำใสแก้ว ตั้งตามโต๊ะ กระโถนผ้า อยู่ตรงกลาง เดียวนี้ไม่ต้องดวงน้ำแล้วมีแก้วกับขวดตั้งสะดวกสบาย หลวงพ่อกับท่านเคยเรียกแม่ชีและบอกว่าโต๊ะตรงนี้นะ กระโถนตั้งตรงนี้ ตั้งเป็นระยะๆ ผ้าจะปูตรงกลาง

แล้วมีแก้วน้ำ กาน้ำ
 แก้วน้ำนี้ต้องตวงด้วย
 ท่านบอกต้องทำให้
 สะอาดนะ ทำไปในะ
 กุศลใหญ่ บุญใหญ่
 สมัยนั้นยังใช้น้ำกรอง
 ตักจากแท่งค์ใหญ่
 หลวงพ่อจะลงฉัน เวลา

พระฉันก็ได้ยินแต่เสียงช้อน ไม่ให้คุยกัน พระเยอะๆ ก็ไม่ให้นั่งคุย ถ้าคุย
 ท่านก็จะถาม “ฉันข้าวหรือกินเหล้า” ไม่ให้พูด ได้ยินแต่เสียงช้อนเพราะ
 ว่าเป็นชามกระเบื้อง แต่ก่อนแม่ชีท่วมเป็นแม่ครัวดูแลครัวทั้งหมด มาอยู่
 ก่อน ๕ ปี แม่ชีเขาจะมีเวรทำวิชาไม่ขาดเลย พอเวรนี้ออกคนโน้นก็มา
 แทนเปลี่ยนเวรกัน ไม่ให้ขาด หมุนเวียนไปเรื่อยๆ แล้วจะจัดสำหรับเอาไว้
 ให้ต่างหาก

หลวงพ่อก็รับแขกเป็นเวลา จะมีนั่งสมาธิแก้โรคด้วย ตอนเช้า
 จะนั่งแก้โรค ถ้าวันพฤหัสบดีหลวงพ่อก็จะลงสอน ท่านจะสอนในการจัดของให้
 หลวงพ่อก่อนเวลาที่จะลงอธิบายธรรมะ จะมีกระโถน ๑ ใบ กระดาน เตรียม
 ไว้เรียนทุกวันพฤหัสบดี สมัยนั้นฤดูเข้าพรรษาคณเอยะ จะต้องมีเทศน์ทุกวัน
 ฉันมีหน้าที่ตักทองตอน ๑๑ โมงก็ได้ตี ตอนหลวงพ่otechnมีคนฟังเต็มศาลา
 ท่านจะจัดเวลาไว้สำหรับอบรมแม่ชี ส่วนพระท่านจะอบรมในโบสถ์

ตอนหลวงพ่อกำลังอาหารท่านจะฉันข้าวต้มตลอด กลางวันฉันข้าวสวย
 ท่านก็ฉันเยอะเหมือนกัน จะทำสำหรับพิเศษไว้สำหรับหลวงพ่อกับอาหารที่
 หลวงพ่อฉัน เหลือกก็จะมีคนกินต่อ เพราะว่าอาหารหลวงพ่อก็คือว่าเป็นยา
 ของหลวงพ่อกับทุกๆ อย่างที่เราทานเป็นยาทั้งนั้น พวกน้ำปานะก็จะเป็น
 น้ำส้มคั้น โดยเฉพาะน้ำอ้อยหลวงพ่อก็คือชอบฉันมาก

แม่ชีได้รับบุญชักจิวรให้หลวงพ่อด้วย เขาเก็บมาให้แล้วก็ชักใช้ผ้าจิวรสำเร็จ ชักแล้วก็ย้อม หลวงพ่อชอบสะอาด เปลี่ยนทุกวัน มีสบงจิวรส่งมาฏฐิ (แม่ชีได้ขอปวารณากับหลวงพ่อกับว่าจะรับบุญชักจิวร หลวงพ่อก้อนุญาต)

หลวงพ่อบอกท่านชอบดอกมะลิ ร้อยเยอะเลยคะ สมัยก่อนหอมมาก ใครมาก็เอาดอกมะลิมาถวายหลวงพ่อ แม่ชีมาอยู่ท่านหลวงพ่อ ๗ ปี ชักจิวรให้ท่านตั้งแต่ยังไม่ป่วย ต่อมาพ่อบอกท่านมรณภาพก็เสียใจ สังขารท่านไม่ไหวแล้ว แต่ไม่ร้องไห้ สังขารไม่เที่ยงอยู่ก็ทรมาณสังขาร พอดิคิดอย่างนี้จึงไม่ร้องไห้ ไม่เคยเจออัศจรรย์อะไรกับหลวงพ่อ ทำงานอย่างเดียว ท่านบอกว่าดวงบุญจะได้ไม่เท่ากัน เวลาทำอาหารท่านจะบอกว่าทำไปนะ บุญใหญ่นะ ได้บุญเป็นฟ้าครอบ แม่ชีทำครัว ก็ทำกันเต็มที่ คนที่มาทำบุญจะได้ไม่เท่ากันนะ ดวงบุญใหญ่ไม่เท่ากัน ตอนนั้นแม่ชีก็อายุ ๗๔ อย่างเข้าสู่วัย ๗๕ แล้ว แต่ก็ยังแข็งแรง ตื่นขึ้นมาสวดมนต์ทำวัตรตั้งแต่ตี ๔ และปฏิบัติธรรมทุกวันสม่ำเสมอ แม้จะสิ้นหลวงพ่อไปแล้ว แต่ภายในใจยังคงมีหลวงพ่อบเป็นที่พึ่งที่ระลึกอยู่ในใจตลอดเวลา

ประธานอุปถัมภ์

พระครูมงคลพัฒนคุณ เจ้าอาวาสวัดโบสถ์ (บน) บางคูเวียง

เจ้าภาพอุปถัมภ์

ชมรมส่งเสริมการศึกษาและเอกลักษณ์ไทย

คุณสำรวย เมฆวรวิจิตร

หมู่บ้านอุ้มทองเพลส (คุณเพ็ญจันทร์ ล้อจักรชัย และครอบครัว)

คุณสัมพันธ์-คุณพินุช เกียรติสมมารถ และครอบครัว

คุณจุฑาทิพย์-คุณ DETLEF JOBKE -คุณฉัฐติวัฒน์ นาคสมภาพ

คุณผดุง-คุณจันทร์กานต์ ลายอักษร

คุณเชื้อะเจียง แซ่กั้ง และครอบครัวแก้ว

คุณสมบุรณ์ ตรงคำสัตย์

คุณสุภาวค์ โชติประดิษฐ์

คุณประนอม ชาวพิจิตร

เจ้าภาพสนับสนุน

พระมหาโชคทวี วุฑฒิโกโร

พระสุรัตน์ อัครตโน

คณะศรัทธาชุมชนวัดโบสถ์

กลุ่มภุรุรัฐ

คุณศศิธร อินทรศร

ครอบครัวอุดมศรีพันธุ์

พระประเสริฐกิจ สุเมโธ

คณะสงฆ์ วัดโบสถ์ (บน)

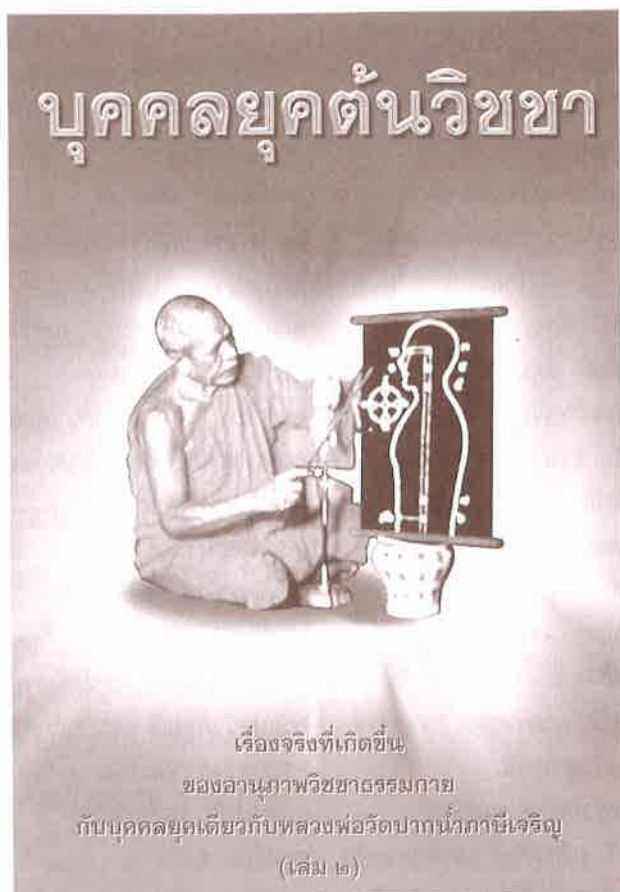
สามเณรวรภัท พักเรือนดี และครอบครัว

คุณรัตนา ตันกิม

คุณสมเดช สุประดิษฐ์อาภรณ์

ครอบครัวจรรุทรรศนา

คุณวิชัย รัตนศิริ	คุณวิมล สหัสสพล
คุณศิริวรรณ จงสัมพันธกุล	บริษัท ช่างศิลป์การพิมพ์ จำกัด
คุณอนงค์นาฏ เวทย์โยธิน	ครอบครัวศิริมาตย์
ครอบครัวผลธรรมพิทักษ์	คุณเฉลียว วลีขลุ่ตมิ
คุณเรไร ราคา และครอบครัว	คุณรุ่งโรจน์ อุดมโชคมงคล และครอบครัว
คุณณัฐฐิมา นาคสมภพ	คุณทัศนาศา เจริญสุทธิโยธิน
คุณประภาพรรณ สโรชนันท์จัน	คุณเบญจา เลาทะกาญจนศิริ
คุณศิรมณี ปฐมเพทาย	คุณปราณี จงเจริญ
กลุ่มลูกแก้วพร้อมคณะญาติมิตร	คุณจรรยา - ด.ญ.บุญแก้ว (ศูนย์โตเกียว)
คุณจรี - จิรพา จิตรประไพ	คุณทรงเกียรติ - พูนศรี อนันต์จรัสสุข
คุณวราณี เอื้อดลยธรรม	คุณมานพ คำมาก
คุณกรรณิกา คำมาก	คุณมหัทธนา คำมาก
คุณฉัตรธรรม คำมาก	คุณลัดดาวัลย์ ลลิตโกมล
คุณสุชาติา จงศิริรัตนกุล	คุณศุภชัย ศรีศุภอักษร
คุณอิทธิวัฒน์ - คุณพิมพ์า วิชาหาญ	คุณกรองกาญจน์ เล็กใจเชื้อ
คุณภิญโญ-คุณพวงพร วงสถาวร	ครอบครัวพิภมณี และหอพักดวงแก้ว
ครอบครัวอุทยานิน	ครอบครัวกาญจนกวัน
ครอบครัวกิตติญาณทรัพย์	คุณจรัสพร พฤษภากร
คุณวาริ กวีศรีศักดิ์ และครอบครัว	กลุ่มสันป่าตอง
คุณพัชรี วงศ์เพชร - นางกิมเฮียะ ยุทธกลาง	
คุณบัวไหล ใจกาศ - คุณดำเนิน อินทะหล้า	
คุณสุธิ - คุณอนงค์ - คุณพรพันธ์ คุณาพรสุจิต	
คุณชยัน - คุณกองแก้ว สุภณวงษ์ และครอบครัว	
คุณวีระศักดิ์ - คุณอารีรัตน์ ศิริคุรัตน์ และครอบครัว	
คุณเกรียงไกร - คุณพรเพ็ญ ต้นวินกุลและครอบครัว	
อ.สุพิน และครอบครัวเหลืองธาดา พร้อมคณะญาติมิตร	

สนใจติดต่อสั่งจองหนังสือบุคคลยุคต้นวิชา เล่ม ๒ ได้ที่
ชมรมส่งเสริมการศึกษาและเอกลักษณ์ไทย
๑๗/๗๔ หมู่ ๕ ถ.สวนผัก แขวงฉิมพลี เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ ๑๐๑๓๐
โทรศัพท์ ๐๙-๔๙๑๖๙๓, ๐๑-๘๗๐๑๗๕๙
หนังสือมีจำนวนจำกัด

พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)

หลวงพ่อดาวดึงส์ ภาชีเจริญ

ผู้บรรลุมหาธรรมกาย ณ อุโบสถ วัดโบสถ์ (บน) บางคูเวียง จ.นนทบุรี